JAMES H. CHASE

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOVY
Tehnoredactor: Ela Trandafir

EDITURA *LUCMAN* – Bucureşti
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55
ISBN: 973-9439-05-5

JAMES HADLEY CHASE

CADAVRE LA MINUT

Traducere de Mihai C. Niculescu

Editura *Lucman,* 1998

CAPITOLUL I

1

Probabil că era aproape unsprezece, într-o dimineaţă însorită de martie, şi mă deplasam cu maşina spre reşedinţa *Santa Rosa* unde mă aştepta proprietarul ei, Jay Franklin Cerf.

Nu mă aflam la birou când telefonase, dar Paula Bensinger, care se ocupă de afacerile mele şi care s-ar ocupa şi de mine dacă n-aş deschide bine ochii, îl asigurase că voi fi la el peste o oră. Nu dăduse nici cea mai mică explicaţie – doar că era un lucru urgent şi confidenţial –, dar faptul că avea în proprietate *Santa Rosa* fusese mai mult decât suficient pentru Paula. E nevoie de bani nu glumă ca să ai o proprietate ca asta, iar banii au avut totdeauna darul s-o facă pe Paula să „ia foc”.

Când am ajuns la birou, scotocise deja peste tot după informaţii despre Cerf. În timp ce-mi aranjam ţinuta, mi-a povestit tot ce aflase despre el, recitind colecţia noastră de tăieturi din ziare referitoare la personalităţile de la Ocean City. Cerf era preşedintele lui RED STAR, o imensă antrepriză de transporturi şi navigaţie care acoperea toată coasta Pacificului. Era văduv de doi ani, nevasta îi murise într-un accident de maşină şi viaţa lui privată era aproape la fel de zvăpăiată ca cea a mumiilor de la Muzeul de Etnografie. Se căsătorise recent cu un manechin şi, după părerea Paulei, acesta ar fi fost subiectul pentru care voia să mă vadă.

— Când un bărbat atât de bătrân şi de bogat se

îndrăgosteşte de un manechin, mă informase Paula, totdeauna cinică, şi mai este şi atât de fraier să o ia de nevastă, atunci e sigur că va fi încornorat.

În cazul în care nu nevasta i-ar fi pricinuit necazuri – Paula este o fată care are totdeauna o teorie de schimb gata pregătită – atunci probabil că era vorba de fiica lui, Nathalie, o fătucă de douăzeci de ani, schilodită în accidentul în care îi murise mama şi care recolta duşmani la fel de uşor precum tatăl ei recolta dolarii.

— Tipul ăsta e plin de bani! conchisese Paula cu acea lucire pofticioasă care îi apărea automat în ochi imediat ce era vorba de bani. Şi nu-l lăsa să-şi închipuie că vom lucra la problema lui pentru te miri ce. Acum mişcă-te. Nu e cazul să se răzgândească.

— Cine te-ar auzi vorbind, ar zice că tu conduci coşmelia!

Şi, de la uşă am adăugat cu un ton plin de amărăciune:

— Schimbă şi tu banda de la maşina de scris, că restul îl fac eu.

— Ţi-aş atrage atenţia că aici numai eu sunt cea care luptă să obţină profituri! a replicat Paula ridicându-se brusc în picioare. Şi dacă n-ar fi decât...

Dar ajunsesem deja pe la mijlocul scării...

Santa Rosa este un soi de paradis de vreo sută de hectare, cu teren de tenis, grădini, piscină şi fântâni arteziene. De fiecare dată când pun piciorul într-unul din aceste palate pentru milionari placaţi cu aur, contul meu din bancă îşi arată capul şi scoate limba la mine.

Aleea care duce la casă e mărginită de copaci şi se lărgeşte într-un rond unde sunt aliniate cinci sau şase maşini. Cea mai mică e un Rolls-Royce decapotabil, crem şi albastru deschis. Doi şoferi filipinezi îl scutură cu nişte

pămătufuri din pene şi sunt atât de dezgustaţi, încât îmi zic că probabil religia lor le interzice să facă aceste gen de muncă.

La dreapta rondului se înalţă casa, o năzbâtie mică: numai douăzeci şi patru de camere, o uşă la intrare destul de largă să lase să treacă o hărăbaie de cincisprezece tone şi nişte uşi-ferestre ce se deschid pe o terasă de unde poate lejer să decoleze o super-fortăreaţă zburătoare.

Mă îndrept spre uşă şi descopăr o loggia adăpostită, în faţa căreia se întind două straturi de begonii roşii şi galbene. Mă opresc să privesc florile, doar cât să-mi trag sufletul, şi mă pomenesc faţă în faţă cu o puştancă ce face o baie de soare într-un scaun cu rotile. Nu pare surprinsă că mă vede şi îmi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, cu ochii ei aşa de adânc fixaţi în orbite, încât am senzaţia dezagreabilă că poate să citească scrisorile pe care le am în portofel şi să numere cât mărunţiş am în buzunar.

Probabil că are vreo douăzeci şi patru de ani; e mică de statură şi pare la fel de dură ca un diamant brut. Are acea privire palidă şi neliniştită a invalizilor, iar guriţa ei bine desenată se lasă puţin în jos la colţuri ca pentru a exterioriza ironia pe care o are sau nu. Părul negru îi cade pe umeri şi se termină cu bucle răsucite spre interior. Poartă nişte pantaloni roşcaţi şi o vestă de caşmir prea largă ca să-i pot vedea rotunjimile, dacă totuşi are aşa ceva, lucru de care mă cam îndoiesc.

Îmi ridic pălăria şi zâmbesc spre a-i arăta că sunt un tip cum nu se poate mai simpatic, dacă cumva îşi pune această întrebare; dar nu, hotărât lucru, nici vorbă de aşa ceva. Nu-mi răspunde la zâmbet, faţa nu i se destinde, ba asprimea chiar i se accentuează.

— V-a trimis *Universal Service*? întreabă ea cu o voce atât de tăioasă încât ai putea să tai pâine cu ea.

Pe genunchi are o carte, iar unul dintre degetele ei slabe rămâne înfipt într-un cuvânt de parcă ar vrea să-l

împiedice să sară de pe pagină.

— Doamnă, zic, eu sunt *Universal Service*!

— Atunci n-o luați pe ușa cea mare. Pentru angajați: la dreapta şi în spate.

Îi mulțumesc şi o las să-şi reia lectura îndreptându-mă spre uşa cea mare.

— Încotro? mă întreabă ea ridicând tonul şi fulgerându-mă cu privirea. V-am spus că pentru angajați...

— La dreapta şi în spate, îi tai eu vorba, ştiu. V-am auzit. Dar între noi şi begonii fie vorba, domnişoară Cerf, ar fi putut să fie la stânga şi înainte, ar fi putut să fie pe acoperiş sau sub jetul de apă că tot nu m-ar fi interesat. Într-una din zile, dacă am timp, voi veni să vizitez casa. Poate că merită. Îmi notez în carnețel şi voi trece pe-aici într-o zi cu ploaie. Mulțumesc pentru propunere.

Dar şi-a reluat deja lectura şi pare că nu mă mai ascultă. Părul lung şi negru îi cade peste față şi i-o ascunde. Cu atât mai bine. Pariez că face o mutră ca a uneia care a înghițit o viespe.

Mă îndrept spre uşa mare. Sunt într-o dispoziție ceva mai masacrantă decât înainte de a o fi întâlnit, şi am convingerea intimă că nu-i deloc genul de fată pe care s-o duci la cinema doar aşa, ca să-i pipăi coapsele.

Valetul care îmi deschide este un tip înalt cu un aer maiestuos, cu un cap de demnitar ieşit la pensie şi purtări de episcop. Îi spun cum mă cheamă şi îmi aduce la cunoştință că domnul Cerf mă aşteaptă. Mă conduce printr-un hol mai mic decât gara din Pennsylvania, dar nu cu prea mult, de-a lungul unui culoar unde armurile formează un gard viu, iar deasupra capului, fiecare armură are săbii aşezate în formă de cruce. Mă pune să cobor o mulțime de trepte şi să trec prin sala de biliard ca să aterizez în cele din urmă într-un ascensor ce ne cocoață la etajul doi. Ieşim din ascensor şi, în sfârşit, ajungem într-o încăpere ca un ieşind peste grădină şi oceanul din depărtare. Îmi pare că este biroul marelui om.

— Mă duc să-l anunț pe domnul că domnul aşteaptă, îmi aduce la cunoştință episcopul cu o reverență specialitatea casei. Nu cred că domnul va avea mult de aşteptat.

2

Jay Franklin Cerf are exact aerul a ceea ce reprezintă: o companie de navigație de șase milioane de dolari. Are un aer arogant și autoritar care nu incită la glume și se vede imediat că n-a ratat în viața lui o masă. E înalt și puternic. Tenul e un amestec drăguț de mov și brun și are ochii la fel de albaștri ca ciubotica-cucului, și la fel de impersonali. La prima vedere pare că e trecut binișor de cincizeci de ani, dar capul și șalele îi sunt încă solide. Și de la acel cap pe care părul a început să-l părăsească și până în vârful pantofilor este imaginea ideală a tipului care a reușit.

Intră brusc în încăpere, închide ușa și mă măsoară cu aerul pe care-l au toți milionarii față de ceva care ar putea să-i coste bani.

— Dumneata ești Malloy? se răstește el dintr-o suflare.

Îmi închipui că cei ce depind de el ca să-și câștige coaja de pâine simt cum încep să le bâțâie genunchii de frică auzind o astfel de voce.

Îi răspund că eu sunt Malloy și aștept, căci am lucrat destul de mult cu miliardarii să știu că singurul lucru care îi necăjește este să audă alt sunet decât cel al propriei lor voci.

Mormăie un pic, se duce la fereastră și se uită afară fără motiv aparent, doar dacă nu cumva a cumpărat panorama și îi pare rău după bani. Apoi, deodată, fără să se întoarcă, zice:

— Aș vrea să aflu câteva detalii despre firma dumitale.

— Cum să nu.

Măcar de-aș primi zece dolari de fiecare dată când

trebuie să-mi debitez minciuna!

— Poate că v-ar interesa să ştiţi cum am început? Într-o zi cineva mi-a spus că miliardarii au nevoie de oameni care să fie la dispoziţia lor. Cu cât eşti mai bogat cu atât depinzi mai mult de ceilalţi; asta mi-a spus tipul acela, şi avea dreptate. După ce mi-am terminat armata, nu aveam nici planuri, nici bani, dar mi-am amintit ce-mi spusese băiatul cu pricina. Am organizat deci un serviciu care răspunde la toate nevoile miliardarilor. Şi rezultatul, iată-l: săptămâna viitoare *Universal Service* îşi va sărbători cea de-a treia aniversare. Nu zic că ar fi o ideea genială, nu, dar am câştigat ceva bani şi m-am distrat bine. Compania mea face orice treabă pentru orice client. Numai să nu depăşească prea mult limitele legalităţii. Ne ocupăm de aranjarea unui divorţ, ca şi de procurarea unui elefant alb. De când am început, eu şi angajaţii mei am închis pliscul unor şantajişti, am supravegheat drogaţi, am condus un grup de tineri care voiau să facă turul lumii, am dus la ţară copii născuţi din adulter, am prins un grizzly pentru un client care dorea neapărat să omoare unul, şi am aranjat lucrurile pentru o tânără persoană care avea prostul obicei de a se preumbla noaptea pe acoperişuri în timp ce dormea. Iată cum clienţii noştri pot să facă orice prin intermediul nostru fără să pună ei înşişi mâna. Din ziua în care lucrez pentru un client, eu îl protejez. Când onorariile sunt plătite, şi ele sunt importante, nu există altă notă de plată. E o treabă bine făcută pentru nişte oameni cu bani mulţi şi garantăm discreţie absolută.

În timp ce îmi trag sufletul, el zice cu o fărâmă de agasare:

— Da, cam asta mi se spusese şi mie.

Părăseşte fereastra şi adaugă:

— Stai jos. Ce bei?

Mă aşez şi răspund că nu beau nimic, dar bănuieşte probabil că glumesc căci înaintează spre un bar mobil, echipat cu de toate, şi pregăteşte două „highballs” cu o

dexteritate ce dovedeşte un antrenament intensiv. Pune paharul la îndemâna mea. Pe celălalt îl strânge între degete şi îl examinează de parcă n-ar şti ce să facă cu el.

— Dacă pot să fac ceva pentru dumneavoastră, încep eu ca să-l îndemn la vorbă, o voi face cu plăcere şi puteţi fi sigur că va fi o treabă discretă şi bine făcută.

Ridică capul şi se încruntă.

— N-ai fi fost chemat dacă n-aş fi fost convins de acest lucru, zice el scurt. Am o treabă pentru dumneata. Nimic extraordinar. Cel puţin nu pentru dumneata... Pentru mine este.

Profit de tăcerea meditativă care urmează şi înghit „highball”-ul. Dacă aţi da asta unui cal, l-aţi vedea cu potcoavele în sus.

Reia brusc:

— Înainte de a intra în detalii aş vrea să-ţi văd reacţia în faţa unei descoperiri ciudate pe care am făcut-o. Vino cu mine. Am să-ţi arăt ceva.

Mă duce într-o cameră mare şi luminoasă ce se află la mijlocul culoarului. Un dormitor de femeie, dacă e să te iei după etalarea de produse cosmetice şi a nimicurilor care umplu toaleta.

Deschide un mare şifonier interior, numai lemn de nuc şi oglinzi, foarte impresionant, şi scoate din el o valiză din piele de porc. O pune la picioarele mele şi se dă înapoi.

— Deschide-o, zice el brusc, şi uită-te ce e înăuntru.

Mă las în jos, trag cele două fermoare şi deschid obiectul. E plin de o adunătură ciudată de articole heteroclite. Portţigarete, portofele de piele, două inele cu diamant, trei pantofi desperecheaţi, o colecţie de linguri provenind de la mai multe restaurante la modă, o jumătate de duzină de brichete, dintre care unele cu iniţiale, mai multe perechi de ciorapi de mătase cu eticheta încă pe ei, o pereche de foarfeci, două cuţite de buzunar dintre care unul cu mâner de aur, trei stilouri şi o statuetă de jad

reprezentând o femeie goală.

— Asta e ce voiam să-ți arăt, zise el cu o voce indiferentă. Acum să ne întoarcem în biroul meu.

Ajunşi în birou, se aşează şi mă întreabă:

— Ce părere ai?

— Cu excepția încălțărilor şi a lingurilor, personal asta nu-mi spune nimic. Mi se pare a fi recolta unui cleptoman.

— Da, la asta m-am gândit şi eu.

Respiră adânc. Sugerez:

— Doar dacă nu e cumva o glumă?

— Nu e o glumă.

Glasul i se acreşte:

— Soția mea şi cu mine am fost foarte des invitați de când ne-am căsătorit. Majoritatea obiectelor aparțin unor prieteni sau unor oameni care ne cunosc. Statueta de jad este a doamnei Sydney Clegg. Îmi amintesc că am văzut-o la ea. Briceagul de aur aparține lui Wilbur Rhyskind, romancierul. Lingurile sunt de la restaurantele unde am fost. Nu, tare mi-e teamă că nu e vorba de nicio glumă.

— Asta e treaba pe care vreți să mi-o încredințați?

Înainte de a răspunde scoate un trabuc, îl taie şi îl aprinde cu o mână nu prea sigură.

— Da. Asta e, zice el până la urmă.

După care urmează o lungă pauză.

— E o poveste foarte neplăcută, şi în plus de un gust îndoielnic, zice el examinându-şi trabucul. Trebuie să mărturisesc că nu ştiu mare lucru despre soția mea.

Vorbeşte fără să se grăbească, cu o voce aspră, sigură, impersonală:

— Era manechin la Simeon din San Francisco. Am întâlnit-o la prezentarea unei colecții de modele.

Se opreşte să-şi treacă mâna prin păr fără motiv aparent apoi continuă:

— Ne-am căsătorit la trei săptămâni după întâlnirea noastră de acum patru luni. Căsătoria a fost cât se poate de

discretă – secretă, dacă preferi. Lumea n-a aflat decât de foarte puțină vreme.

— De ce v-ați căsătorit în secret?

Se apleacă puțin înainte şi îşi striveşte trabucul. Gestul lui e semnificativ. Îmi dau seama că e într-o dispoziție distrugătoare.

— Fata mea e un copil extrem de nervos. Mama ei o adora. Moartea ei a fost un şoc teribil pentru Nathalie. Anita – nevasta mea – şi cu mine am hotărât să nu facem nicio publicitate acestei căsătorii din considerație pentru Nathalie.

— Dacă înțeleg eu bine, fiica dumneavoastră şi doamna Cerf nu se înțeleg prea grozav?

— Nu. Nu se înțeleg bine.

Colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Dar asta nu are nicio legătură cu problema noastră. Vreau să ştiu dacă nevasta mea este sau nu cleptomană.

— I-ați cerut explicații doamnei Cerf?

După aerul lui sufocant, văd că ideea nici măcar nu i-a trecut prin minte.

— În niciun fel. Şi nici nu intenționez. Nu e o femeie uşor de luat la întrebări.

— Cine ştie dacă nu e vorba de o maşinație cu scopul de a o discredita pe doamna Cerf. Nu ştiu dacă ați considerat lucrurile şi din acest punct de vedere. Nimic mai simplu decât valiză în dulap.

Stă jos, nemişcat, cu ochii țintă la mine.

— Şi cine ar putea să facă aşa ceva?

— Dumneavoastră ştiți mai bine decât mine. Munca mea mă obligă să iau în calcul toate posibilitățile. Mi-ați spus că doamna Cerf şi fiica dumneavoastră nu se înțeleg prea bine. Este un lucru care trebuie luat în seamă.

Trăsăturile i se crispează şi mă priveşte cu o uitătură urâtă.

— Te-aş ruga s-o laşi pe fata mea în afara acestei poveşti.

Îi las timp să se calmeze şi apoi întreb:

— Mai întâi, ce v-a împins să vă uitați în dulapul doamnei Cerf? Vă aşteptați să găsiți această valiză sau ați dat peste ea din întâmplare?

— Cred că nevasta mea e şantajată, zice el cu o voce mai fermă. I-am scotocit prin lucruri să găsesc dovada şi am găsit această valiză.

— Ce vă faceți să credeți că este şantajată?

— În fiecare lună îi dau o anumită sumă de bani, răspunde el de parcă fiecare cuvânt îi răzuieşte gâtul. Mult mai mult decât are nevoie. Cum nu obişnuieşte să aibă bani la ea, am aranjat cu banca ei să-i cunosc valoarea contului. Mi-am zis că e mai bine să-i controlez cheltuielile, cel puțin în primul an de căsătorie. Luna trecută a încasat trei cecuri cu sume mari.

— Cât? întreb eu, zicându-mi că trebuie să fie tare amuzant să fii căsătorită cu un astfel de om.

— Cinci, zece şi cincisprezece mii de dolari.

— Pe ce nume?

Dă negativ din cap.

— La purtător.

— Şi credeți că cineva a descoperit că doamna Cerf a furat aceste obiecte şi o şantajează?

— E un lucru posibil.

Aruncă o privire pe fereastră şi continuă:

— Aş vrea s-o urmăreşti pe doamna Cerf. Fără scandal. Dacă se confirmă că are tendința să subtilizeze obiecte, ai grijă să nu fie arestată. Țin să fie supravegheată zi şi noapte şi deplasările ei să-mi fie comunicate. Vreau să-i cunosc toate întâlnirile: şi mai ales vreau să ştiu *cu cine* se întâlneşte.

— Pot să mă ocup de asta. Am o asistentă foarte antrenată pentru o astfel de treabă. Se numeşte Dana Lewis. Poate să înceapă din după-amiaza asta. Sunteți de acord?

E de acord.

— Mâine dimineață am să vă trimit un deviz. Până atunci am să-i spun domnişoarei Lewis să se prezinte la dumneavoastră după-amiază la orele trei, dacă nu aveți nimic împotrivă. Ar fi mai bine să nu vină aici, nu-i aşa? Unde ar putea să vă întâlnească?

— La Athletic Club. Spune-i că mă găseşte în sala doamnelor.

Mă ridic.

— Foarte bine. Încă ceva, îi zic, în timp ce el apasă pe butonul soneriei. Presupun că nu vreți cu niciun preț ca cineva, inclusiv doamna Cerf şi fiica dumneavoastră, să ştie că m-ați angajat pentru o astfel de treabă?

Se uită la mine uimit.

— Evident. De ce-mi spui asta?

— Când ați telefonat azi dimineață la biroul meu, ați folosit telefonul din această încăpere?

Dă afirmativ din cap.

— Mai sunt şi alte posturi în casă?

— Da.

— În locul dumneavoastră, eu aş fi mai atent când telefonez. Când am intrat, am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră. Ştia că sunt de la *Universal Service.*

Privirea lui înregistrează o undă de enervare.

— Bine, Malloy. Fă-ți treaba. Eu mă ocup cu ce se petrece aici.

Reiau în sens invers plimbarea până la ieşire şi după ce episcopul îmi dă pălăria şi face reverența zic:

— Doamna Cerf e acasă?

Îmi aruncă o privire rece, scrutătoare.

— Presupun că e la piscină, domnule.

Are aerul foarte distant.

— Vreți s-o vedeți?

— Nu. Doar aşa ca să ştiu.

Şi o pornesc pe terasă întrebându-mă dacă Nathalie Cerf e tot în loggia ei şi se bronzează mai departe la soare. Nu

mai este.

Pe când cobor scara monumentală ce duce la esplanada unde sunt parcate maşinile, apare o femeie în halat de baie. Înaintează repede pe o potecă care duce în spatele casei. E înaltă, cu păr blond cenuşiu, şi fața ei are o asemenea expresie încât nu poate fi calificată drept drăguță. La prima vedere are între douăzeci şi şapte şi treizeci de ani, nu mai mult. Şi nişte ochi mari şi cenuşii, foarte frumoşi.

Ea se uită la mine, eu mă uit la ea. O jumătate de zâmbet i se desenează pe buzele pline, roşii, dar nu reuşesc să mă lămuresc dacă zâmbetul e pentru mine sau se gândeşte la ceva care o amuză: greu de spus.

Urcă treptele în fugă şi îşi lăsă halatul să se întredeschidă. De sus, disting dedesubt nişte chestii care l-ar duce pe un tată de familie la cea mai apropiată casă de nebuni. Cele două batiste de un verde smarald care îi servesc drept costum de baie sunt, ca să zic aşa, ceva mic micuț prea micuț.

Trecem unul pe lângă celălalt şi mă întorc pe călcâie. După ce a parcurs o jumătate de terasă, se uită pe deasupra umărului; sprâncenele făcute cu creion negru se ridică şi zâmbeşte. De data asta nu mai există îndoieli în privința destinatarului. După ce dispare după colțul terasei, eu stau tot acolo, nemişcat, ca un câine de vânătoare care a simțit prada.

3

Biroul agenţiei *Universal Service* ocupă două încăperi la etajul al doilea din OCEAN BUILDINGS, cele mai mari clădiri din cartierul afacerilor. În spatele imobilului există o străduţă îngustă ce serveşte drept parcare, dar care duce în special, la capăt de tot, la barul Finnegan.

După ce-i spun Paulei despre ce e vorba cu Cerf, traversez să mă duc la bar şi, aşa cum mă aşteptam, dau peste Dana Lewis, Ed Benny şi Jack Kerman aşezaţi într-un colţ în jurul unei mese.

Eu, Dana, Benny şi Kerman formăm o echipă.

— Salut, Vic, zice Dana, bătând uşor cu palma în spătarul unui scaun de lângă ea. Stai jos aici. Ce-ai făcut toată dimineaţa?

E o fată şic, drăguţă şi bine făcută.

— Am o treabă pentru tine, zic eu aşezându-mă. Salut, băieţi! O să vă intereseze şi pe voi, şi dacă va merge aşa cum cred, va trebui să vă scoateţi creieraşii de la borcan şi să arătaţi ce ştiţi să faceţi.

— Ascultă, frumuseţe fatală, zice Benny turnându-şi două degete de whisky irlandez, noi am trudit ieri seară, aşa că dă-ne pace, 'nţeles?

— O treabă din acelea pe care fătuca Paula Bensinger ni le rezervă în exclusivitate, adaugă Kerman cu o strâmbătură.

Kerman este înalt şi sprinten; pare leneş şi are aerul foarte distins. O şuviţă albă îi taie părul negru şi are o mustăcioară a la Clark Gabie. Benny este exact opusul lui:

mic, robust, cu capul mare şi roşu care pare făcut din cauciuc. Ai zice că se mândreşte pentru că se îmbracă ca un şifonier. Este băiatul cel mai dezordonat pe care l-am văzut vreodată.

Amândoi formează un excelent cuplu de agenți şi ne-am înțeles totdeauna bine, în ciuda tuturor miştourilor posibile.

— Nu te ocupa de cretinii ăştia, zice Dana nerăbdătoare; sunt nişte golani. Voiau să-mi joace chiloții la zaruri, şi cu zaruri măsluite pe deasupra. Ce spui de asta?

— Ah, las-o moartă! zice Benny, şi e gata s-o dea jos de pe scaun cu mâna care o bate amical pe spate. De altfel sunt convins că nu porți chiloți.

— O femeie nu trebuie brutalizată, zic eu cu severitate.

— Aş! O tratez ca pe sora mea, zice Benny punând mâna pe pălăria Danei şi trăgându-i-o până la nas. Nu, cap de gâscă?

Dana îi trage o labă frumoasă peste maxilar şi, în momentul când el se ridică furios, Kerman îl prinde de mijloc şi îl trage jos unde încep o păruială furioasă, răsturnând masa şi spărgând paharele. Abia apuc să salvez sticla cu whisky şi s-o pun la adăpost că Dana scoate strigătul ei de luptă, se aruncă pe spatele lui Kerman şi îi smulge părul.

Nimeni din bar nu le acordă atenție. Ăştia trei fac mereu scandal. După un moment, când au obosit de atâta rostogolit pe podea, vin din nou să se aşeze răsuflând ca focile.

— Mi-a plesnit jarteaua, gemu Dana examinând pagubele. Când o să învățați şi voi să vă purtați ca nişte oameni civilizați, golanilor! De câte ori pun piciorul în barul ăsta, nu se poate să nu se termine cu o partidă pe duşumea.

Kerman îşi piaptănă părul în timp ce Benny aruncă o privire sub masă.

— Poartă *într-adevăr* jartele! izbucneşte el în culmea entuziasmului.

— N-ar strica să vă închideți gura, le cer eu. Trebuie să vă vorbesc de lucruri serioase.

Dana îi trage lui Benny peste cap cu un ziar făcut sul.

— Vezi-ți de treburile tale că altfel te trimit în născătoare, zice ea, foarte sigură pe sine.

— *Domnişoara* Lewis! exclamă Benny, şocat dincolo de orice expresie. Ați primit o educație foarte proastă.

Bat cu pumnul în masă.

— Dacă nu mă ascultați... încep eu pe un ton amenințător.

— Dă-i drumul, copilu', zice Dana. Te ascultăm. Anunță ordinea culoarelor.

Anunț:

— Tu te vei prezenta la Cerf, pe care îl găseşti la Athletic Club, în după-amiaza asta la trei. Cască bine ochii. Sunt multe şanse ca fiica lui să vină să-şi vâre nasul în afacerea noastră. Tot ce trebuie să faci, e să te lipeşti de doamna Cerf. Dacă şterpeleşte ceva, faci în aşa fel încât să înăbuşi totul. Vreau o treabă îngrijită şi fără grabă.

— Cum arată mititica în chestiune? întreabă Benny împingând spre mine sticla de whisky.

— La marele fix, răspund eu desenând în aer nişte curbe învăluitoare. O geografie impecabilă. E într-adevăr foarte, foarte mişto.

— Luăm şi noi parte la treabă? întrebă Kerman brusc interesat. Nu crezi că am face bine s-o ajutăm pe Dana? Ştii şi tu, e atât de toantă...

Dana îşi împinge scaunul şi se ridică.

— Dar nu pe cât ai vrea tu, răspunde ea prompt. Vic, împiedică-i pe degenerații ăştia doi să mai bea, şi-şi trage fesele din bătaia mâinii lui Benny care ratează ținta.

— Degenerați!

Kerman se uită indignat după ea cum părăseşte barul.

— După tot ce-am făcut pentru această femeie. Ei, ai de gând să-mi laşi şi mie puțin whisky, bălegar de cal

amestecat cu piele de hering! strigă el văzându-l pe Benny că se serveşte. Am dreptul la jumătate din această sticlă şi mi-ar plăcea să-ţi aminteşti chestia ăsta.

— Voi vă veţi ocupa de problema şantajului din acest caz, amândoi, zic eu apucând sticla de whisky şi punându-i dopul. Staţi prin preajmă până când Dana dibuie ceva.

4

În seara celei de a doua zi de la conversația mea cu Jay Franklin Cerf, mă aflu pe veranda „barăcii” mele de pe malul mării, în compania unui „highball”, şi recitesc raportul Danei pe care l-am luat de la birou întorcându-mă acasă.

E concis şi interesant pentru mai multe motive: până acum, după cum spune Dana, Anita Cerf nu a arătat nicio înclinație spre cleptomanie. A ieşit dimineața după cumpărături şi s-a comportat în chip normal. Şi-a plătit toate cumpărăturile sau a cerut să-i fie trecute în cont. Dar asta nu înseamnă nimic, căci cleptomanii se manifestă adesea în anumite perioade şi poate că va trebui să se aştepte câtva timp până să fie prinsă cu mâna în sac.

Dar lucrul cel mult mai important era descoperirea faptului că Anita se întâlneşte în secret cu un anume George Barclay. Dana i-a văzut împreună de două ori în două zile. Par foarte intimi în ciuda precauției de a nu fi văzuți împreună pe stradă.

S-au întâlnit într-un bar unde se servesc fructe de mare, la două mile de oraş, iar a doua zi au luat masa într-un restaurant grecesc situat departe de cartierul rezidențial... într-un loc unde prietenii lui Cerf, ca şi cei ai Anitei, nu aveau nici cea mai mică şansă să-i întâlnească.

Dana a găsit numele şi adresa lui Barclay după numărul maşinii lui. Locuieşte pe Wilshire Avenue, într-o casă stil cabană, construită pe un teren ce îi aparține. Este genul „însoțitor agreabil”; se comportă şi se îmbracă ca o vedetă de cinema, conduce un Chrysler decapotabil şi pare

să aibă o mulțime de bani. Barclay este obiectivul numărul unul.

Numărul doi este Ralph Bannister, proprietarul unui night-club ultrașic – *Steaua* – situat spre Fairview. Anita se dusese acolo seara trecută cam pe la şase şi Dana o auzise întrebându-l pe comisionar dacă putea să-l vadă pe Bannister pentru ceva urgent. A fost primită înăuntru, a stat acolo o jumătate de oră, după care a plecat spre *Santa Rosa* unde a ajuns la ora cinei.

Nu l-am văzut niciodată pe Bannister, dar îl cunosc după reputație. E o mare lichea, iar clubul lui e o mină de aur. Atrage miliardarii şi le oferă bucuriile ruletei; probabil că a plătit din gros ca să obțină autorizația de la poliție.

Tocmai când iau hotărârea să-i trimit pe Benny şi pe Kerman pe cele două piste, fasciculele farurilor unei maşini urcă încet pe drumul plajei. E zece şi un sfert, e cald, totul e calm. Nu aştept vizita nimănui şi presupun că maşina îşi va continua drumul. Nu. Se opreşte în fața barierei de lemn şi farurile se sting.

E întuneric şi nu văd nimic. Presupun că e cineva care a greşit adresa.

Se aude zgomotul zăvorului de la poartă şi o siluetă de femeie se desenează vag.

Abia când se opreşte în fața mea îmi recunosc vizitatoarea: e Anita Cerf. Urcă fără să se grăbească cele trei trepte ale peronului de lemn şi buzele ei roşii şi pline mă gratifică cu un zâmbet cu care am mai făcut cunoştință. Poartă o rochie de seară roşcată, destul de decoltată ca să fie interesantă, şi un impresionant colier de diamante îi strânge gâtul precum o panglică de foc. Are privirea atât de tangibilă încât ai putea să faci exerciții la bară fixă!

— Bună seara, zice ea cu o voce gravă, răguşită. Eşti singur sau ai invitați?

Mă ridic şi mă simt un pic sufocat de surpriză, căci era într-adevăr ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd.

Privesc în urma ei, întrebându-mă dacă Dana Lewis este ascunsă prin preajmă, dar a înțeles imediat sensul privirii mele.

— Nu te obosi, zice ea, am şters-o printre degetele domnişoarei Sherlock Holmes.

Înainte de a putea să fac vreo mişcare, intră în salon şi se instalează într-un fotoliu. O urmez şi, pentru orice eventualitate, trag perdelele.

Până acum n-am deschis gura. Sunt prea ocupat cu răspunsul la întrebarea cum mă voi descurca, ca să-mi uzez creierul în căutarea unor formule de politețe. Cerf ar fi făcut scandal dacă ar fi aflat. Şi ea ştia acest lucru; de aceea a venit singură într-un moment când mă ştia singur.

— Ce doriți, doamnă? o întreb eu trecând prin spatele scaunului unde stă şi postându-mă în fața ei.

Ne uităm unul la altul. Ochii ei mari şi cenuşii au o expresie agresivă.

— Nu-mi place să fiu spionată. Aş vrea să ştiu de ce s-a cerut urmărirea mea.

Sunt surprins că a reperat-o pe Dana, care ştie la nevoie să se deghizeze şi în curent de aer. Da' totdeauna există un risc când urmărirea o face un singur agent, şi regret că nu l-am trimis pe Benny s-o schimbe pe Dana.

— Va trebui să-l întrebați pe domnul Cerf, îi răspund. De altfel, pentru că vorbim despre soțul dumneavoastră, nu cred că ar fi de acord cu vizita asta.

Începe să râdă. Are dinți albi şi frumoşi şi nu se sfieşte să-i arate.

— Oh, soțul meu nu e de acord cu o mulțime de lucruri! Unul în plus, sau minus… N-ai o țigară?

Îi întind pachetul şi bricheta mea. În timp ce bate uşor capătul țigării pe unghia de un roşu aprins, îi zic:

— Nu aşteptam pe nimeni. Sunt ocupat.

— Atunci să zicem că am venit eu.

Îşi aprinde țigara şi întreabă:

— De ce mă spionează femeia aia?

— V-am mai spus să puneți această întrebare domnului Cerf.

— Nu eşti prea amabil; credeam că-ți va face plăcere să mă vezi. Bărbaților le face de obicei plăcere. Ai ceva de băut?

Sticlele sunt aliniate pe o masă lângă perete. Mă ridic şi mă duc să pregătesc două „highball"-uri; operațiunea se face într-o tăcere s-o tai cu cuțitul.

Îi întind paharul şi îmi zâmbeşte. Când eşti destinatarul unui astfel de zâmbet ai impresia că atingi cu mâna un cablu de înaltă tensiune.

— Mulțumesc, zice ea făcând să-i vibreze genele lungi. Eşti singur, nu-i aşa?

— Da. Cum ați reuşit să-mi găsiți vizuina?

— Oh, n-a fost nicio filosofie! Ți-am văzut maşina şi am constatat că aparținea agenției *Universal Service.* Valetul mi-a spus cum te numeşti. Am răsfoit cartea de telefon şi am venit.

— Nu e de mirare că detectivii particulari se plâng de şomaj.

— Ce e exact acest *Universal Service?*

— O firmă care face orice fel de treabă, de conceput sau de neconceput, cu condiția să fie aproape corectă şi legală.

— Şi soțul meu ți-a cerut să mă spionezi, nu-i aşa?

— Adevărat? Nu-mi amintesc să fi zis aşa ceva.

Bea o înghițitură de whisky, îşi pune jos paharul şi se uită cu atenție la mine.

— De ce mă urmăreşte femeia aia?

Am impresia că ne-am întors de unde plecasem, drept pentru care îi dau acelaşi răspuns.

— Vă va spune soțul dumneavoastră, dacă va considera necesar.

Saltă din umeri cu un aer uşor agasat şi aruncă o privire circulară. Interiorul meu nu are nimic excitant pentru

o nevastă de miliardar. Toni, servitorul meu filipinez, face în aşa fel încât să fie mai puţin murdar decât într-o cocină, dar nimic mai mult. Mobilierul valorează cam tot atât cât zugrăveala şi covoarele, adică nu mare lucru. În locul pânzelor maeştrilor, pe pereţii mei nu sunt decât nuduri de „Varga”, pe care le-am decupat din revista *Esquire*. La urma urmelor sunt la mine acasă şi-mi place aşa cum e.

— Presupun că nu câştigi mulţi bani? mă întrebă ea.

— Cu meseria mea?

— Da. Nu se câştigă cine ştie ce cu ea, apreciez după interior.

Fac ca şi cum subiectul ar merita un moment de reflecţie.

— Păi, nu prea ştiu cum să zic, spun eu în cele din urmă. Totul depinde de ceea ce înţelegeţi prin a câştiga cine ştie ce. Evident, nu-mi pot permite să-mi cumpăr coliere de diamante, dar câştig totuşi mai bine decât un manechin şi mă distrez mult!

A mers! Strânge din buze şi roşeşte uşor.

— Vei să spui că nu ai nevoie să te căsătoreşti cu un cont în bancă ca să te descurci, nu-i aşa?

— Cam aşa.

— Dar un cec de o mie de dolari nu i-ar strica deloc contului dumitale?

E încântătoare şi e mult prea periculos să rămâi singur-singurel cu ea. Şi apoi familia Cerf începe să se arate prea stingheritoare. Mă ridic.

— Regret, doamnă, dar nu sunt de vânzare. Ţin să-mi păstrez slujba. Poate că nu are nimic senzaţional, dar, oricât de ciudat vi s-ar părea, ţin la ea. Nu-mi înşel clienţii. N-ar servi la nimic, într-una din zile aţi putea avea nevoie de mine. Şi n-aţi vrea să mă vând cine ştie cui!

Respiră adânc, dar după o secundă de nehotărâre îmi zâmbeşte din nou:

— Ai dreptate. Din moment ce vezi lucrurile în felul

ăsta, vizita mea e de prisos, dar nimănui nu-i place să fie urmărit ca un criminal.

Înainte să fi putut găsi un răspuns, continuă vioiciune:

— „Highball”-ul a fost delicios. Mai pot primi unul?

În timp ce fac amestecul meu special, ea se ridică şi se îndreaptă spre ceea ce numesc patul meu de desfrâu. E un divan mare, foarte confortabil, pe care l-am cumpărat de ocazie gândindu-mă că s-ar putea să-mi fie util, şi pot să spun că de ani de zile îmi este foarte util, din când în când. Se aşează şi pune picioarele unul peste altul cu neglijență. De unde mă aflu, am cu ce să-mi clătesc ochii.

Îi aduc paharul.

— Vi s-a ridicat rochia, îi zic eu îndreptându-mi degetul spre o parte de coapsă foarte apetisantă. Chestia asta vă priveşte, dar ați putea să faceți guturai.

Îşi trage rochia în jos. Dacă ochii ei ar fi avut dinți, mamă, ce-aş mai fi pățit!

— N-aş vrea să vă grăbesc, domnița mea, continui, ținând paharul în mână, dar chiar am mult de lucru înainte de a merge la culcare.

— Există un timp pentru lucru şi altul pentru distracție. Dumneata nu te distrezi niciodată?

— Ba da, dar nu cu nevestele clienților mei.

— Nu mai poate el de mine! zice ea cercetându-şi cu privirea fundul paharului. Şi eu nu mai pot de el!

Ridică capul brusc şi spune tot.

— Totuşi îmi placi. Vino să stai aici.

Şi bate uşor cu palma divanul lângă ea.

Nu-mi mai trebuie nici cât un vârf de unghie ca să-i dau ascultare.

— Nu în seara asta, zic, am de lucru. Ați face mai bine să vă întoarceți acasă.

Trebuie să recunosc că are continuitate în idei. Zâmbetul ei este la fel de ademenitor şi când îşi pune jos paharul şi se ridică. Se apropie de mine, îi simt parfumul…

— Nu sunt grăbită, zice ea punându-şi uşor mâna pe braţul meu. Aş putea să mai rămân, dacă ai vrea.

Îi bat uşor mâna în mod amical. Sunt dezolat atât pentru ea cât şi pentru mine, dar:

— Dacă aţi rămâne, tot nu v-aş spune ce doriţi să ştiţi. Întrebaţi-l pe Cerf. Poate o să vă spună. Ziua mea de lucru s-a terminat şi-mi place să nu-mi văd prea mult clienţii. Aşa că veţi fi drăguţă şi vă veţi întoarce acasă.

Continuă să zâmbească dar privirea i se înăspreşte.

— Asta poate că te va face să te răzgândeşti, face ea, şi în acelaşi timp îşi strecoară braţul după gâtul meu.

Mai înainte de a o putea împiedica, şi trebuie să spun că nu fac multe eforturi, mă sărută. Buzele ei ştiu ce vor şi rămânem aşa câteva secunde, într-un fel de inconştienţă. Dar execut o „restabilire” şi hotărăsc în ultima clipă s-o trimit la plimbare şi să-i arăt cu ce băiat sigur pe el şi bine echilibrat are de-a face, numai că e ceva care nu se potriveşte: uit s-o resping. Şi mă pomenesc sărutând-o de-a binelea, lipit de ea, aplecând-o pe spate şi susţinând-o cu o mână lipită ceva mai jos, ca în filme.

Ştie să sărute, scoate un soi de mârâit de satisfacţie care are darul să mă încurajeze cum nimic pe lume n-ar fi putut s-o facă.

…Stăm întinşi pe divan şi simt cu intermitenţe pe gât răsuflarea ei călduţă; şi-a strecurat mâna sub cămaşa mea şi-mi mângâie pieptul. Sunt gata să fiu trimis la podea pentru a treia oară, dar mă uit la ea pe când nu se aşteaptă şi am impresia că primesc una la figură. În ochii ei mari şi cenuşii nu e decât răceală, calcul. Mă desprind dintr-o mişcare, mă ridic şi încerc să-mi trag sufletul. Un moment ne observăm reciproc.

— Va trebui să amânăm asta până când soţul tău îmi va achita nota de plată, articulez de parcă atunci aş fi terminat cursa de opt sute de metri garduri. Îmi place la

nebunie să nu datorez nimic partenerei mele. Am să te conduc cu maşina.

Privirea ei mă ocoleşte şi se fixează asupra covorului. Jumătate de surâs dispare. Îşi apucă geanta cu o asemenea violență încât falangele i se albesc. Rămâne aşa încă zece secunde, apoi se ridică.

— Bine, zice ea deodată. Dacă vrea divorțul, îl va avea, dar eu stabilesc condițiile, şi asta o să-l coste scump. Poți să-i spui că nu e nevoie să pună pe cineva să mă supravegheze. N-am să mă las prinsă. Poți să-i mai spui că nu m-am măritat cu el decât pentru lovele, dar că dacă aş fi ştiut ce soi de ticălos şi de zgârcit e, nu m-ar fi putut cumpăra cu tot bănetul lui.

Nu ridică vocea. Îşi stăpâneşte foarte bine furia şi scârba.

— Spune-i că dacă vrea să supravegheze pe cineva, să se ocupe de putorişca lui de fată cu gura ei spurcată. Va avea surprize.

Începe să facă haz.

— Tu, micuțule, acum... ar trebui să iei un întăritor. Nu ştii ce pierzi.

Şi traversează încăperea râzând, dă la o parte perdelele cu o mişcare bruscă, coboară treptele şi dispare în noapte cu diamantele ei cu tot.

5

Telefonul începe să sune ca un apucat şi sar aşa de tare trezindu-mă, încât rup pe jumătate patul.
Găsesc pe dibuite întrerupătorul, aprind lumina şi apuc receptorul, în timp ce arunc o privire spre ceas. E trei şi un sfert.

— Tu eşti Malloy? se răsteşte o voce în ureche mea. Aici e Mifflin, de la cartierul general. Regret că te-am trezit, dar un tip tocmai ne-a adus o geantă care aparține Danei Lewis. Lucrează pentru tine, nu?

— Doar nu m-ai trezit ca să mă întrebi asta, nu? răcnesc eu.

— Nu te ambala. Am telefonat acasă la domnişoara Lewis, dar nu răspunde nimeni. Şi pe urmă e ceva şi mai supărător. Lângă locul unde a fost găsită geanta sunt pete de sânge… Cel puțin aşa spune tipul care a adus geanta. Plec acolo imediat. M-am gândit că poate vrei să vii şi tu cu mine.

Sunt treaz de-a binelea.

— Unde a fost găsită geanta?

— Printre dune, la o milă de bojdeuca ta. În zece minute am venit să te iau.

— O.K.

Pun receptorul în furcă de parcă aş vrea să-l sfărâm şi cobor din pat.

Termin cu îmbrăcatul exact în momentul în care aud o maşină frânând în fața uşii. Sting lumina şi alerg la barieră. Mifflin şi alți doi curcani mă aşteaptă într-o maşină mare a poliției.

Mifflin e mic şi îndesat, are fața sanguină, turtită, răvăşită, iar nasul seamănă cu o bilă de chit. E o brută de polițai şi am lucrat de câteva ori împreună. Țin la el, nu-i sunt în mod special antipatic, aşa că atunci când se poate ne dăm câte o mână de ajutor. Deschide portiera şi cum ajung înăuntru, şoferul porneşte maşina pe drumul plin de hopuri ce se întinde de-a lungul plajei.

— Poate că e o alarmă falsă, zice el de cum mă vede în maşină, dar m-am gândit că preferi să fii şi tu aici. Poate că tipul acela a văzut aiurea şi că nu e nicio pată de sânge, dar părea foarte sigur pe el.

— Ce făcea acolo la ora aia?

— Spiona. E cunoscut pe-acolo. Îl cheamă Owen Leadbetter. E cam sărac cu duhul. E unul dintre acei țicniți ce pândesc cuplurile care caută un colț liniştit. Dar nu e periculos. Îl cunosc, n-ar face rău unei muşte.

Mârâi. Nu-mi plac muştele.

— Domnişoara Lewis lucra în cadrul unui angajament? mă întreabă Mifflin.

— Nu, după câte ştiu, răspund eu fără să mă dau de gol.

Când i-am spus lui Cerf că îi garantăm secretul, nu-i spuneam poveşti. Pentru mine e o regulă imuabilă: orice s-ar întâmpla, să nu menționez niciodată numele unui client fără permisiunea lui.

— Cam pe-aici e, zice deodată şoferul, parcă a spus prima dună, nu?

— Asta e. Aprinde farurile, Jack, să ştim încotro mergem.

Micul şi puternicul proiector se aprinde şi luminează linia dunelor din fața noastră. Este un colț sinistru. Ici şi colo se văd porțiuni cu iarbă uscățivă şi pipernicită. La dreapta, în depărtare, se aude marea izbindu-se de stânci şi, din când în când, un vânt subțirel şi rece ridică mici vârtejuri de nisip.

Coborâm din maşină.

— Stai pe loc, Jack, zice Mifflin adresându-se şoferului. Dacă dau o strigare, îndrepți lumina spre mine.

Îmi întinde o lanternă.

— Să rămânem împreună. Tu, Harry, caută spre dreapta. Noi o luăm la stânga.

— De ce nu l-ai luat cu tine pe Leadbetter? întreb în timp ce ne înfundăm în nisipul moale. Am fi câştigat timp.

— Nu țin să mă încurc cu un tip ca ăsta. N-ai idee ce poate să bată câmpii când se porneşte. A însemnat locul cu o grămadă de pietricele. Probabil că nu e greu de găsit.

Nu e. La aproximativ două sute de metri de maşină dăm peste grămada de pietre. Mifflin scoate un strigăt şi şoferul îndreaptă raza luminoasă spre noi.

Stăm într-o parte să examinăm solul. Nisipul a fost călcat din loc în loc cu picioarele, dar e prea moale ca să păstreze amprente. Lângă grămada de pietre se vede o mare pată roşie. Mi se pare a fi sânge şi muştele par să-l găsească pe gustul lor. Inima îmi tresare. Dana era o fată şic. Eram prieteni de o bună bucată de vreme.

— Cineva a trecut pe-aici, zice Mifflin împingându-şi şăpcălia pe creştetul capului. În privința amprentelor nu se poate face nimic. Ăsta e sânge, Vic.

— Da, zic eu.

Harry, celălalt polițist, vine spre noi.

— Dacă e pe undeva prin împrejurimi, nu poate fi decât acolo...

Îşi îndreaptă fasciculul lanternei spre un pâlc de arbuşti.

— Sunt urme care duc acolo, zice el, dar au fost aproape şterse.

— Să mergem să vedem, zice Mifflin.

Rămân pe loc în timp ce ceilalți doi traversează întinderea de nisip şi încep să caute printre arbuşti. Stau acolo, doborât; mă uit cum scânteiază razele lanternelor ce scotocesc în desimea mărăcinişului.

Deodată se opresc amândoi şi se apleacă. Scot o țigară, mi-o lipesc între buzele uscate şi uit s-o aprind. Stau acolo, aplecați, un minut care îmi pare un secol. Mifflin se ridică:

— Hei, Vic! strigă el cu o voce nesigură. Am găsit-o.

Îmi arunc țigara neaprinsă şi înaintez prin nisip cu picioarele înțepenite. Ajung lângă ei.

La lumina crudă a lanternelor pare un manechin. E întinsă pe spate şi are nisip în păr, în ochi, în gură. E goală ca palma mea şi are fruntea spartă. Mâinile, înțepenite de moarte, sunt crispate înaintea feței ca nişte gheare. După urmele şi zgârieturile care îi acoperă corpul, se vede că a fost târâtă de picioare, măturând cu capul solul, şi aruncată acolo ca un sac cu gunoi. Groaza care i s-a întipărit pe față mă înfioară.

CAPITOLUL II

1

Când ies de la comisariatul central, palidele luciri ale zorilor împresoară deja zgârie-norii. E ora şase fără cinci şi mă simt atât de dărâmat încât aş putea să trec fără să mă las în jos pe sub coada unei rațe.

În timp ce băieții de serviciu o duceau pe Dana, eu am sunat-o pe Paula. Mi-a cerut să vin la ea acasă imediat ce termin cu poliția.

Mifflin mi-a pus o sumedenie de întrebări, dar atâta vreme cât nu pronunța numele lui Cerf, nu puteam să-l ajut şi doar nu era să-i arăt chiar eu cărarea. I-am spus că nu aveam nici cea mai mică idee în legătură cu uciderea Danei şi că nu lucra pentru mine. A reluat atacul de mai multe ori, dar fără succes. În cele din urmă mi-a spus că îl va informa pe Brandon, superiorul lui, când va sosi, şi că mă vor chema în cursul dimineții. Am răspuns că eram la dispoziția lor şi am pus uşa între noi. Părea necăjit că mă lasă să plec, dar nu putea face altfel.

Curcanul de gardă de la intrare mi-a aruncat o privire rea când am coborât treptele. M-am uitat şi eu la el chiorâş şi m-am îndreptat spre capătul străzii de unde am luat un taxi care m-a dus acasă la Paula, pe Park Boulevard.

Deschid uşa şi sunt foarte surprins că o găsesc îmbrăcată şi lustruită lună.

— Intră, zice, ți-am făcut cafeaua. Cred că ai nevoie.

Paula e o brunetă înaltă şi frumoasă, cu ochi căprui şi privire îndrăzneață. Are o gură impecabilă şi dură ca o cursă de şoareci. Pricepe repede, e plăcut să lucrezi cu ea şi, ca să vă faceți o idee despre forța caracterului ei, de când lucrăm împreună nu am căutat niciodată să o linguşesc, cu toate că mi s-a întâmplat să am poftă. Poate pentru că am lucrat împreună în timpul războiului. Ea era ataşată la OSS. Unde eu mă ocupam cu problema comando.

Ea m-a încurajat să pun pe picioare *Universal Service* şi tot ea mi-a dat banii cu care am trăit în primele şase luni. Nu avem secrete unul față de altul. M-am obişnuit să nu o mai consider drept o femeie, nu că n-ar fi atrăgătoare, fiindcă e, dar ne cunoaştem atât de bine încât asta opreşte din start orice tentativă sentimentală. În plus, are un fel de a te pune la locul tău, cu o mică remarcă bine găsită, încât ți se taie pofta să mai încerci. Pe scurt, pentru toate aceste motive, ne înțelegem foarte bine amândoi.

— Las-o baltă cu cafeaua ta, zic. Am încă nervii zdruncinați de descoperirea Danei. Te vei duce la apartamentului ei. Poate a lăsat copiile rapoartelor. Eu mă duc la Cerf.

— Nu te ambala, Vic, zice ea cu calm. Toate astea au fost deja făcute. Tocmai m-am întors de la Cerf şi Benny este în acest moment acasă la Dana.

— Ar fi trebuit să bănuiesc că vei trece la acțiune, zic aşezându-mă. Prin urmare, ai fost la Cerf. Se sculase?

— Nu, dar nu i-a trebuit mult!

Îmi toarnă o ceaşcă mare de cafea neagră. Apoi se duce la bufet de unde scoate o sticlă de coniac şi îmi varsă o linguriță în cafea. E una din maniile ei. E convinsă că o cafea neagră este un stimulent mai bun decât whisky-ul.

— E oribil, Vic. Biata copilă…

— Da. Şi Cerf ce-a spus?

— Pare complet nebun. Cred că n-ai spus poliției că

lucrăm pentru el?

— Nu. L-am fentat pe Mifflin, dar nu ştiu de cât timp are nevoie să descopere singur. Mifflin îşi cunoaşte meseria. Sper că Cerf ne va dezlega de promisiunea de a păstra secretul!

— Aşa crezi! Dacă spunem poliției că Cerf ne-a angajat să-i supraveghem nevasta, mai bine ne retragem imediat din afaceri. Va nega tot ce le spunem noi. Dacă vorbim, ne amenință că ne va da în judecată pentru defăimare.

— Îmi închipui că puțin îi pasă dacă vom fi acuzați de complicitate?

— Ca de primul lui scutec!

— Bine! I-am garantat, nu ne putem lua înapoi cuvântul. Nu-mi place asta, Paula. Când i-am promis păstrarea secretului nu era vorba de crimă.

— Ai vreo idee de ce-a fost omorâtă?

— Nimic precis. Poate că pusese mâna pe tipul care o şantaja pe Anita şi el a lichidat-o.

— Cum a fost omorâtă?

— Cu un glonț de 45 în cap, tras cam de la cincisprezece metri de cineva care ştia să ochească. Pe mine mă intrigă faptul că a fost dezbrăcată.

Termin cafeaua, mă ridic şi încep să fac ture dus-întors prin cameră.

— Trebuie să-l găsim pe asasin, Paula. Începând de azi, şi atâta timp cât nu reuşim să-l găsim pe tipul ăsta, nu mai primim niciun angajament. Şi când îl vom găsi, nu ştiu cum o să-l înghesuim fără să-l amestecăm şi pe Cerf.

— Nu vrei să-i şopteşti lui Mifflin? Te ai bine cu el. Poate că ar accepta să-l acopere pe Cerf?

— Nu există nici cea mai mică şansă. Va trebui să-i vorbească despre asta lui Brandon, şi ştii ce mult ne adoră Brandon pe noi. Nu. Nu putem spune nimic poliției. Ar începe s-o hărțuiască pe Anita Cerf. O chestie pe care Cerf n-ar suporta-o. Dacă spune că nu va recunoaşte că a făcut

apel la noi, atunci aşa va face. Nu avem nici cea mai mică dovadă că ne-a telefonat. Încă nu ne-a plătit, şi după cum merg lucrurile, sunt puţine şanse s-o facă. Prima lui luare de contact cu noi s-a făcut la telefon. N-o să ne alegem de pe urma lui decât cu un proces care ne va duce la faliment.

— Nu-mi plac toate astea, Vic. Dacă curcanii pun mâna pe asasin şi îl fac să vorbească, o s-o tragem.

— Da, dar nu văd cum îl vor găsi. Nu au niciun indiciu. Noi avem toate cărţile, de aceea noi trebuie să clarificăm situaţia. Şi, pe deasupra, noi suntem interesaţi personal în afacerea asta. Doar nu crezi că un tip ne lichidează unul din agenţi şi scapă basma curată?

— Ce facem?

— Voi face o vizită doamnei Cerf.

Paula dă din cap neîncrezătoare.

— Nu va fi uşor. A şters-o.

Mă uit la ea cu mirare. Bricheta aprinsă rămâne în faţa ţigării mele fără s-o atingă.

— Adevărat?

— Am vrut să vorbesc cu ea, dar Cerf a refuzat. Mi-a spus că se ocupă de cele necesare ca ea să părăsească imediat oraşul. La ora asta a plecat.

— Trebuie s-o găsim. Ea îl cunoaşte pe asasin.

— Asta i-am spus şi eu lui Cerf. Mi-a răspuns că ea nu ştie nimic şi că dacă vom încerca să intrăm în contact cu nevasta lui, vom avea de-a face cu el.

— O vom găsi, fii fără grijă.

Sunt cum nu se poate mai sigur pe mine.

— Nu fi chiar aşa de convins că şantajistul este ucigaşul, Vic. Numai Cerf ne-a vorbit de şantaj. Poate că dădea banii unuia din amanţii ei?

— Mă voi duce să-i fac o vizită domnişoarei Cerf. Cum nu o are la inimă pe Anita, poate că va fi încântată să povestească ce ştie.

— Bună idee. Mai luăm legătura cu cineva?

— Tipul acela care a găsit geanta, Owen Leadbetter. Nu ştiu dacă trebuie să las poliția să-l interogheze şi să scoată ce poate de la el sau să mă duc eu însumi să-l iau la întrebări. Dacă Mifflin află că facem o anchetă, atunci va bănui ceva. Leadbetter ne-ar putea da de gol.

— În orice caz, poți să-i legi gura pasându-i lovele.

Pentru Paula banii pot face orice.

— Posibil! Voi încerca. Şi apoi mai e numitul Barclay. A chefuit cu Anita, şi, după raportul Danei, se comportau ca doi amanți. Vreau să văd ce se ascunde în spatele tipului ăstuia. Ar putea foarte bine să fie omul pe care-l căutăm.

— Ascultă, dacă e vreun şantaj în toată povestea asta, ocupă-te de Bannister. A fost mai mult sau mai puțin amestecat în toate mârşăviile din oraş de când a venit aici. De ce-a fost Anita Cerf la el alaltăieri seară şi care era lucrul acela urgent? Poate că ne-ar duce undeva dacă l-am cunoaşte.

— Benny îl va lua în primire pe Bannister şi Kerman pe Anita.

Aprind o altă țigară şi adaug:

— Să facă ce-o face şi să-i scotocească puțin prin antecedente. Trebuie să iasă ceva de-aici. Eu mă duc să flecăresc cu Nathalie Cerf.

Paula e calmă, destinsă. Mă întreb de ce ar fi nevoie ca s-o enerveze. Spune:

— Va trebui să te grăbeşti, Vic. Dacă curcanii îl găsesc pe asasin înaintea noastră…

Termină cu o strâmbătură.

Se aude soneria de la intrare şi tresărim.

— Probabil că sunt polițaii, zic ridicându-mă.

— Mai curând Benny, spune Paula, l-am rugat să vină aici imediat ce termină de scotocit în apartamentul Danei.

Se duce să deschidă şi revine după un moment cu Benny. Nu-i mai arde de poante. Are un aer închis, dur.

— Ce poți să crezi, Vic? zice el închizând uşa. Trebuie

să-l găsim pe ticălosul care a omorât-o. Nu pot să-mi revin. Una dintre fetele cele mai mişto cu care am lucrat vreodată!

Îi tai vorba cu brutalitate:

— Ai găsit dovada că Cerf este ucigaşul?

Dar pe Benny nu-l poți tulbura aşa uşor.

— Cu siguranță, răspunde, am găsit caietul ei de rapoarte şi copia ultimului dintre ele. Şi încă ceva. Nu ştiu ce să fac cu el. Mai mult ca sigur că nu-i al ei. L-am găsit sub saltea.

Scoate din buzunar şi agită în fața noastră colierul de diamante al Anitei Cerf.

2

Cobor împreună cu Benny la Finnegan ca să luăm micul dejun. Cu toate că nu e decât şapte şi jumătate, Kerman e deja acolo şi ne aşteaptă cu nerăbdare.

Ne aşezăm, şi Finnegan iese din dosul barului său şi vine lângă noi. E un tip enorm cu faţa răvăşită şi plină de urmele a numeroase lovituri.

— O treabă murdară, dom’le Malloy, zice aplecându-se să şteargă masa. Tocmai am citit în ziar. O să ne lipsească. Nu bănuiţi cine ar fi putut să facă asta?

— Nu, Pat, dar îl vom găsi, zic. Dă-ne ouă cu şuncă şi tone de cafea, avem treabă nu glumă.

— Imediat.

Îşi încordează muşchii spatelui de-ţi vine să crezi că acum ai să vezi sărind cusăturile de la cămaşa lui din flanelă cenuşie.

— Dacă vă pot fi de folos…

— Mulţumesc. O să-ţi facem semn.

Imediat ce dispare la bucătărie, Kerman mă întreabă nerăbdător:

— Ce facem?

— Acţionăm toţi trei, Jack. Trebuie să ne mişcăm repede şi bine şi să nu-l amestecăm pe Cerf.

— Dacă va ajunge la urechile lui Brandon, o să iasă ceva frumos, zice Kerman dând din cap. Ştiam eu că până la urmă cu promisiunea asta de a păstra secretul o să avem necazuri într-o bună zi! Ce facem?

— Avem cu ce ne umple ziua. Nu cred că Mifflin are

vreun indiciu, dar e un copoi băftos şi ar putea să prindă ceva. Trebuie să acționăm repede. Sunt o grămadă de chestii bizare în toată povestea asta. Cea mai bizară e colierul Anitei sub salteaua Danei.

— Sub salteaua ei? repetă Kerman uitându-se la Benny.

— Mda, răspunse Benny. Am scotocit cam peste tot. Patul mi s-a părut deranjat, am ridicat salteaua şi am găsit colierul. Vic spune că aparține nevestei lui Cerf.

— Anita a venit la mine seara trecută şi purta colierul.

Le povestesc vizita Anitei apoi continui:

— Sunt sigur că acel colier valorează pe puțin douăzeci de mii de dolari. De partea asta se va ocupa Ed. Trebuie să aflăm cum a aterizat sub salteaua Danei.

Mă întrerup văzându-l pe Finnegan intrând cu platoul plin de ouă cu şuncă.

— Aş vrea să trimit nişte flori, dom'le Malloy, zice aşezând farfuriile în fața noastră. O să mă anunțați când e înmormântarea, nu?

Simt o lovitură puternică auzind vorbindu-se de înmormântare în legătură cu Dana, dar îmi zic că e bine intenționat. Îi răspund că am să-i dau de ştire şi că aş vrea să se care.

— Vei controla tot ce a făcut Dana, îi zic lui Benny întorcând spatele lui Finnegan ca să nu-l mai văd. Până în momentul când a fost omorâtă. Şopteşte-i o vorbă portarului de la *Steaua.* Poate că a văzut-o; dar nicio silabă despre Anita Cerf. Ai vreo idee cum era îmbrăcată?

— M-am uitat în dulapul ei de haine când m-am dus la ea, zice Benny cu gura plină. Fusta albastră şi boleroul albastru cu care se îmbrăca mereu nu erau acolo. Probabil că era îmbrăcată cu ele..

Kerman îşi toarnă o ceaşcă de cafea şi împinge vasul spre mine.

— Eu ce fac, Vic?

— Ocupă-te de Leadbetter. După Mifflin, e un țicnit: îi place să se uite la alții cum se drăgostesc. S-ar putea să fi văzut mai mult decât a spus poliției. Du-te să vorbeşti cu el. Nu ezita dacă crezi că o mică sumă ar putea să-i împrospăteze memoria. Am nevoie de rezultate.

— OK, zice Kerman. Mă duc să-l văd pe tip, dar nu pot să nu cred că nu e ceva ciudat la mijloc.

Îşi împinge farfuria goală şi aprinde o țigară.

— Până acum puştanca Cerf a fost şantajată pentru treizeci de mii de dolari. E mult... şi doar pentru că are lipici la degete? Haida-de! În fine, să admitem. Dar dacă o fătucă nu e stăpână pe degetele ei şi acceptă să plătească ca să nu se ştie, atunci de ce a ucis-o şantajistul pe Dana?

— Poate că se pregătea să pună mâna pe o sumă babană. A început cu cinci, apoi a mers până la zece şi după aceea la cincisprezece punguțe. Poate că se pregătea să ceară ceva serios în momentul când Dana a apărut în drumul lui.

— Dar de ce a omorât-o? repetă Kerman încruntându-se. Dana nu-l putea contacta decât vorbindu-i de Anita. Nu avea niciun motiv s-o ucidă. Chestia asta nu se potriveşte.

— Mda, zic, cu capul deodată plin de idei. Ai dreptate. Ai pus degetul pe ceva, Jack.

Împing scaunul, iau o țigară de la Kerman şi o aprind, apoi adaug:

— Mai există o posibilitate. Să admitem că Barclay era amantul Anitei şi că Dana a descoperit asta ocupându-se de povestea cu şantajul... Barclay putea foarte bine s-o lichideze pentru a o împiedica să vorbească. Poate că nu e chiar aşa de complicat.

— Ba da, zice Kerman. De ce s-o ucidă? Respectivul Barclay are bani, nu? Dacă era ceva serios, Anita n-avea decât să divorțeze de Cerf şi să-l ia pe Barclay. Şi nu avea nevoie s-o lichideze pe Dana.

— Da.

Mă uit cu înțeles la Kerman.

— Nu trebuie să ne grăbim cu concluzia, continuă el. Din cauză că Dana o supraveghea pe Anita, noi suntem convinşi că a fost asasinată pentru că ar fi descoperit ceva în legătură cu Anita. Dar poate că acest asasinat nu are nicio legătură cu familia Cerf.

— Dumnezeule mare, nu e cu putință! exclam eu. Pentru care alt motiv ar fi putut fi ucisă? Nu avea niciun duşman. Ce căuta la dune dacă nu ca s-o supravegheze pe Anita?

— Cine îți spune că Anita era acolo? întreabă Benny.

— Ți-am explicat. A venit la mine pe la zece şi jumătate. Dana a fost găsită la o milă de casa mea. Cred că, plecând de la mine, Anita s-a dus acolo să se întâlnească cu tipul care o şantaja. Probabil că Dana o supraveghea, cu toate că Anita era convinsă că îi scăpase printre degete. Ştiți cum lucra Dana. Nu scăpai aşa uşor de ea. A urmărit-o pe Anita până la locul întâlnirii şi a dat peste şantajist care şi-a pierdut capul şi a lichidat-o.

— Te-ai gândit că s-ar putea să fi omorât-o Anita? întrebă Kerman.

Fac un semn afirmativ.

— Da, dar e o idee care nu mă ambalează. O femeie nu se foloseşte de o armă atât de mare cum e calibrul 45. Anita n-ar fi putut să-l utilizeze şi, de altfel, n-are moacă de ucigaşă.

Kerman îşi umflă obrajii, dă din cap şi mârâie.

— Bine. Încă n-am văzut-o. Altceva? Ce făcea Dana cu colierul acela? Încă nu ne-am ocupat de asta. Ai vreo idee?

— Da, dar nu e decât o idee. Presupun că cineva a venit să pună colierul înadins. Presupun că acest cineva vrea să facă poliția să creadă că Anita are vreun amestec în asasinarea Danei. N-ar fi un mijloc bun? Se poate afla cu uşurință cui aparține colierul. Dacă nu l-ar fi găsit Ed, poliția ar fi pus mâna pe el şi ar fi înhățat-o pe Anita imediat ce ar fi

aflat că ei îi aparțin diamantele.

— Posibil. Ce zici de Nathalie Cerf?

— Poate. Nu e decât o idee, dar mă gândesc la ea de când mi-a spus Benny că a găsit colierul. Pare ceva pus la cale, nu? Nathalie o detestă pe Anita şi sunt sigur că ar fi încântată să-i pună în cârcă o crimă.

— Dar e infirmă! protestează Benny. Cum ar fi urcat până la Dana? Etajul patru, fără ascensor.

— Nu spun că a făcut-o chiar ea. Dar poate că a trimis pe cineva. E o idee, nimic mai mult, dar merită să ne gândim la ea. Ed, încearcă să afli dacă a fost văzut cineva intrând în apartamentul Danei noaptea trecută, între unsprezece şi trei. Înainte nu s-ar fi putut, căci Anita purta colierul când a venit la mine.

— Dacă am putea pune mâna pe drăgălaşa asta şi am face-o să vorbească, am scuti jumătate din muncă, zice Kerman.

— Mă duc la Cerf să fac scandal. Între timp, tu du-te să stai de vorbă cu Leadbetter. Poate a reperat-o pe Anita în împrejurimi, sau poate chiar pe asasin. Tu, Ed, ştii ce ai de făcut. Du-te acasă la Dana, dar păzeşte-te dacă curcanii sunt prin preajmă. Ne întâlnim la dejun; vom vedea unde ne duc toate astea.

Ne luăm rămas bun de la Finnegan şi urcăm fiecare în maşina lui.

3

În fața proprietății *Santa Rosa* este un paznic. Poarta mare de fier are cele două batante închise şi am impresia că vizitatorii nu prea sunt bine veniți azi.

Paznicul e un tip de statură mijlocie, foarte elegant în uniforma de un verde ca sticla. Îşi molfăie cureluşa de la chipiu cu un aer de meditație mohorâtă. Seamănă întru totul cu o vacă ocupată cu rumegatul. Este foarte blond, iar ochii îi sunt aproape incolori, albaştrii sau cenuşii, cum vreți. Pe boticul lui de băiat frumos se etalează un aer de insolență studiată şi de suficiență; nu-mi place asta. Are probabil vreo douăzeci şi doi de ani, dar pare să aibă încă o dată pe atât. E genul de tip care probabil că s-a trambalat mult în tinerețea lui şi a dat adesea de fund, din care cauză a rămas cu multă mocirlă pe el. N-aş putea să mi-l închipui ca copil de cor, nici jucând ping-pong, şi dacă l-aş prezenta într-o zi bunei mele prietene, aş face în aşa fel încât să asist la întrevedere având o puşcă la îndemână.

Opresc maşina la doi metri de el şi-l las să se chiorască la mine cât poate de bine. Privirea lui palidă examinează totul. Dar dacă e să mă iau după mica strâmbătură de dispreț care îi descoperă caninii, probabil că nu are o părere prea importantă despre ceea ce examinează. Opresc motorul, cobor şi abordez aerul meu de „hai-să-ne-strângem-laba-tărtăcuță”.

— Pot să intru cu maşina sau continui pe jos? îl întreb.

Cele două rânduri de nasturi cromați îi scânteiază în

soare.

Norii albi se reflectă pe manşetele lustruite ale mănuşilor lui. Jambierele îi strălucesc şi silueta mea se reflectă în vârful lustruit al pantofilor săi pătrați. Ah, e un tip strălucit! Luceşte ca un bănuț nou şi probabil că nu valorează mai mult.

— Ce ziceai, nenică? face el cu un aer amorf.

Sunetul vocii lui seamănă cu sunetul unui raşpel care pileşte oțel.

— Întreb dacă intru cu maşina sau merg mai departe pe jos, repet.

— Niciuna, nici alta, răspunde sprijinindu-se cu spatele de zid cu aerul obosit al flăcăului ce s-a ostenit toată noaptea. Urcă în maşină şi întinde-o.

— Nu în dimineața asta, zic clătinând din cap. Am o vorbuliță cu patronul tău... Mă cheamă Malloy. Hai, scumpule, mişcă-te şi spune-i că sunt aici. Mă va primi.

Îşi scoate o mănuşă, deschide buzunarul din dreapta sus al hainei şi scoate o brichetă-porttigaret din aur masiv. Alege o țigară, o aprinde, pune totul la loc şi trage un fum; apoi lasă fumul să-i iasă din nările crispate. Se uită în depărtări şi un mic zâmbet visător i se desenează pe buzele subțiri.

— Nu e nimeni aici, zice fixând oceanul cu un aer uimit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că apa e încă acolo. Bagă în viteză, nenică, şi roiu'!

— E ceva serios, zic, de parcă nu l-aş fi auzit. Du-te şi spune-i patronului tău că sunt eu sau poliția, tot una.

Meditează un moment la cele auzite. Îşi trimite țigara la plimbare cu un bobârnac, lovind-o cu o unghie manichiurată. Dar gestul nu pare a-i aduce toată satisfacția aşteptată. De aceea începe să râcâie pământul cu vârful cizmei elegante şi lustruite. Dar nici asta nu pare să-i facă prea mult bine.

— Bătrânul s-a cărat acum o oră, zice el în cele din

urmă. Şi mai ales să nu mă întrebi unde s-a dus. Nu ştiu nimic. Poate că a plecat în călătorie. Şi acum ai să fii foarte drăguț şi ai s-o ştergi. Dimineața îmi place să fiu liniştit.

La urma urmelor, nu țin absolut deloc să-l necăjesc pe acest micuț. Ar fi nevoie de cel puțin un regiment de blindate ca să-l facă să-şi deschidă poarta. Dacă mă pun la discuții cu el îmi pierd timpul.

Mă întorc în maşină şi pornesc. Se uită cum întorc, apoi, după ce m-am depărtat, deschide una din porți, o închide în urma lui şi intră în casa paznicului.

Merg pe lângă zidul proprietății până când ajung la o cotitură; acolo cotesc şi intru pe cărarea ce merge de-a lungul zidului pentru ca maşina să nu poată fi văzută de la intrarea principală. Opresc motorul şi cobor din maşină.

Zidul are probabil vreo doi metri şi jumătate. Nu e nevoie să fii acrobat ca să-l escaladezi. Mă cațăr, mă salt şi aterizez pe solul moale al unui strat de flori.

Trebuie să fie cam nouă şi nu prea am mari speranțe că voi da peste Nathalie Cerf. Să se remarce că nu cred că sunt genul de băiat pentru care ar face nebunii, dar pot totuşi încerca să o văd. Poate că Anita mai e încă aici: locul e la fel de bun pentru ascunzătoare ca oricare altul.

Până la casă drumul e lung. Înaintez fără să mă grăbesc şi, din când în când, arunc o privire peste umăr.

Nu am poftă să dau peste tipul înzorzonat de la poartă. Am eu aşa o impresie că flăcăul ăsta, când se porneşte, tare anevoie îl mai opreşti.

Trec pe lângă o piscină destul de mare pentru a se organiza regate. Urc câteva trepte şi mă pomenesc pe terasa ce înconjoară casa.

Mă ascund în spatele unui pâlc de rododendroni şi cercetez fațada, pândind un semn oarecare de activitate.

Văd şiruri strălucitoare de geamuri. Nici țipenie de om. Casa are acel aer adormit şi abrutizat al unei animatoare dintr-un local de noapte ce deschide ochii dimineața când

aude soneria deşteptătorului.

Ies dintre rododendronii mei şi înaintez pe terasă. Nici urmă de maşină în garaj, nici urmă de şofer filipinez, nici urmă de valet stilat care să-mi salte pălăria. Îmi iau inima în dinţi şi merg de-a lungul terasei în vârful picioarelor, ajung la loggia şi arunc o privire.

E acolo, în fotoliul ei cu roate, înfăşurată într-un chimono albastru, din care îi ies picioarele încălţate cu papuci împodobiţi cu pene de struţ. Are un platou pe genunchi şi mestecă o felie de pâine prăjită cu unt, uitându-se drept în faţa ei cu acea privire mohorâtă şi dezolată pe care o au oamenii lăsaţi singuri multă vreme şi care cred că nu-i vede nimeni.

Umbra mea îi acoperă picioarele. Nu ridică ochii imediat. Toată neurastenia din privire îi dispare şi apare mânia. Strânge buzele fin desenate şi pune jos felia de pâine. Capul nu i se mişcă. Ridică pleoapele şi ochii i se opresc asupra mea.

— Bună ziua, zic, şi-mi scot pălăria. Mă numesc Malloy. Îţi aminteşti de mine?

— Ce căutaţi aici? întreabă ea îndreptându-şi spatele, întinsă ca o coardă de vioară şi cu privirea rea.

— Am venit să-l văd pe tatăl dumitale, zic sprijinindu-mă cu coatele de uşa de la boltă astfel încât să pot supraveghea terasa, pentru cazul în care ar sosi întăriri. E acasă?

— Mills te-a lăsat să intri?

Are nişte ochi extraordinar de duri pentru vârsta ei.

— Mills e băieţelul nichelat care blochează poarta de la intrare? Cel cu nasturi atât de frumoşi?

Două pete mici şi roşii îi apar pe obrajii slabi şi palizi. Gura i se crispează.

— Cum ai intrat? întreabă din nou furioasă.

— Peste zid, îi zic. Bun, şi acum să nu stricăm o dimineaţă de primăvară atât de frumoasă ciondănindu-ne.

Vreau să-l văd pe tatăl dumitale.

— Nu-i aici. Te rog să pleci.

— Poate aş putea s-o văd pe doamna Cerf?

— Nici ea nu-i aici.

— Păcat. Am la mine colierul ei de diamante.

Felia de pâine coboară în farfurie. O văd strângând pumnii.

— Pleacă, zice ea ridicând glasul şi bombând bustul.

— Aş vrea să înapoiez colierul. Valorează mult. Nu vrei să-mi spui unde aş putea s-o găsesc?

— Nu ştiu nimic şi nu mă interesează.

Începe să strige îndreptând un deget tremurător spre uşă:

— Ieşi, altfel pun să te arunce afară!

— Nu vreau să te plictisesc, dar e un lucru mai important decât îţi închipui. Tatăl dumitale folosea pe unul din agenţii mei, o femeie, ca s-o supravegheze pe doamna Cerf. În timp ce se ocupa de această supraveghere, a fost omorâtă. Colierul doamnei Cerf a fost găsit în camera acestei tinere femei.

Se întoarce brusc şi apucă o sacoşă de unde scoate un port-ţigaret şi o brichetă. Aprinde o ţigară cu o mână mai mult sau mai puţin sigură, făcând în aşa fel încât să nu-i văd faţa.

— Afacerile doamnei Cerf nu mă interesează, zice ea în cele din urmă cu o voce mai calmă. Te rog să pleci.

— Credeam că poate te interesează să ştii că nu poliţia a găsit colierul, zic eu neglijent. Dacă ai putea să-mi spui unde e doamna Cerf, m-aş duce s-o liniştesc.

Îmi aruncă o privire ascuţită; faţa ei e la fel de lipsită de expresie şi de albă ca un cercetaş ieşit de la spălătorie. Se pregăteşte să spună ceva, dar se răzgândeşte; închide ochii pe jumătate; seamănă întru totul cu o pisică care aude zgomot şi recunoaşte un şoricel. Mă întorc.

Mills, frumosul copil, e acolo în spatele meu, în

dreapta, cu pumnii strânşi în mănuşile negre puse pe şoldurile slabe. Pare o ţâră amuzat, aşa cum ar fi putut să fie Joe Louis dacă un pitic ar fi venit să-i dea un bobârnac. Are un aer încrezător, mult prea încrezător. E vorba de acel soi de siguranţă care te face să te întrebi ce va urma şi să doreşti să ai în mână o petardă sau, la nevoie, un baston, dar mai ales să nu ai mâinile goale.

— Ah, iată-te, nenică! zice. Parcă ţi-am spus să-ţi iei tălpăşiţa?

— Alungă-l pe acest om! zice Nathalie cu tonul imperios al unei eroine ultragiate din romanele lui Alexandre Dumas, şi ai grijă să nu mai pună niciodată piciorul aici.

Mills îmi aruncă o privire saşie, apoi gura i se crispează într-un rictus uşor.

— Nu vă faceţi griji, zice el nepăsător, n-o să mai revină. Haide, nenică, mişcă-te. Vom face o mică plimbare până la poartă.

Mă uit la Nathalie, dar, fără să se mai preocupe de problemă, se ocupă de felia ei de pâine cu unt, iar fizionomia i-a redevenit mohorâtă şi tristă. Dacă se va hotărî într-o zi acordarea unui „Oscar” pentru cea mai bună dare pe uşă afară, îi dau votul meu cu amândouă mâinile.

— Ascultă, n-aş vrea să trec drept un personaj grosolan, îi zic, dar s-ar evita o pierdere de timp şi o mulţime de necazuri dacă mi-ai spune unde este doamna Cerf.

Ioc! Aş fi putut la fel de bine să mă adresez Marelui Zid Chinezesc!

Frumuşelul se apropie de mine.

— Demararea, zice el fără preambul, te urmez.

— Ascultă… încep, dar nu ajung mai departe căci gingiile mele fac imediat cunoştinţă cu pumnul lui.

Poate că nu loveşte puternic, dar e iute flăcăul. N-am văzut cum vine lovitura, asta ar fi trebuit să mă facă atent. Doare, a fost plasată ca să doară, dar nu m-a mişcat cu un centimetru măcar.

— Bine, zic ştergându-mi buzele. Haide până la poartă. Dacă o iei aşa, am să-ți fac reeducarea.

Sunt atât de exasperat încât nici nu mă uit la Nathalie Cerf când plec. Cobor treptele în viteză. El vine după mine. Sunt sigur că pot să-l pocnesc. Sunt mai înalt şi mai greu decât el şi nu vreau să-i rămân dator.

Când ajungem la poartă ne mai despart doi-trei metri. Mă opresc şi-l aştept. Are în continuare un aer nepăsător şi asta mă oftică, pentru că nu-mi place ca un tip să aibă un aer nepăsător când urmează să-i trag o scatoalcă.

Înaintează lejer, fentez cu stânga ca să-l fac să coboare garda şi îi expediez la maxilar o dreaptă care să-i desprindă capul de trunchi. E destul de drăguț croşeul meu de zile mari, cel care nu şi-a ratat niciodată ținta. Porneşte exact la timp şi nu se deplasează mai mult de treizeci de centimetri. Nu l-am telefonat şi e puțintel mai rapid decât fulgerul... Asta nu înseamnă că nu-l ratez cu vreo trei degete şi, dus de elan, cad peste el, iar tot ce-i mai rămâne de făcut e să mă pocnească. Îmi arde sub centură vreo cinci lovituri ce-mi găuresc pântecul cu forța şi viteza unui ciocan de bătut nituri.

Sunt K.O. În picioare. Am respirația tăiată la nivelul gâtului, genunchii mă lasă şi rămân locului încercând să-mi revin. Dreapta lui vine fără grabă. Am timp s-o admir în trecere fără să pot face ceva. Îmi explodează în maxilar având efectul unui ciocan de bătut piloni. Când valul de greață se retrage, mă pomenesc culcat pe spate, privind chiorâş la norii albi ca vata ce trec liniştiți pe cerul dimineții.

— Te-ai prins, nenică? zice o voce îndepărtată. Nu ne plac tipi de felul tău prin preajmă. Aşa că e inutil să vii la noi în vizită.

Ghicesc în mod vag silueta strălucitoare aplecată asupra mea, apoi ceva care ar fi putut foarte bine să fie cizma lui îmi striveşte gâtul şi părăsesc scena ca un chibrit stins de vânt.

4

Când ajung în fața coşmeliei mele, văd un curcan pe o motocicletă. Are plictisul zugrăvit cu bidineaua pe mutra lui mare. E tipul care se aşteaptă să înțepenească locului multă vreme şi care ar aştepta fie că ninge, fie că plouă.

Văzându-mă, îmi zâmbeşte palid, se ridică şi îşi aranjează maşinăria să se țină singură pe picioare.

De la *Santa Rosa* şi până aici am horcăit fără întrerupere, şi cu toate că a trecut un pic de timp, tot nu mi-am revenit. Am impresia că am primit o lovitură de topor peste gât şi în jurul burții simt un cerc dureros care nu face decât să-mi sporească furia.

Am mai multă pică pe mine decât pe Mills. Să mă las demolat de ăla! Orgoliul meu e rănit, şi când orgoliul lui Malloy e rănit treaba capătă proporțiile tribului Sioux plecat pe cărările războiului.

— Ce-i? întreb cu tonul agresiv al domnului care îşi oferă un pumn de cuişoare în fiecare dimineață la „breakfast”.

Curcanul are un zâmbet simpatic examinând cercurile concentrice verzi şi negre care îmi împodobesc gâtul. Scoate un mic fluierat şi dă din cap.

— Auzi... face punându-şi brațele încrucişate pe portiera maşinii şi lăsându-se cu toată greutatea, te-a lovit vreun cal?

Face haz.

— Căpitanul te cheamă la comisariatul central. M-a

trimis să te duc acolo.

— Du-te şi spune-i că am altceva mai bun de făcut decât să-mi pierd timpul cu o cucuvea bătrână ca el.

Curcanul e amabil:

— Mi-a spus să te însoțesc sau să te aduc pe sus: alege. Pentru că atunci când bătrânul zice a lua pe sus, asta înseamnă că pot să-ți masez creieraşul cu sucitorul. Ar fi păcat să te alegi şi cu alte vânătăi. Nu vrea decât să aveți o mică conversație în legătură cu crima de ieri seară. Ai face mai bine să vii, bătrâne.

— Bine. Dacă merg, merg cu tot tam-tam-ul, aşa că dă-i drumul la sirenă.

Şi mergem cu tot tam-tam-ul. E foarte înveselitor să conduci pe străzile pline de maşini cu o sută zece la oră, cu un curcan care se ține înaintea ta şi opreşte toată circulația cu sirena lui. Trecem pe roşu la toate semafoarele, apucăm în sens invers pe toate străzile cu sens unic şi toată lumea se uită la noi.

Îl găsesc pe Mifflin în hol; are aerul îngrijorat.

— Salut, Mike. Ce s-a întâmplat?

— Te cheamă căpitanul. Ia-o *lento*. E convins că ştii mult mai mult decât ai spus în legătură cu omorul. În dispoziția în care e, ar fi în stare să mierlească un crocodil. Aşa că nu te prosti!

Urc treptele de piatră în urma lui şi străbat un coridor până la o uşă pe care stă scris:

Edwin Brandon, căpitan.

Mifflin bate la uşă de parcă ar fi fost făcută din coji de ou, apoi deschide şi mă lasă să trec.

E o încăpere mare şi frumoasă, bine aerisită şi bine mobilată. Într-un colț al încăperii, între cele două ferestre, tronează un birou mare. Una din ferestre se deschide spre port; de la cealaltă se poate vedea tot cartierul comercial al

oraşului. La birou stă Brandon.

E scurt şi cu tendinţă de îngrăşare; are părul „plantat" des şi alb ca pana porumbiţei; ochii lui sunt la fel de vii şi degajă aproape tot atâta căldură ca şi pietrele de pe fundul râului.

— Stai jos, zice arătându-mi cu o mână grasă şi albă un fotoliu lângă birou. Cred că a venit vremea să avem o mică conversaţie.

— Da, zic, aplecându-mă cu precauţie să mă aşez.

Muşchii de la burtă se crispează şi mă crispez o dată cu ei.

E pentru prima dată când am de-a face cu Brandon. L-am văzut pe stradă dar n-am vorbit niciodată. Mă uit la el cu o curiozitate egală cu a lui.

Mifflin s-a postat în faţa uşii; examinează tavanul, nemişcat ca un cadavru în groapă. Auzisem de Brandon că e rău al dracului, că inspectorilor le era frică de el şi că simplii curcani aveau faţă de el o sfântă oroare. După încremenirea supusă a lui Mifflin, am impresia că e adevărat.

Brandon începe:

— Ce ştii despre crima de ieri seară?

— Nimic. Eram cu Mifflin când a descoperit cadavrul. Aici încep şi se opresc cunoştinţele mele.

Deschide un sertar de la birou şi scoate o cutie cu trabucuri.

— Ce crezi despre ea? întreabă trăgând cu ochiul la trabucurile lui de parcă ar fi bănuit pe cineva că se servise în timp ce el era întors cu spatele.

— Mi se pare a fi un viol.

Ridică ochii şi mă priveşte gânditor, apoi îşi îndreaptă din nou toată atenţia asupra trabucurilor.

— Autopsia a dovedit contrariul. Nu s-au constatat violenţe, nici urme de luptă. A fost dezbrăcată după ce a fost omorâtă.

Mă uit la el în timp ce-şi alege o ţigară de foi, o pune pe

birou şi aşează cutia la loc.

— Lucrezi împreună cu domnişoara Lewis, nu-i aşa? zice el mângâindu-şi trabucul cu vârfurile degetelor lui dolofane.

— Da.

— Deci, trebuie să ştii mai multe despre ea decât oricine altcineva? continuă tăind inelul trabucului, încruntându-se de parcă aceea era singura treabă demnă de interes în minutul de faţă.

— Drept vorbind, ştiu tot atât, dar nu neapărat *mai mult* decât oricine altcineva.

— Crezi că a avut duşmani?

— Nu cred.

— Un amant?

— Nu, după câte ştiu.

Se uită la mine.

— Ai fi ştiut dacă ar fi avut unul?

— Nu. Doar dacă mi-ar fi spus. Dar nu mi-a spus nimic de felul ăsta.

— Ai vreo idee despre ce ar fi putut să facă la East Beach la ora aceea?

— Ce oră?

— Foarte aproape de douăsprezece şi jumătate noaptea.

A scos inelul şi caută un chibrit prin buzunare.

— Nicio idee.

— N-a fost la dumneata?

Răspund că nu, şi după privirea bizară pe care mi-o aruncă îmi dau seama că trebuie să mă păzesc dacă nu vreau să fiu arestat ca ucigaş.

— Dar trebuia să treacă prin faţa casei tale ca să ajungă la locul unde a fost omorâtă, nu? E ciudat că n-a venit să te vadă.

— Lucrăm împreună, căpitane. Nu ne culcăm împreună.

— Eşti sigur?...

— Poate că există flăcăi care nu ştiu cu cine se culcă, dar închipuiți-vă că eu ştiu.

Îşi găseşte chibritul, trage cu el pe toc şi îşi aprinde trabucul.

— Ce făceai ieri seară între unsprezece şi jumătate şi douăsprezece şi jumătate?

— Dormeam.

— N-ai auzit împuşcătura?

— Eu când dorm – dorm.

Îşi răsuceşte trabucul între degetele albe şi îl priveşte cu un ochi bănuitor; apoi se instalează mai confortabil în fotoliul turnant.

Am eu aşa o idee că se strică de râs în sinea lui.

— Ai avut vreo vizită noaptea trecută?

— Da.

— Cine?

— O femeie. Care nu are nicio legătură cu crima şi e căsătorită. Aşa că sunt dezolat, căpitane, dar n-am să vă spun numele ei.

— Nu e cumva o blondă înaltă în rochie de seară roşcată?

A pus întrebarea dintr-o dată, brutal, şi s-a aplecat înainte să-mi cerceteze fața.

Mă aşteptam că va ataca la un moment dat, altfel nu m-ar fi chemat. Şi sunt foarte mulțumit că îmi petrec serile libere jucând pocher cu relansări ce depăşesc mult posibilitățile mele, căci păstrez o față impasibilă, dar aşa cum trebuie. Răspund:

— Era o roşcată. De unde ați luat povestea asta cu blonda?

Mă examinează gânditor.

— I-ai spus lui Mifflin că domnişoara Lewis nu avea nimic de lucru deocamdată, face el, încercând să mă prindă pe altă parte. E adevărat?

— Dacă aşa i-am spus lui Mifflin, înseamnă că-i adevărat.

— Deloc. Ai putea să acoperi un client.

Dincolo de silueta lui se întinde portul. Spectacol agreabil sub soarele dimineții.

— Nu, nici vorbă, răspund.

Pare că aşteaptă să mai spun ceva.

— Dacă aflu că protejezi un client, Malloy, zice el cu o voce devenită deodată mai puternică, mai acidă, îți închid bucătăria şi pun să te aresteze pentru complicitate la crimă. Ai să te pomeneşti în fața tribunalului cât ai zice peşte.

— Găsiți întâi motivul.

Se apleacă şi mai mult să-mi scruteze fața.

Văzându-l aşa înțeleg de ce inspectorilor le e frică de el. Are aerul aproape la fel de nesociabil precum şarpele cu clopoței.

— Dacă ancheta bate pasul pe loc, Malloy, este pentru că faci pe şmecherul. Dar cu mine nu ține. Domnişoara Lewis lucra pentru unul din clienții voştri şi a fost ucisă. Acoperi un asasin!

— N-am spus niciodată asta, răspund calm. Dar, la urma urmelor, de vreme ce ați inventat povestea asta poate că țineți la ea.

Mifflin, în pragul agoniei, face o mişcare uşoară, dar Brandon se roteşte pe fotoliu şi-l fulgeră cu privirea; Mifflin încremeneşte în poziția lui de statuie.

— Cine e blonda asta? continuă Brandon. A fost văzută ieri seară la Dana Lewis. Cine e?

— Habar n-am.

— Este o femeie bogată, Malloy. Purta un colier de diamante de mare valoare. Vreau să ştiu ce făcea acolo şi ce legătură avea cu numita Lewis. Ai face mai bine să vorbeşti.

— Nu ştiu mai multe ca adineauri.

Ochii mei îi întâlnesc privirea inchizitoare.

— *Asta e clienta pe care o acoperi.* Asta cred.

— Trăim într-o republică. Nimeni nu vă împiedică să gândiți ce vreți.

Muşcă uşor trabucul, apoi continuă, cu o voce mai calmă:

— Ascultă, Malloy, să punem lucrurile la punct. Nu ştiu cât câştigi de pe urma muncii pe care o faci, dar probabil că nu mare lucru. Sunt o mulțime de meserii mai bănoase. De ce să nu te gândeşti? Spune-mi cine este acest client. Haide, ce Dumnezeu! Cunosc povestea cu secretul profesional. Face parte din garanțiile vitrinei, şi dacă asta te ajută să faci afaceri, cu atât mai bine, dar nu promiți, totuşi, să acoperi un ucigaş. Să zicem că ți-ai călca promisiunea: ai fi obligat să-ți închizi prăvălia. Şi? E totuşi mai bine decât să ajungi la tribunal unde trebuie să dai socoteală pentru complicitate la asasinat, nu? Haide, spune-mi numele acestei femei şi îmi vei dovedi că eşti inteligent...

— Doar nu credeți că cunosc toate femeile din acest oraş care au diamante în jurul gâtului? N-am nici cea mai mică idee în legătură cu identitatea ei. Sunt dezolat, căpitane, n-ai nimerit-o cu mine!

Brandon îşi pune jos trabucul. Trăsăturile i se înăspresc. O luminiță rea îi străluceşte în privire.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da, aşa cred, şi mă ridic din fotoliu; dacă aş putea să vă ajut, aş face-o, dar nu pot.

— Faci pe şmecherul, ai? Foarte bine, vom vedea. Dar te previn, la cel mai mic pas greşit, te-am săltat. Data viitoare când ai să mai vii aici, n-ai să mai ieşi atât de repede. Am să-ți aranjez o mică şedință cu masorii mei. Avem o grămadă de mijloace să-i facem să vorbească pe falşii duri de teapa ta.

— Poate că aveți dreptate, zic cotind spre uşă; numai că există şi o grămadă de mijloace de a-l da pe un căpitan afară, Brandon, nu uita.

Deodată am impresia că o să-i buşească o arteră. Fața i se umflă, capătă o nuanță stacojie şi pietrele care îi servesc

drept ochi se aprind.

— Un pas greşit, Malloy, şi la zdup! strigă cu o voce sugrumată. Un singur pas greşit!

— Oh, în regulă, dă-ți deviza la ziar!

Şi zicând acestea, plec trântind uşa în urma mea.

CAPITOLUL III

1

Sala de cultură fizică a lui Olaf e situată în subsolul unui imobil de afaceri de pe Princess Street, în cartierul estic din Ocean City. Ca să ajungi acolo trebuie să cobori o scară cu trepte uzate şi să treci printr-un pasaj prost luminat la capătul căruia, pe o mare placă de lemn, se poate citi:

ACADEMIE DE BOX
DIRECTOR – OLAF KRUGER

Împing uşa cu dublu batant şi sunt întâmpinat de un miros de răşină şi de transpirație, de zgomotul ritmat al pumnilor îmbrăcați în piele care lovesc în saci, de alunecarea picioarelor pe linoleum şi acea respirație pe nas specifică pe care o au boxerii.

În fața ochilor am o încăpere mare, mobilată cu tot ce se poate concepe ca aparate de cultură fizică.

Sunt o sumedenie de saci grei şi uşori, două ringuri de box, luminate de plafoniere puternice, şi tot ce poate să necesite antrenarea unor boxeri profesionişti.

O pânză deasă de fum de țigară se propagă în aerul cald împuțit de sudoare. O mulțime densă înconjoară unul din ringuri unde un negru loveşte într-un partener de antrenament de-al casei, vechi de când îl cunosc eu pe Olaf. Ceilalți boxeri sunt împrăştiați în toate colțurile sălii; fiecare

se antrenează la un aparat: se pregătesc pentru întrecerile de la sfârşitul săptămânii pe care Olaf le organizează la Athletic Club.

Traversez sala şi mă îndrept spre biroul lui Olaf.

— Ia te uită, salut, Vic!

Hughson e un tip înalt şi slab cu înfăţişare cinică, mai mult sau mai puţin chel; ficatul lui bolnav îi desenează cearcăne sub ochi şi reverele hainei sunt presărate cu scrum de ţigară. Are cocoţată în creştetul capului o pălărie unsuroasă şi între buzele groase are înfipt un chiştoc de trabuc.

— Du-te să arunci o privire, Vic, zice arătând spre ring. Negrul o să-i scoată maţele lui Hunter. Du-te până nu e prea târziu.

Ochii lui mici şi strălucitori întâlnesc cocarda care îmi împodobeşte gâtul; probabil că îl interesează enorm, căci apucă trabucul şi arată cu el spre gâtul meu.

— Ia spune, cine ţi-a tras o castană ca aia?

— Las-o moartă, bătrâne, ocupă-te de negrul tău şi dă-mi pace. Olaf e aici?

— În biroul lui.

Continuă să se uite cu atenţie la cocarda mea.

— Şi cu crima? mă întreabă el. Ceva nou? Pariez că ticălosul ăla de Leadbetter a făcut-o. Totdeauna se fofilează printre dune ca o putoare de şarpe, ca să spioneze cuplurile.

Faţa bătând în galben i se destinde.

— O dată a nimerit peste mine. Dumnezeule! Ce spaimă am tras! Am crezut că-i venise bărbatul.

— Fie cine o fi. Cu asta se ocupă Brandon. Adresează-te lui.

— Ei! Nu pleca! zice apucându-mă iar de braţ. Apropo de afaceri de moravuri, asta îmi aminteşte de ceva. E colea o păpuşică pentru care merită să te deranjezi. Are un şasiu care face autoritate printre limuzine. Am încercat să aflu cine e, dar nimeni nu ştie nimic, sau poate nu vor să deschidă

gurița.

Privesc în direcția indicată de degetul lui arătător. La capătul unui şir de bănci dispuse în jurul ringului stă o femeie tânără. Primul lucru care îți sare în ochi este nuanța roşcată a părului, apoi remarci fața slabă cu pomeții sus, proeminenți, apoi ochii mari cu gene lungi şi dese care dau privirii ei o savoare orientală şi te fac imediat să te gândeşti la intrigi, la nişte scrisori secrete din Orient-Express.

Îl urmăreşte cu un ochi critic de cunoscător pe negrul care alunecă pe ring şi strânge din buze de fiecare dată când acesta îi burduşeşte coastele partenerului de antrenament. De teamă să nu piardă ceva, se aşează din ce în ce mai în față pe marginea băncii.

— E ceva, zic. De ce nu te ocupi de ea?

— Mai bine mi-aş tăia carotida, răspunde Hughson. Hank i-a făcut anumite propuneri, dar l-a trimis la dracu'. Nu-i o imitație fata asta!

Probabil că se bucură de o protecție serioasă dacă se plimbă prin colțişorul ăsta singură-singurică.

Cineva îl cheamă pe Hughson şi el se întoarce spre mulțime. Arunc încă o privire înduioşată spre capul roşcat şi îmi continui drumul spre vizuina lui Olaf.

E o cămăruță amărâtă cu pereții acoperiți cu fotografii de boxeri profesionişti şi afişe anunțând cele câteva sute de înfruntări organizate de Olaf de la întoarcerea lui la Ocean City. E aşezat la un birou pe care stă un şir de douăsprezece telefoane ce fac în aşa fel încât nu sună niciodată separat. La o măsuță, o blondă platinată bate la o maşină de scris, mestecă gumă şi miroase a parfum ieftin.

— Ai un minut liber sau eşti ocupat? întreb închizând uşa cu o lovitură de călcâi.

Olaf îmi arată un scaun. E elegant, chel ca un ou, şi deloc mai important decât un jockey. E în cămaşă, lănțişorul de ceas din aur îi prinde cele două margini ale vestei, cravata îi atârnă sub gulerul desfăcut.

— Ce mai faci, Vic? Nu, nu sunt ocupat. N-ai mare chestie de făcut în colțul ăsta pierdut. Am tot timpul să mă ocup de tine.

Drept pentru care, numai ca să-i demonstreze că e un mincinos, încep să sune trei telefoane deodată şi uşa se deschide brusc lăsând să intre doi tipi care zbierau ceva în legătură cu nişte halate pe care voiau să le poarte la viitoarea lor înfruntare pugilistică; doi tipi enormi, urâți şi răi ca un cuplu de rinoceri, dar Olaf îi expediază de parcă ar fi avut de-a face cu doi liliputani.

Strigă:

— Ia să vă cărăbăniți, tâmpiților!

Şi ei pleacă.

Apoi înfige mâna în două telefoane, urlă ca un apucat, le închide, îl ia pe al treilea, ascultă o clipă şi spune: „Rupe-i contractul şi dă-l afară", şi închide brusc.

— Vrei un trabuc. Vic? mă întreabă împingând cutia spre mine. Ce s-a-ntâmplat? Am auzit că e vorba de crimă. N-o cunoşteam pe puştanca aia, dar dacă asta te îndurerează, atunci mă îndurerează şi pe mine.

— Era o fată grozavă, Olaf, şi îi trimit înapoi trabucurile. Să nu ne mai gândim la asta. Îl cunoşti pe numitul Mills?

Îşi trece peste capul chel o mână căreia îi lipseşte degetul arătător, se uită la blonda vopsită şi face o strâmbătură.

— E un nume obişnuit în meserie. Cum îl mai cheamă?

— Nu ştiu. E băiat frumos, de vreo douăzeci şi trei de ani. Ştie să se folosească de pumnii lui. E rapid ca o tornadă şi se comportă ca un profesionist; dar n-are niciun semn.

— Zici dacă-l cunosc. Cesar Mills. Mda, el e. Dacă nu s-ar fi ocupat de femei, ar fi ajuns campion la semigrea. Nimeni nu putea să-l atingă. La mine a debutat. Credeam că am pus mâna pe un campion, dar acest mic cretin nu voia să

se antreneze. A câştigat trei meciuri la rând, dar când am vrut să-l pun să lupte cu nişte băieți care îşi cunoşteau treaba, n-a rezistat. M-a părăsit cam de şase luni.

— Am avut o mică discuție amândoi, zic întorcându-mă să-mi vadă gâtul. Acum se foloseşte şi de picioare.

Olaf face ochii mari.

— Drăcia dracului! Las-o baltă, Vic. E periculos. Crezi că l-ai înghesuit şi el îți şi pregăteşte altceva. Chiar şi acum cred că e greu să-l loveşti. N-aş pune pe nimeni în fața lui, cu excepția unui greu de clasă, şi chiar şi atunci mi-aş face griji pentru lovelele mele. Cum l-ai întâlnit?

— E paznic la *Santa Rosa.* Mă dusesem acolo cu treburi şi a avut loc o ciocnire între noi.

— Paznic? zice Olaf mirat. Dar e plin de lovele. Probabil că nu vorbim de acelaşi tip.

— Ba da, cu siguranță. Ce te face să crezi că are bani?

— Păi, fir-ar să fie, felul lui de viață! Mai face o tură pe aici din când în când. E îmbrăcat ca un miliardar, are un Rolls albastru şi crem şi o casă la Fairview, şi mai ştiu şi eu ce!

Îmi amintesc de bricheta porttigaret pe care Mills o scosese din buzunar, dar nu spun o vorbă.

— Nimeni nu ştie de unde scoate banii, continuă Olaf. Când a venit la mine prima dată era lefter şi s-a arătat încântat că are ce să halească. Paznic... Ciudat. Poate că ajuns la fundul sacului. Nu l-am văzut de o lună.

— Ziceai că se ocupa de femei?

Olaf îşi îndepărtează mâinile.

— Păi! Saltă un pic pălăria la ele şi toate cad în limbă.

Mă gândesc puțin, apoi împing în spate scaunul.

— Mulțumesc, Olaf, zic apăsându-mi delicat degetele pe gât. Ştii lovitura pe care am învățat-o de la Battler? Ei bine, asupra lui Mills nu a avut mai mult efect decât dacă l-aş fi atins cu un sac cu alune.

— Nu mă miră. E iute, zice Olaf cu seriozitate. Dar dacă îl atingi, se dezumflă. Numai că totul e să-i plasezi una.

Mă opresc la uşă:

— Olaf, cine e roşcata aia de-afară? Cu ochi de chinezoaică şi pantaloni fantezi?

Fața lui Olaf se strâmbă a zâmbet.

— Gail? Gail Bolus? Ei, asta-i culmea! Sunt săptămâni de când n-am văzut-o. Ea ar putea să-ți vorbească de Mills. A fost amanta lui. E nebună după arta nobilă. Când Cesar nu s-a mai antrenat, i-a dat papucii. Asta s-a întâmplat acum şase luni. Venea în fiecare seară, apoi a plecat. Mi s-a spus că s-a dus de aici. E cineva, Vic, nu sunt multe ca ea.

— Vino cu mine să rupi gheața. Aş vrea să-i vorbesc.

2

La ora dejunului, la Finnegan e plin de lume, e zgomot şi fasoanele lipsesc cu desăvârşire. În centrul încăperii sunt îngrămădite mesele suplimentare. Dar de jur-împrejur sunt mese aşezate într-un fel de boxe pe care Finnegan le rezervă cu gelozie clienților de marcă.

De la masa mea selecționată, lângă bar, îi văd sosind pe Kerman şi pe Benny şi le fac semn. Îmi răspund şi vin spre mine folosindu-se de coate. Din când în când Kerman se opreşte să se scuze, cu o politețe foarte plină de noblețe, pentru că a intrat în cineva sau a deranjat o pălărie feminină. Benny vine după el, pune pălăria la locul ei şi o înfundă până la urechile proprietarei zâmbind deschis dacă doamna nu e mulțumită. Par amândoi afumați, dar ăsta e un semn bun. În starea asta dau maximul de randament.

Se apropie de masa mea şi o descoperă pe domnişoara Bolus. Se opresc brusc, se lovesc unul de altul, apoi se reped ca nişte nebuni, fiecare năzuind să ajungă primul.

— Uşurel, zic eu respingându-i. Inutil să vă luați avânt. Aşezați-vă şi prefaceți-vă că sunteți bine crescuți. Nu e nimic pentru voi.

— N-ai impresia că tipul ăsta are cel mai mare tupeu din lume? îi zice Benny lui Kerman. Pe noi ne trimite să ne tocim pingelele până la piele cât e ziulica de mare şi în vremea asta el se distrează cu femei. Şi ca să fie tacâmul complet, ne spune şi că nu e pentru noi.

Kerman îşi aranjează nodul de la cravată cu un gest afectat şi o studiază pe domnişoara Bolus cu o admirație

nedisimulată.

— Doamnă, începe el, foarte salon, nu mi-aş face datoria dacă nu v-aş pune în gardă în privința acestui individ şi a notorietății proaste pe care şi-a câştigat-o. Aflați, doamnă, că acest bărbat este o amenințare permanentă pentru tinerele fete lipsite de protecție. Din cele patru colțuri ale țării noastre, tații, înarmați cu puşti, îl urmăresc să răzbune onoarea familiilor lor. De fiecare dată când trece prin fața Leagănului, bieții copii abandonați îşi întind mânuşițele strigând: „Tată!”. Toate tinerele încântătoare pe care le veți găsi zbătându-se în mocirla frumosului nostru oraş au fost aruncate acolo de acest bărbat. Femeile nu sunt pentru el decât nişte jucării pe care le aruncă când se satură de ele: azi aici, mâine la lada de gunoi. Pot să vă conduc acasă la mama dumneavoastră?

— Şi dacă vă seamănă un picuț, frumoasa mea, adaugă Benny, cu privire senzuală, mă înscriu şi eu.

Domnişoara Bolus se uită la mine întrebătoare, fără să pară deosebit de interesată.

— Totdeauna sunt aşa beți?

— Da. Aproape. Poate aş face bine să vă prezint. Mi-e teamă că o să-i vezi des. Acest bețivan elegant este Jack Kerman. Celălalt cel care pare că a dormit îmbrăcat, este Ed Benny. Nu sunt periculoşi. Domnilor, vă prezint pe domnişoara Bolus.

Kerman şi Benny se aşează. Îşi sprijină brațele încrucişate pe masă şi încep s-o studieze pe domnişoara Bolus cu o admirație ce ar putea să fie jenantă pentru ea, dar e nevoie de mai mult ca să se tulbure.

— Îmi plac ochii ei, Jack, zice Benny ducându-şi degetele la gură şi trimițând o sărutare tavanului.

— Şi curba delicată a urechilor; şi linia gâtului… în special linia gâtului.

Kerman declamă cu gesturi spectaculoase:

Ființă-ncântătoare
Ce privirea mi-ai uimit,
Nu voi uita sub soare
Ceasu-n care te-am zărit.

Benny şi cu mine îl privim sufocaţi.

— De unde ai scos asta? îl întreb. Credeam că nu ştii să citeşti.

Benny apus mâna pe un creion şi scrie versurile pe manşetă. Apoi întreabă cu nelinişte:

— N-ai zice nimic dacă le-aş folosi şi eu, Jack? Sunt foarte drăguțe, iar eu n-am mai spus ceva drăguț logodnicei mele de săptămâni întregi.

Kerman face cu mâna un gest dispreţuitor:

— Bagatele, dragul meu. Noi suntem instruiţi. Asta place femeilor… instruirea.

— Şi restul? face domnişoara Bolus suav.

În acest moment soseşte chelnerul cu dejunul şi cât aşează farfuriile în fața noastră stăm tăcuţi.

— Adu o sticlă de whisky, cere Kerman.

Apoi se apleacă s-o întrebe pe domnişoara Bolus:

— Îmi dați voie să vă ofer o cupă de hidromel, doamnă?

Ea râde.

— E idiot! îmi zice ea. Totdeauna sunt aşa?

— Majoritatea timpului. Câtă vreme nu-i iei în serios totul merge foarte bine. Dar dacă încep să-ţi ghicească greutatea şi să vrea să-şi dea seama punând mâna, atunci a sosit timpul de urlat după ajutor.

Kerman îmi descoperă semnul de pe gât.

— Uită-te, zice el cu bucurie lui Benny, există cineva care îl detestă şi mai mult decât noi!

Benny îmi examinează gâtul, se ridică, dă ocol mesei şi vine să se chiorască la cercurile mele albastre şi verzi.

— Ea ți-a făcut asta? întreabă cu o voce înăbuşită de respect.

În timp ce mâncăm le povestesc întâmplarea mea cu Mills.

— Şi vrei să mă faci să cred că un tip ți-a făcut o vânătaie şi mai are destul suflu să plece să se laude? întreabă Benny foarte şocat. Îți bați joc de noi!

— Dacă crezi că te descurci mai bine decât mine, pot să ți-l prezint. Întreab-o pe domnişoara. Îl cunoaşte. E mult mai tare decât noi.

Domnişoara Bolus ridică din eleganții ei umeri cu un aer indiferent:

— Nu sunt chiar atât de sigură. Evident, nu e rău, dar sunt alții mai buni. Totdeauna se poate da o contră de stânga. Dacă loveşte cu dreapta trebuie să-l aştepți cu un croşeu de stânga.

— Teorii! zic rânjind. Când te atinge cu dreapta, eşti atins şi gata. Data viitoare când am să-l vizitez, voi lua un revolver.

Mă întorc spre ceilalți.

— Domnişoara Bolus vă va ajuta să rezolvați problema. Se interesează de criminologie.

— E nevoie de asta ca să fie cineva prieten cu tine, zice Benny cu amărăciune.

Apoi se întoarce spre ea cu un zâmbet prietenos şi-i zice:

— Am putea să preluăm amândoi schimbul de noapte. Am să vă studiez conformațiile.

— *Domnule* Benny! exclamă Kerman şocat.

— Ei! Conformațiile craniului, tipului! continuă Benny furios. Frenologia este o ştiință matematică.

— Am putea să ne oprim aici şi să ne întoarcem la treburile noastre? întreb în momentul când chelnerul aduce o sticlă de whisky.

Vreau s-o servesc pe domnişoara Bolus, dar îmi răspunde că nu bea nimic alcoolizat înainte de şapte.

— Şi eu la fel... face Benny. Vorbesc de ora şapte

dimineața, evident.

— Aşadar, Jack, ce se aude cu Leadbetter? întreb, turnându-mi un pahar şi trecând sticla lui Benny.

— Am fost la el, răspunde Kerman clipind şi încruntând sprâncenele. N-am scos mare lucru de la tip. E un individ ciudat. Locuieşte într-o mică baracă de la marginea dunelor şi pe acoperiş a instalat un telescop mare. Acolo stă majoritatea timpului, chiorându-se la ce se petrece, şi după felul cum îşi lingea buzele când îmi spunea asta, mă întreb dacă n-ar merita să petrecem şi noi acolo o după-amiază.

— Fără comentarii, zic. Ai scos ceva de la el?

— Ştie mai mult decât recunoaşte. Spune că tocmai căuta un cuib de pescăruşi – dar de ce-l căuta la ora aia, nu mi-a spus – când a dat peste poşeta Danei; a văzut petele de sânge şi a alergat drept la poliție. Pretinde că nu a văzut pe nimeni, dar când l-am făcut să înțeleagă că eram gata să-i plătesc o informație, mi-a spus că nu mai era chiar atât de sigur că nu era nimeni, dar că avea o memorie proastă şi că avea nevoie de puțin timp să-şi amintească.

— Îmi pare bine că nu i-a spus asta lui Mifflin!

Kerman dă din cap.

— Îi e teamă de poliție. Am impresia că ştie ceva, dar vrea să aibă un câştig.

Spun gânditor:

— Speră că poate să-l găsească pe asasin. Dacă reuşeşte, va încerca poate să-l şantajeze.

— Da, m-am gândit şi eu; e genul lui.

— Cred că am să-i fac o vizită, Jack. Poate că luat cum trebuie, va vorbi. Voi face în aşa fel încât să-i fie mai frică de mine decât de poliție.

— Încearcă dacă vrei, dar ai grijă. Îl cunoşti pe Brandon. Dacă-l calci pe bătături…

— Voi fi atent. Altceva?

— M-am dus până la garajul cel mare, lângă *Santa*

Rosa. Mă gândeam că poate Anita s-a arătat pe acolo înainte de a pleca, dar nu. În timp ce vorbeam cu unul dintre mecanici, a venit şoferul filipinez al familiei Cerf. Avea o roată spartă şi îi era lene s-o repare el. În timp ce mecanicul se ocupa de roată, am încercat să-l trag de limbă. E un tip dintre aceia care adoră să-şi audă sunetul propriei voci. A fost destul să-i pasez cinci dolari ca să-mi vorbească de doamna Cerf. I-am spus că sunt ziarist la *Herald* şi că aş vrea s-o văd. Mi-a răspuns că plecase. Dar stai să vezi că acum devine interesant. Ea ținuse ca Packard-ul să fie la poarta mică a casei la ora zece, ieri seară. Aşteptase să se întoarcă, dar la ora două, văzând că nu apare, se dusese să se culce zicându-şi că va fi plecată toată noaptea. De atunci maşina nu s-a mai întors; şi nici ea.

— Nu s-a întors? întreb privindu-l fix.

— Aşa cum îți spun. S-a dus să-l anunțe pe Cerf că maşina nu s-a întors la garaj, şi Cerf i-a răspuns că era normal, că ştia despre ce e vorba.

— Asta e ceva, zic. S-ar părea că a venit la mine, apoi s-a dus în altă parte şi a petrecut acolo noaptea. Nu putea să fie acasă când Cerf i-a spus Paulei că o va pune să părăsească oraşul, cu toate că Paula a crezut invers. Ai zice că Anita ştia despre asasinat şi că a şters-o fuguța.

— Asta cred şi eu, zice Kerman. În plus, am tras cu urechea aproape peste tot în dimineața asta, dar n-am mai aflat nimic. Am numărul maşinii şi mă ocup de treaba asta. Dar până acum nimeni nu l-a văzut, nici pe proprietara lui, şi din motive temeinice. Dar o maşină de talia asta e greu de ascuns multă vreme.

— Ocupă-te de maşină, Jack. E cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut. Ar trebui să vizitezi toate garajele, toate hotelurile, toate hanurile pe o rază de zece kilometri.

Domnişoara Bolus a ascultat cu acelaşi interes cu care se uitase la boxerul negru. Zice:

— Şi nu uita localurile de noapte!

— Are dreptate. Încearcă la *Steaua,* Jack.

Mă uit la Benny şi-l întreb:

— Ai fost acolo?

Benny face un semn afirmativ.

— Da, dar nu era nimeni; în fine, nimeni interesant căruia să-i vorbeşti. L-am văzut pe Bannister, dar el nu m-a văzut. Echipa de noapte soseşte abia la ora şase.

— Bun.

Mă întorc spre Kerman.

— Du-te la *Steaua.* Vreau să ştiu dacă Dana şi-a făcut acolo apariția. Scotoceşte puțin şi vezi dacă poți da peste Packard; nu m-ar mira ca Anita să fie ascunsă acolo.

— Eu am ceva, zice Benny turnându-şi un pahar de whisky după ce-şi împinsese farfuria la o parte, ceva care valorează aur.

— Da, ştiu. Anita a fost acasă la Dana ieri seară! Asta e? şi îi zâmbesc dulce.

Dezgustat, Benny ridică brațul spre cer.

— Nu e o nenorocire să vezi asta? zice. Îmi ruinez sănătatea toată dimineața, îmi uzez degetele sunând la uşi, fac pe amabilul cu un soi de şoricioaică îmbibată de whisky care locuieşte în fața apartamentului Danei, şi ticălosul asta, care nici măcar nu s-a ostenit deplasându-se, îmi distruge tot numărul.

Îl bat uşor pe braț.

— Sunt dezolat, Ed. Brandon mi-a spus.

— Brandon?

— Da, Brandon. Este convins că protejăm un client şi mi-a promis că data viitoare când am să ajung la el, mă va da pe mâna masorilor lui.

Şi îi dau toate amănuntele conversației avute cu Brandon.

— Dacă publică semnalmentele ei în ziare, până la urmă cineva o va recunoaşte, zice Kerman îngrijorat.

— Ştiu, zic eu dând din umeri. E o şmecherie la care

trebuie să fim atenți când se va produce. Altceva, Ed?

— Păi, nu mare lucru. Şi eu credeam că fac senzație! Bătrâna doamnă Selby, care locuieşte de partea cealaltă a culoarului, față în față cu uşa Danei, îşi petrece cea mai mare parte a timpului spionându-şi vecinii. Mi-a spus că auzise pe cineva urcând către orele unsprezece şi un sfert ieri seară şi se uitase prin fanta de la cutia ei de scrisori. Presupun că se aştepta ca Dana să urce cu un bărbat la ea, caz în care se pregătea să anunțe sticleții. O nebună! Mi-a spus că Dana şi o altă femeie în rochie de seară roşcată intraseră în apartament. Remarcă te rog că asta n-a interesat-o în mod special pe doamna Selby, dar cum a auzit uşa de la intrare deschizându-se, s-a repezit la cutia de scrisori exact la timp ca să vadă o femeie în rochie de seară roşcată plecând singură pe culoar. A tras concluzia că nu mai era nimic de văzut şi s-a dus să se culce. A trezit-o pe la ora unu telefonul care a sunat la Dana. După cinci minute, a auzit uşa Danei deschizându-se şi închizându-se. Ea crede că asasinul a sunat-o pe Dana la telefon, a chemat-o la dune sub un pretext oarecare şi a asasinat-o. Asta a povestit curcanilor.

— E ciudat, zic eu cufundat în gânduri. Dacă Dana şi-a părăsit apartamentul la unu, nu putea să se găsească printre dune mai înainte de două fără un sfert şi, după spusele poliție, ea ar fi fost ucisă la douăsprezece şi jumătate.

— Aşa a spus Brandon, zice Benny. E un mincinos şi cu siguranță că ți-a spus o oră greşită, doar ca să nu ştii şi tu.

— M-ar mira, zic, dar am să-l întreb pe Mifflin.

— În sfârşit, cel puțin asta ne indică direcția pe care trebuie s-o urmăm, zice Kerman.

— Da, dar nu ştiu cu ce-o să ne alegem. În orice caz, un lucru pare sigur acum. Anita a reuşit s-o cumpere pe Dana şi s-o facă să-i spună de ce o urmărea.

Benny își îndreaptă șira spinării.

— Ei! Ia stai! strigă el aprinzându-se. Ceea ce spui e tare murdar.

— Știu, dar trebuie să privim lucrurile în față, Ed. Anita mi-a oferit o mie de dolari ca să-i spun. N-am acceptat. O jumătate de oră mai târziu, ea și Dana sunt văzute acasă la Dana, și a doua zi se găsește un colier de douăzeci de mii de dolari sub salteaua ei. Poate că mintea mi-a luat-o razna, dar mi-e mi se pare că seamănă a corupție.

Kerman pare dezgustat.

— Așa mi se pare și mie. Adevărul e ar fi trebuit să fie grozav de blindată ca să nu accepte, dacă Anita i-a oferit acel colier.

— Duceți-vă la naiba! ne-o tăie Benny. Nu e mult de când spuneai că s-ar fi putut foarte bine ca afurisitul ăsta de colierul să fi fost pus acolo de Nathalie Cerf. Nu poți să ai puțină continuitate în idei?

— Dar în momentul acela nu știam că Anita fusese acasă la Dana. Viezuroaica de Selby n-a văzut, nici n-a auzit pe altcineva intrând la Dana după plecarea Anitei, nu?

— Nu. Dar dormea, nu uita asta! Ar fi putut foarte bine să nu fi auzit pe cineva care se strecura la ea.

— Îți înțeleg sentimentele, Ed. Noi toți țineam mult la Dana, dar la urma urmelor nu era decât o puștancă. Colierul era cu adevărat tentant.

Benny se strâmbă.

— Da. Poate, dar nu-mi place să mă gândesc...

— Nici mie, dar asta e situația. Este o idee pe care nu o putem respinge din start. Trebuie s-o găsim pe Anita. Cele două locuri unde există cele mai multe șanse să fie ascunsă sunt: *Steaua* sau acasă la Barclay. Doar dacă, evident, nu a părăsit orașul. Eu mă duc la Barclay în după-amiaza asta. Tu, Ed, te întorci la Dana acasă și încerci să afli de la doamna Selby dacă Anita purta colierul când a plecat. De acolo te vei duce unde a fost găsită Dana, și culegi informații

pe tot drumul. Poate că a văzut-o cineva. Nu prea cred, căci nu erau prea mulți oameni afară la ora aceea. Dar nu se ştie niciodată. Dacă cineva a văzut-o, îşi va aminti de ea.

— O.K., zice Benny.

— Jack, tu cauți Packard-ul începând cu *Steaua.*

Domnişoara Bolus zice:

— Pot să mă ocup eu de asta. Sunt membră a clubului.

— Vrei? întreb surprins.

— Oricum voiam să mă duc acolo să fac o baie. Nu mă deranjează să arunc o privire.

— Probabil că vă stă teribil de bine în costumul de baie, zice Benny admirativ.

— Arăt şi mai bine fără, răspunde ea subliniindu-şi răspunsul cu o privire potrivită care îl face pe Benny să înghită strâmb.

Îşi împinge în spate scaunul şi adaugă:

— Descrieți-mi maşina şi voi vedea ce pot face.

Kerman scrie numărul şi caracteristicile maşinii pe spatele cărții lui de vizită.

— Dacă vă plictisiți, într-o zi, găsiți telefonul meu pe verso.

— Arăt eu ca una care s-ar putea plictisi? întreabă ea.

Apoi îşi întoarce spre mine ochii ei de chinezoaică şi zice:

— Cum pot să te găsesc?

Îi spun unde locuiesc.

Îmi face un mic semn din cap; privirea ei alunecă printre ceilalți doi de parcă n-ar fi existat şi pleacă cu un pas lung şi suplu care o duce de-ai zice că umblă pe patine cu rotile.

Benny îşi freacă mâinile cu un entuziasm frenetic:

— Ai! Ai! băieți, în seara asta am să visez tehnicolor şi în relief. Unde ai pescuit-o, Vic?

— Şi ce vei face cu ea? se repede Kerman.

— Încă nu ştiu. Ideea a venit de la ea, nu de la mine. A

fost amanta lui Mills. Kruger ne-a făcut prezentările. Voiam să ştiu de unde avea Mills banii cu care şi-a permis să cumpere o casă la Fairview. Nu ştie, dar crede că poate să se informeze. După cum vedeți, un lucru duce la altul. Ceea ce e sigur, e că este în stare să scoată informații şi de la un surdo-mut. Mai întâi are un dinte împotriva lui Mills. În felul ăsta suntem doi. Am impresia că ne va fi folositoare.

3

În drum spre maşina mea din parcare îmi dau seama că mă ocup mult de Mills şi insuficient de asasinul Danei. Îmi amintesc mie însumi că orgoliul meu rănit este o afacere personală şi particulară şi că nu poate fi vorba de răzbunarea jignirii înainte de a-l găsi pe cel care a ucis-o pe Dana. Dar nu mă pot împiedica să gândesc cât de plăcut ar fi dacă, într-un fel sau altul, aş putea să-l implic pe Mills în crimă, pentru a mă putea concentra direct asupra lui fără remuşcări.

Vedeți, ştiu că treaba cea mai urgentă este să mă duc în Wilshire Avenue şi să mă ocup de George Barclay, dar, după ce m-am încăierat aspru cu conştiința mea, am sfârşit prin a mă convinge că n-ar fi o prea mare pierdere de vreme dacă m-aş ocupa de un mic lucru privitor la Mills care cere puțină abilitate şi atenție.

Urc în maşină, merg până la cel mai apropiat drugstore, îmi garez vehiculul, intru şi consult cartea de telefon. Simt că mă încălzeşte o undă de satisfacție când degetul care aleargă de-a lungul unei coloane de nume se opreşte la rândul MILLS CESAR, Beechwood Avenue, nr. 235, FAIRVIEW 34257.

Aşez cartea de telefon pe etajeră, apoi ies în viteză, sar în maşină şi merg până la primărie, la colțul pe care-l face Feldman Street cu Centre Avenue.

Biroul de tranzacții imobiliare se găseşte la primul etaj. Îl ține un bătrân funcționar trist, ursuz, îmbrăcat cu o alpaca neagră. Mai întâi trebuie să-l conving, apoi se hotărăşte să

dea informația cerută. Proprietatea de pe Beechwood Avenue a fost cumpărată de Nathalie Cerf acum un an. Nicăieri nu e vorba în tranzacție de amicul Mills.

Închid registrul de pe tejghea, fac o remarcă în legătură cu temperatura ca să arăt funcționarului că sunt un tip bine crescut şi cobor încet treptele de piatră de la primărie sub soarele după-amiezii.

Mă aşez în maşină şi îmi pun la lucru materia cenuşie. Cu cât mă gândesc mai mult la descoperirea mea, cu atât mă simt mai vesel. S-ar zice că acel cârlig aruncat la întâmplare în adâncuri a agățat ceva interesant. Rolls-ul crem şi albastru aparține familiei Cerf, casa de la numărul 235 de pe Beechwood Avenue aparține lui Nathalie Cerf şi amândouă sunt folosite de un paznic, paznic folosit de familia Cerf ca să stea la poartă şi să tragă cu piciorul în gâtul vizitatorilor. În afara orelor de serviciu, paznicul în chestiune îşi preumblă fizicul ca un miliardar şi îşi ține țigările într-un portțigaret-brichetă din aur masiv care trebuie să-l fi costat cel puțin salariul pe două luni. Poate că toate astea nu au nicio legătură cu asasinarea Danei, dar combinația mă interesează. Kruger mi-a spus că Mills era lefter când a venit la Ocean City. Dar de atunci a făcut un pas înainte. Şantajul e un mijloc rapid de făcut avere şi asta mi se pare că oferă explicația cea mai satisfăcătoare pentru o opulență atât de bruscă. Poate că şantajează întreaga familie. A avut toate înlesnirile să-şi dea seama că Anita e cleptomană. De ce ar locui în casa lui Nathalie dacă nu ar avea-o cu ceva la mână?

„Continuă, Malloy, îmi zic, nu te aperi rău de loc. Dă-i înainte. Te-ai hotărât să-l amesteci pe Mills în povestea asta, acum bagă-l până în gât.”

Şi cuget. Dacă Mills este un şantajist, oare nu el a lichidat-o pe Dana? Pură speculație? Poate, dar este exact gândul care se potriveşte cu starea mea de spirit actuală. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să văd mutra astă mergând spre camera de gazare.

Acum, după ce m-am ocupat de micul Mills – cel puțin în mod provizoriu –, şi conştient că vizita mea la George Barclay nu va fi deloc plictisitoare, mă îndrept spre Wilshire Avenue, o stradă micuță şi drăguță fără cine ştie ce caracter, elegantă şi liniştită, mărginită de două garduri vii cu arbuşti care ascund în spatele lor casele care stau la pândă. Casa lui Barclay este situată exact unde se sfârşeşte fundătura, chiar în fața mea. Frânez în dreptul unui portal de stejar acoperit cu fier, cobor din maşină şi mă uit la stânga şi la dreapta să văd dacă se zăreşte cineva. Nimeni.

Împing în poarta grea şi se deschide larg scârțâind. Arunc o scurtă privire spre o grădină mare şi bine întreținută. La cincizeci de metri de mine se înalță casa; se întinde peste o curte de tenis netedă ca o masă de biliard şi are două etaje; totul este construit din cărămidă şi lemn, foarte drăguț dacă îți place imitația gen cabană elvețiană. O scară de lemn urcă de-a lungul unei laturi până la o verandă pe acoperişul căreia stau patru porumbei albi şi se uită la mine, cu capul aplecat de parcă se aşteaptă să trag un chiot tirolez.

Sui treptele peronului, îmi înfig degetul în gaura soneriei şi aştept. Nu se întâmplă nimic, aşa că sun din nou. Nu e nimeni acasă în după-amiaza asta.

Nu pare greu să intri în casă; mă întreb de cât timp dispun până la întoarcerea lui Barclay. Îmi spun că o inspecție rapidă a locului ar putea să aducă ceva nou, dar că prezența maşinii mele în fața porții, indicând că acea lichea de Malloy se găseşte înăuntru şi face ce nu trebuie, poate că nu e recomandată.

Cobor scările vrând-nevrând, traversez iar grădina şi urc în maşină, merg până la capătul aleii, garez sub un fag, scot placa cu numărul şi pornesc pe jos spre casa lui Barclay.

Porumbeii sunt tot acolo şi se uită la mine. Mai sun o dată, dar nu răspunde nimeni. Într-o jumătate de minut,

datorită lamei cuțitului meu, ridic panoul culisant al unei ferestre; arunc o ultimă privire în jur şi mă strecor înăuntru. Sunt întâmpinat de un calm plăcut provocat de umbră. Perdelele duble trase colorează totul în verde.

Parterul este ocupat de o singură încăpere. La capătul ei, o scară duce la un balcon şi la încăperile de sus.

Îmi obişnuiesc ochii cu penumbra şi încep să mă mişc, fără să fac zgomot, cu urechea la pândă. Nimeni nu strigă, niciun cadavru nu se rostogoleşte din dulapurile de haine, nimeni nu-mi trage în spate. După un moment mă destind şi încep să mă interesez de cuibuşor.

Încăperea are un aspect cum nu se poate mai masculin. Pereții sunt acoperiți cu săbii vechi şi alte flecuşteţe agreabile. Placa de deasupra căminului este decorată cu o pereche de florete şi o mască. Sunt cel puțin vreo şase rastele pentru pipe, toate pline cu pipe uzate; pe o măsuță rulantă, o cutie cu tutun stă lângă o sticlă de Black & White şi câteva pahare.

Judecând după arme, instrumentele de golf, pipe, păsările împăiate, gravurile sportive şi alte fascicule dintr-o literatură numită de atmosferă pentru copii întârziați, care mişună aici, nu e nevoie să fiu Sherlock Holmes ca să deduc că Barclay face parte din acea clasă de masculi solizi cu pieptul păros ce proslăvesc viața în aer liber.

Am impresia că nu voi găsi nimic interesant în această încăpere: e ceva mult prea deschis; gen nimic-în-mâini, nimic-în-buzunare; intrați, nu vă jenați, trăiesc într-o casă de sticlă.

De aceea urc scara în vârful picioarelor şi mă opresc în balcon să ascult.

Mă gândesc deodată că Barclay ar putea foarte bine să-şi facă siesta într-una din camerele de deasupra: ideea asta nu-mi surâde decât pe jumătate. Nervii mei încă nu şi-au revenit de pe urma întâlnirii cu Mills şi nu am niciun chef să dau nas în nas cu un tip care are mania să

colecționeze tomahawkuri, aşa că trag cu urechea, şi cum nu aud niciun zgomot de respirație, îmi iau inima în dinți, deschid uşa cea mai apropiată de mine şi mă uit.

Văd spectacolul unei săli de baie masculine: cadă, duş, maşină de bărbierit şi cabinet. Dar nici urmă de săruri de baie, nici de pudră, nici de sticluțe de parfum. Cât priveşte prosoapele ce atârnă pe suport, acestea par a fi împletite din sârmă ghimpată.

Mă îndrept spre cealaltă încăpere şi, după ce trec pragul, trag concluzia că am găsit locul unde-şi petrece Barclay nopțile.

Acolo se află un pat mare de două locuri, o masă de toaletă cu oglindă, un halat de casă.

Las uşa întredeschisă, mă strecor până la masă şi deschid unul din sertare. Văd o fotografie mare şi strălucitoare într-o ramă de cupru frumos prelucrată. Iată ceva care constituie o notă falsă în această atmosferă de aer liber şi de vesele distracții masculine.

Fotografia o arată pe Anita Cerf în întregime luminată de un proiector şi detaşându-se pe un fundal întunecat. E complet goală, cu excepția mâinilor care poartă mănuşi cu revere de blană neagră şi le plasează ca o dansatoare cu evantai, dar efectul e mult mai violent. Este o poză senzațională pe care ai putea s-o vinzi cu cinci dolari bucata, cu duzina la ieşirea din metrou. În partea de jos stă scris cu cerneală albastră: *Pentru scumpul meu George, Anita lui care îl iubeşte.*

Mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine, dar nu-mi intră în buzunar. O scot din sertar, o desprind din ramă şi mă uit pe spate. Acolo e imprimat: LOUIS – FOTOGRAF ARTISTIC – SAN FRANCISCO.

Studiez fotografia. E veche de câțiva ani. Anita pare mai tânără şi expresia ei semeață nu se vede încă. Mă gândesc la ocaziile pierdute. Sunt momente, îmi zic, când onestitatea față de femei frizează prostia. Dacă aş fi văzut

fotografia asta înainte de a fi venit la mine, n-ar fi fost nevoie să-mi spună de două ori să mă culc cu ea.

Pun fotografia la loc în ramă şi o aşez în sertar. În celelalte nu e nimic interesant; îmi îndrept atenția spre dulapul de haine.

Dana spunea că Barclay se îmbracă precum o vedetă. După garderobă văd că nu se înşela. Îmi spun că nu e nimic interesant acolo, dar, ca să fiu cu conştiința împăcată, împing toate costumele într-o parte să văd fundul dulapului.

Apar o vestă şi o bluză albastre, agățate de un umeraş. Rămân nemişcat un lung moment, apoi un fior îmi trece pe şira spinării şi mă reped, iau hainele şi le duc la fereastră. Le recunosc. Aparțin Danei. Benny spusese că lipseau din şifonier şi că probabil le purtase în noaptea crimei. Ei, ca să vezi! Pista care ducea la Mills, duce acum la Barclay.

Înainte de a fi avut timp să mă gândesc ce voi face cu descoperirea mea, aud un zgomot de paşi în încăperea de jos. Mă întorc brusc şi-mi simt măduva spinării făcând noduri.

Fac un pachet din vestă şi bluză şi alerg spre uşă. Jos aud pe cineva deplasându-se. Aud o uşă trântindu-se, un sertar deschizându-se şi foşnet de hârtii. Mă strecor pe balcon şi arunc o privire prin balustradă, fără însă să pot fi văzut de jos.

Cesar Mills stă în picioare în fața biroului, în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, cu o țigară între buzele fine, cu aerul ostenit şi blazat. Poartă un costum albastru şi o pălărie cu boruri largi şi panglică țipătoare. După cum zice Kruger, se îmbracă precum un miliardar.

Mă întorc în viteză în dormitor, deschid sertarul mesei, şterpelesc fotografia, o rulez în costumul Danei, deschid fereastra camerei şi mă las să alunec pe verandă.

Am eu aşa o idee că Mutră Amoroasă caută fotografia Anitei. Voi face tot ce trebuie să n-o găsească.

4

Urmând drumul plajei care formează un unghi drept cu Wilshire Avenue, reperez cabrioleta Ford roşie şi portocalie a lui Benny; e parcată în fața unui şir de barăci unde se vând de toate, de la îngheţată şi rachiu până la momeală pentru pescuit.

Mă opresc, iau un tichet, dar bătrâna ruină de la care îl cumpăr este cuprinsă brusc de o paralizie a mâinilor în momentul când trebuie să-mi dea restul, aşa că îi spun să-l păstreze. Mă îndrept spre baraca unde am aproape certitudinea că îl găsesc pe Benny.

Nu m-am înşelat.

Susține o conversație învăluitoare cu o brunețică subțire cu ochi ştrengăreşti, al cărei râs îți aduce în minte scârțâitul unor balamale ruginite. Sunt despărțiți de tejgheaua *milk-bar-ului,* dar acesta nu este un motiv pentru a fi în siguranță. Poartă un surtuc ce se mulează pe ea ca o a doua piele şi se apleacă asupra tejghelei astfel încât Benny să poată avea o vedere în picaj în decolteul în V. Mi se pare că e interesant, aşa că arunc şi eu o privire.

Bruneta îmi adresează o privire rea, se ridică, îşi aruncă capul înapoi şi pleacă cu bărbia înainte. Benny se întoarce cu un aer de surpriză indignată.

— Trebuia să bănuiesc, zice el cu amărăciune. Soseşti totdeauna în momentul cel mai nepotrivit. Nu ți s-a spus niciodată că nu trebuie să deranjezi un client şi o ospătăriță când îşi fac jurăminte?

— Asta făceai? întreb. Nu s-ar fi zis. Credeam că îşi scăpase un dolar în decolteul ei şi te pregăteai să te duci să-l cauți.

— Asta fiindcă ai fost crescut de nişte zgârie brânză, replică Benny furios. Tocmai îi spuneam că are spirit.

— Foarte curios loc pentru spirit! Apropo, pot să-ți amintesc că în acest moment ar trebui să munceşti?

— Dumnezeule mare! exclamă Benny răcnind, ce crezi că făceam? Mi-ai spus să trag cu ochiul pe tot drumul urmat de Dana, de acasă de la ea şi până la locul unde a fost omorâtă. Ei bine, asta şi făceam.

— Eşti sigur că Dana a trecut printre sfârcurile acestei fete ca să ajungă la dune?

Priveşte pe deasupra umărului şi face cu ochiul brunetei care îi răspunde în acelaşi fel.

— Vino până la maşină să putem vorbi liniştiți.

Merg până la maşină, aprind o țigară şi întreb:

— Ce noutăți ai?

— N-am găsit nici măcar o persoană care să fi întâlnit-o pe Dana ieri seară, zice el.

Apoi se apleacă spre mine bătându-mă uşor pe piept şi adaugă:

— Dar am dat de doi tipi care au văzut-o pe Anita.

— Anita?

— Da. Primul este un şofer de taxi care a dus-o la marginea dunelor. Omul e sigur, şi-a amintit de rochia roşcată. S-a oprit sub un lampadar şi s-a benoclat bine la ea. Îl interesa cu atât mai mult cu cât ea făcea tot posibilul să nu fie recunoscută. I se părea ciudat că vrea să fie lăsată într-un colț atât de singuratic fără să-i ceară s-o aştepte.

— Cât era ceasul, Ed?

— Exact după miezul nopții.

— Şi cine e celălalt tip?

— Un pescar. Îşi întinsese plasele pentru homari şi se întorcea când a văzut o femeie singură mergând printre

dune. Era prea departe pentru amănunte, dar se ridicase luna şi a putut să vadă că era în rochie de seară.

Expediez ţigara prin portieră.

— S-ar zice că Anita era prezentă când Dana a fost lichidată, spun trecându-mi mâinile prin păr. E normal să se fi ascuns.

— Totuşi e formidabil că n-am regăsit urma Danei nicăieri, nu crezi? zice Benny neliniştit. I-am întrebat pe toţi şoferii de taxi de lângă locuinţa ei, dar niciunul n-a văzut-o.

Mă aplec peste scaunele din spate, apuc fusta şi bluza Danei şi arunc pachetul pe genunchii lui Benny.

— Ia uită-te puţin.

Capul lui stacojiu capătă culoarea ceaiului neinfuzat; se întoarce să mă privească cu ochii cât castroanele, cu mâinile crispate pe haine.

— Taiorul ei, Vic!

— Da. Era în dulapul de haine al lui George Barclay.

Îi povestesc ce am aflat despre Mills şi despre casa de pe Beechwood Avenue şi îi arăt fotografia Anitei. Este atât de zdruncinat de descoperirea hainelor Danei în dulapul lui Barclay, încât nu zice nimic de fotografie.

— Înseamnă că Barclay e autorul, spune el. Poate de asta n-am putut să-i dau de urmă. Crezi că a omorât-o la el acasă, că a dezbrăcat-o şi că a dus-o la dune cu maşina? Spune, aşa crezi că s-au petrecut lucrurile?

— Habar n-am, Ed. Acum mă feresc de concluzii pripite. De fiecare dată când cred că am găsit ceva, se urzeşte altceva care repune totul în discuţie. Singurul mod de a rezolva problema asta este să strângem toate informaţiile pe care le vom obţine, să ne păstram sângele-rece, şi când nu va mai fi nimic de aflat, numai atunci, vom vedea ce înseamnă toate astea. Acum mă duc să-l sperii pe Leadbetter. Ai face bine să mă urmezi.

Scot maşina prin poarta îngustă a parcului şi zic:

— După ce vorbim cu Leadbetter, ne întoarcem la

birou. La ce bun să strângem o mulțime de chestii dacă nu ne preocupăm să vedem la ce pot servi?

— De ce s-a dus Mills să scotocească acasă la Barclay? Îți trece prin minte?

— Nu. Dar îmi pare bine că am fost eu primul. Sunt sigur că n-ar fi ratat fotografia. Cred că am să te trimit să faci o mică excursie la San Francisco, ca să te interesezi de trecutul Anitei. Probabil că făcea mai mult music-hall decât prezentare de toalete la casele de croitorie, dacă e să mă iau după fotografie. Poate că vei da peste ceva interesant.

Benny se apleacă peste scaun şi ia fotografia de pe jos. O contemplă fără întrerupere cât timp parcurg Ocean Bulevard.

— Da, cred că o călătorie la Frisco n-ar fi o idee rea.

Ține fotografia la distanță şi zice:

— Ce n-aş da să-mi facă cu ochiul. Ar fi o idee bună să lipesc fotografia asta de telescopul lui Leadbetter, sunt sigur că nu s-ar mai gândi să se ducă după cuiburi de pescăruşi.

Ajungem la capătul bulevardului şi înaintăm pe drumul cu denivelări ce mărgineşte plaja. Cred că ştiu unde e bojdeuca lui Leadbetter. Dacă e cea la care mă gândesc, înseamnă că am văzut-o ducându-mă din când în când cu prietenii la scăldat. E o căsuță singuratică, cu un etaj, din lemn brut colorat de soare. Se înalță pe o bucată de teren ce are în jur un semicerc de palmieri pitici albăstrui, dar de acolo ai o vedere foarte largă a coastei, a malului şi dunelor.

Drumul devine impracticabil şi la un sfert de milă de casă pornim pe jos, prin nisipul cald şi moale, după ce am încuiat bine hainele Danei şi fotografia în portbagaj.

— Luna lumina ca un proiector ieri seară, zic înaintând; dacă tipul ăsta era la telescop, numai Dumnezeu poate să ştie ce a văzut.

— Îi dai lovele? mă întreabă Benny.

— Nu ştiu. Cred că cel mai bun mijloc este să ne arătăm colții. Dacă-l convingem, atunci ne va povesti toată

viața lui fără să ne coste o firfirică.

Tăiem printr-un pâlc de manglieri făcându-ne loc printre rădăcinile agățătoare în formă de colț de elefant şi pătrundem în imensul peisaj al dunelor. La cincizeci de metri de noi, aproape în întregime ascunsă de şirul de palmieri, se înalță baraca lui Leadbetter.

Pe acoperişul plat, pe jumătate ascuns de o palisadă de lemn, tubul lung al telescopului străluceşte ca o oglindă în soare. Niciun semn de viață în interiorul barăcii. Pare la fel de dezolată şi uitată ca o fată cu picioare strâmbe la un concurs de frumusețe.

Înaintăm cu greutate în nisip până la uşa crăpată de intemperii. Pot să arunc o privire pe fereastră în camera de jos. Este mobilată cu vechi relicve acoperite cu pluş; pe masă se găsesc resturile unui prânz.

Benny bate la uşă; aceasta se deschide larg de la prima lovitură. Aşteptând să vină cineva, arunc o privire în camera mică, jegoasă şi sordidă. Nimic. Nimeni nu răspunde.

— Probabil că e iar în căutarea unui cuib de pescăruşi, sau pândeşte una care se bronzează la soare, zice Benny.

— Poate că e pe acoperiş.

Ne dăm înapoi şi ne uităm în sus, dar nu vedem decât ochiul scânteind al telescopului îndreptat spre mare. Benny trage un şuierat care face să-şi ia zborul o întreagă familie de ibişi adăpostiți în mangrove, dar Leadbetter nu-şi face apariția.

— Să urcăm pe acoperiş, zic. Poate reuşim să-l reperăm cu telescopul.

— Excelentă idee, răspunde Benny. Nu se ştie niciodată, Poate avem norocul să reperăm altceva, spionul inimii mele.

Intrăm în cabană şi urcăm treptele inegale ce duc la etaj. O scară pusă pe podea duce la o trapă care se deschide pe acoperiş.

Urc trei trepte pe scară şi ridic trapa care cade de

cealaltă parte cu zgomot mare. Când urc ultimele trepte am impresia că intru într-un cuptor. Benny vine după mine.

Stăm nemişcaţi şi ne uităm la marele telescop pus pe piciorul lui de cupru cu rotile. O cutie de lemn servind drept scaun este aşezată în spatele aparatului, înconjurată de o mulţime de sticle goale. E cald şi un roi de muşte, înfuriate de această intervenţie, îşi iau zborul bâzâind, trec pe deasupra noastră, apoi se întorc la festinul lor.

Leadbetter e lungit pe spate. În mijlocul frunţii are o gaură asemănătoare cu cea pe care ar face-o o lovitură bună de ciocan într-o placă de azbest. A sângerat mult şi sângele abia începe să se întărească. Un lucru e sigur: nu va mai spiona perechile de îndrăgostiţi niciodată.

— Fir-ar să fie! articulează Benny apucându-mă de braţ.

CAPITOLUL IV

1

E ora cinci şi zece. Storurile lăsate întunecă încăperea biroului meu şi rarefiază aerul. Ne apără de soarele ce înfierbântă trotuarele spre a ne face să gustăm anticipat, neaşteptat şi prematur din vara apropiată.

În timp ce mă plimb prin încăpere în cămaşă, cu gulerul descheiat şi cravata desfăcută, Paula stă pe birou, la fel de rece ca un bloc de gheaţă.

— Nu era nimeni, zic încercând să recreez atmosfera, aşa că, am urcat pe acoperiş. Era acolo.

Mă opresc lângă fereastră şi mă uit la strada de jos pârjolită de soare de-mi rup gâtul.

— A fost omorât cu un 45 în timp ce se uita prin telescop. Glonţul i-a făcut o gaură mare în craniu şi cred că murise de douăzeci de minute, nu mai mult.

Paula nu pare îngrozită. Trage uşor cu două degete de buza de jos: nicio îndoială, ce-i povestesc nu-i place. Continui:

— Lângă casă e un pâlc de manglieri. Sunt sigur că ucigaşul s-a ascuns acolo aşteptându-l pe Leadbetter să se arate. Frumoasă treabă. Probabil că glonţul a rămas în craniu. Pariez că vor descoperi că e vorba de aceeaşi armă care a ucis-o pe Dana.

Sting ţigara, casc şi îmi frec ochii.

— Gata, asta e aproape tot. Am şters-o rapid. Nu ne-a văzut nimeni. Sunt sigur.

Paula îmi aruncă o lungă privire îngrijorată, ia o ţigară, o aprinde şi aruncă chibritul în scrumieră.

— Nu-mi place asta, Vic. Poate că am fi putut să împiedicăm această crimă povestindu-i lui Brandon istoria cu Cerf.

— Poate, dar mă îndoiesc. Oricum, Leadbetter a căutat-o cu lumânarea. Nu avea decât să spună curcanilor ce ştia, sau lui Jack. Numai că el a preferat să trateze cu asasinul. Credea că se va alege cu ceva lovele; s-a ales cu o gaură în scăfârlie.

Paula dă din cap.

— Asta s-ar putea.

Se întoarce şi se uită prin crăpătura storului apoi adaugă:

— Brandon o să facă ravagii când va afla. O să ajungem exact între ciocan şi nicovală.

Meditează un moment, apoi saltă din umeri şi se întoarce spre mine:

— Şi acum ce facem, Vic?

— L-am expediat pe Benny la San Francisco să pescuiască ceva în legătură cu Anita. E aproape sigur că era acolo în timpul crimei. Acum mă duc să-i spun vreo două vorbe lui Barclay.

— Urâtă poveste, remarcă ea. Costumul Danei constituie o dovadă de vinovăţie atâta vreme cât se găsea în dulapul de haine. Luându-l l-ai făcut nevinovat pe Barclay. Poate oricând să spună că nu ştie despre ce e vorba.

— Da. Dar trebuie să risc. Speram că voi afla ceva prin intermediul acestor haine. Le examinează Clegg. Şi apoi, poate că asta căuta Mills. Imediat ce voi avea răspunsul lui Clegg, le vâr la loc în dulap şi îl atac pe Barclay.

— E riscant, dar cred că e singurul lucru ce trebuie făcut. Unde sunt lenjeria, ciorapii, pantofii?

— Nu ştiu. Poate că sunt ascunşi undeva acasă la Barclay. Nu am avut la dispoziţie decât foarte puţin timp înainte de venirea lui Mills. Le voi căuta când mă duc iar.

— Te duci şi la Mills?

— Aşa intenţionez. Da. Nu că aş ţine cine ştie ce să-l întâlnesc, dar e necesar. Poate că nu are nicio legătură cu crima, încep să cred lucrul ăsta, dar vreau să fiu sigur înainte de a-l lăsa în pace.

— E o chestiune de timp, ştii. Povestea asta trebuie lămurită înaintea poliţiei.

— Imediat ce Clegg termină cu cercetatul hainelor, mă întorc acasă la Barclay. Deocamdată s-ar zice că el e asasinul. Dacă îl prind, nu-mi scapă. Sună-l, te rog, pe Clegg şi întreabă-l despre ce e vorba.

În timp ce se ocupă cu obţinerea legăturii, mă întorc la fereastră. Sunt o mulţime de lucruri care mă lasă perplex. De ce era Dana goală? De ce i-a dat Anita colierul ei? Douăzeci de mii de dolari în diamante, asta mi se pare cam scump pentru ceea ce cerea. Pe de altă parte, poate că nu i-a dat colierul Danei. Poate că i-a cerut să-l păstreze. Se poate să fi avut întâlnire cu tipul care a şantajat-o şi se temea să nu i-l fure. Oricum, n-o văd pe Dana lăsându-se cumpărată. Aşa te face să crezi, dar cu cât mă gândesc mai bine, cu atât lucrul acesta mi se pare mai neverosimil. Nu se potriveşte cu caracterul ei.

— Clegg la telefon. Vrea să-ţi vorbească, zice Paula.

Iau receptorul. Clegg îmi spune că nu a găsit nici pete de sânge, nici firicele de nisip, nimic care să mă poată îndrepta într-o direcţie. Îi mulţumesc, îi spun că voi lua hainele în drum spre oraş şi închid.

— Nimic, răspund privirii întrebătoare cu care mă fixează Paula. Înseamnă că nu le purta când a fost omorâtă. Avea fruntea sfărâmată, lucrurile de pe ea au fost neapărat pătate.

— Poate că au dezbrăcat-o înainte de a fi ucisă,

sugerează Paula.

— În acest caz s-ar fi găsit neapărat urme de nisip pe haine.

— Poate că a fost dezbrăcată în maşină.

— Da, zic trecându-mi mâna prin păr. Aş face bine să mă duc la Barclay. Îl iau pe Kerman cu mine. Poate că va trebui să-l scuturăm puţin, şi am impresia că nu e prea uşor de mişcat.

2

Mă opresc sub acelaşi fag, acolo unde începe Wilshire Avenue, scot tăbliţa şi ies din maşină sub soarele arzător.

— Acum cu autopicioarele, zic, până la capătul străzii.

Kerman coboară din maşină în silă.

— Aşa departe? zice el cu privirea neliniştită. Crezi că o să ne servească cu un păhărel?

— Mai degrabă ne-ar servi cu o măciucă după ceafa, răspund, strecurându-mi sub braţ pachetul cu hainele Danei învelite în hârtie maro. E un colecţionar de arme vechi.

— Perfect, zice Kerman. O măciucă după ceafa, ai? Până acum n-am făcut cunoştinţă cu o chestie de genul ăsta.

Parcurgem aleea unul lângă altul, la umbra copacilor.

— Va trebui să ascundem hainele Danei în dulap fără să fim văzuţi, zic, pe când ne opream în faţa porţii grele acoperite cu fier. Dacă e în grădină, ţine-l de vorbă până când mă întorc. Dacă e în casă, va trebui să risc figura cu hainele fără să mă audă. Cu puţin noroc, s-ar putea să nu-l găsim acasă.

— Ai să arăţi grozav dacă te prinde şi cheamă curcanii, zice Kerman rânjind. Parcă şi văd mutra lui Brandon când vei fi arestat pentru violare de domiciliu.

— Împiedică-l să ajungă la telefon, explic eu. De asta te-am luat cu mine. Ne-am înţeles, nu? Va trebui să acţionăm brutal.

— Sunt de acord, atâta vreme cât nu e brutal cu noi.

Deschid poarta şi inspectez împrejurimile. Porumbeii sunt tot pe acoperiş şi în grădină nu e nimeni.

— Mă întreb dacă nu cumva s-a închis înăuntru, zic privind spre casă.

— Intru eu primul? întreabă Kerman.

— Du-te! Sună, şi dacă e acasă îl distrezi până când mă duc în dormitor. Nu-mi va lua mai mult de două-trei minute.

— Sper, răspunde Kerman şi se îndreaptă cu un pas alert spre casă.

Îl urmăresc cu privirea până la treptele de lemn şi sunetul soneriei undeva în casă. Aşteptăm; nu se întâmplă nimic. Kerman se întoarce spre mine, ridică mâinile şi dă din cap. Îi fac semn să mai încerce o dată. Sună iar. Şi deodată, fără ca nimic să te fi făcut s-o presimţi, se aude o voce:

— Aş fi indiscret dacă v-aş întreba ce căutaţi aici?

Poate că nu sar foarte sus, dar am impresia că am făcut un salt de un metru. Mă întorc brusc.

Statura impozantă a unui bărbat solid ca un bou se înalţă în faţa mea; este genul de bărbat după care femeile sunt înnebunite. Are o chică frumoasă de păr negru buclat, şi pielea lui bronzată îi face ochii şi mai albaştri decât îi are în realitate. Are aerul suficient şi dezagreabil al acelora cărora li s-a spus de nenumărate de ori că sunt băieţi frumoşi încât au sfârşit prin a o crede, de altfel cel din faţa mea nu se înşeală.

Nu e nevoie să fii fachir ca să ghiceşti că e Barclay.

Dana spunea că se îmbracă precum o vedetă de cinema; poartă o cămaşă de culoarea caisei, pantaloni albi de lână, cu o dungă atât de perfectă încât ai putea să te foloseşti de ea la tăiatul pâinii. Are pantofi albi de şevro punctaţi cu maro. Un lănţişor de aur masiv îi înconjoară încheietura puternică a mâinii, în jurul gâtului are o eşarfa de mătase verde pusă în aşa fel încât să pună în evidenţă monograma.

— Domnul Barclay? întreb, poate nu atât de nepăsător pe cât aş fi vrut, dar merge.

— Şi?

Are o voce bine timbrată de mascul, gen bariton; o voce care ar înfiora grozav şira spinării elevilor, dar a mea rămâne nepăsătoare.

Îi întind legitimația, cea în colțul căreia e gravat antetul agenției *Universal Service,* şi mă trag cu un pas mai încolo în timp ce examinează cartonul. Nu se grăbeşte cu cititul, îl întoarce şi contemplă un moment suprafața virgină, după care mi-l înapoiază de parcă i-ar fi murdărit degetele.

— Îmi pare rău, răspunde adresând un zâmbet gânditor unei dalii ce se găseşte în câmpul lui vizual, dar n-am nevoie de nimeni. Mulțumesc pentru deranj; poate cu altă ocazie.

Kerman vine lângă noi. Barclay se preface că nu vede.

— Nu vă ofer serviciile mele, zic. Lucrăm pentru un client a cărui nevastă se întâmplă să vă fie prietenă. Poate ne-ați putea fi de folos.

Cu toate că face toate eforturile să-şi păstreze aerul de distincție plictisită, prin ochi îi trece un licăr de nelinişte.

— Regret, zice, arătând poarta, dar sunt destul de ocupat în acest moment şi, în plus, nu-mi plac curioşii.

— Remarcați că am putea obține aceste informații de la poliție, zic, dar ştiți cum sunt curcanii; nu au niciun respect pentru viața particulară. Nu sunt ca noi.

Îşi scoate o mână din buzunarul pantalonului, îşi freacă maxilarul pătrat şi continuă să se prefacă nemişcat ca un munte pe care nimic nu-l poate atinge.

— Ce vreți? întreabă. Să ne lămurim repede.

— Regret, dar cazul este prea grav ca să fie lămurit fuguța. Ce-ați zice dacă am intra, aşa, ca să discutăm puțintel.

Îmi trece pe dinainte şi se îndreaptă cu paşi mari spre casă.

Îl urmăm.

— Rămânem la planul de bătaie numărul 1? mă întreabă Kerman din colțul gurii.

— N-are nici cea mai mică şansă de reuşită. Trebuie să-l luăm tare la întrebări sau să-l pocnim, dar va vorbi. Nu se poate altfel.

— Ar fi simpatic să-l pocnim, zice Kerman cu un aer sinistru.

Barclay deschide uşa şi intră fără să se uite dacă venim după el. Traversează încăperea spre un bar mare şi-i deschide larg uşile, dezvăluind o foarte interesantă colecție de sticle. E tot ce am văzut mai ca lumea în genul dulap de băuturi şi, după cum îl văd pe Kerman frecându-şi mâinile şi agitându-se pe vârful picioarelor, cred că şi el e de părerea mea.

— Acum faceți-vă repede numărul, zice Barclay luând un pahar şi umplându-l pe jumătate cu whisky, adăugând soda şi un cub de gheață. Apoi închide cu zgomot uşa dulapului, ceea ce mă face să prevăd că nu-l va mai deschide înainte de plecarea noastră, se îndreaptă spre canapea şi-şi instalează carcasa enormă.

Aştept să se simtă comod şi scot hainele din hârtia maro punându-i-le pe genunchi.

— Cum de se găsea acest costum în dulapul dumitale de haine? întreb.

Pune paharul pe măsuța rulantă, apucă vesta cu un aer bănuitor şi o expresia de o totală surpriză.

— Ia să mai aud o dată, zice el întorcând capul să mă vadă.

— Aceste haine erau în dulapul dumitale. Vreau să ştiu cum au ajuns acolo.

Aruncă hainele pe jos, apucă paharul, bea o lungă înghițitură şi-l pune la loc.

— Eşti beat sau deranjat mintal? izbucneşte el.

— Nu face pe şmecherul. Am venit aici acum vreo două ore. Nu era nimeni şi am făcut o mică anchetă. Am găsit acest costum în dulapul de haine din dormitor.

— Serios! zice el revenindu-şi din surpriză. Şi l-ați luat

ca apoi să-l readuceți. Foarte simpatic.

Şi îşi permite un mic rânjet.

— L-am luat ca să vedem dacă nu prezintă pete de sânge.

Asta îl face să ridice brusc capul. O lucire îi trece prin ochi.

— Cum asta... pete de sânge?

— Aceste haine aparțineau Danei Lewis, tânăra care a fost ucisă ieri seară la dune.

Îşi saltă picioarele de pe canapea, se aşează şi întreabă:

— Ce înseamnă toate astea?

— Vreau să ştiu cum acest costum, aparținând unei fete care a fost ucisă şi dezbrăcată ieri seară, a putut să fie găsit în dulapul din dormitor.

— Nu ştiu despre ce vorbiți şi puțin îmi pasă. Ajunge. Luați-vă boarfele şi cărați-vă!

— Am o probă foarte clară să te situez în acest caz, în legătură cu Dana Lewis, zic eu calm; era unul dintre agenții mei şi o supraveghea pe doamna Cerf în momentul când a fost omorâtă.

Asta îi închide gura. Frânează ca un taur în fața unui gard de sârmă ghimpată.

— Ce e asta... şantaj?

— Nu e chiar atât de simplu. Victima era prietena noastră. Anchetez moartea ei. Vreau să ştiu de ce hainele ei se aflau în dulapul dumitale de haine.

— Bine, bine, bine, face ridicându-se încet.

E foarte puternic, primejdios de calm şi sigur de el. Continuă:

— Şi cu toate astea, pare a fi un şantaj. Înainte de a merge mai departe, vom chema poliția; mi-ar plăcea să afle ceea ce mi-ați spus; o să le arătați proba şi dacă e o laudă exagerată se va ocupa de voi.

Îşi întinde mâna să apuce receptorul, dar Kerman e o țâră mai rapid decât el. Mătură receptorul, smulge cablul din

priză şi aruncă aparatul în cameră.

— Fără telefon, bătrâne, zice el.

Reacția lui Barclay e instantanee. Teribil de rapid pentru un tip de calibrul lui, îi trage lui Kerman o lovitură puternică şi acesta se năruie luând şi măsuța după el. Se întoarce spre mine, dar sunt pregătit. Eschivez un swing de stânga, îi trag un croşeu de stânga la corp care îl clatină puțin, după care îi servesc dreapta mea, cea pe care amicul Mills a tratat-o cu atâta dispreț, şi o primeşte la bărbuță. Dă ochii peste cap şi cade cu fața în jos cu un şoc care zguduie casa.

— Drăguț, face Kerman repunându-se domol pe picioare şi masându-şi delicat obrazul. Loveşte tare. Crezi că am putea să gustăm puțin din whisky-ul lui?

— Şi încă cum! zic întorcând corpul lui Barclay cu vârful piciorului.

Kerman se duce la dulapul cu lichide frecându-şi în continuare obrazul. Pregăteşte două băuturi, îmi întinde una şi pe cealaltă o bea dintr-o înghițitură. Beau jumătate din paharul meu şi îl aşez pe masă. Sunt îngrijorat pentru Barclay. Nu s-a comportat ca un vinovat şi am dezagreabila impresie că era sincer spunând că nu ştie despre ce vorbesc.

Va trebui să reia situația în mâini cu multă îndemânare dacă voia să nu aibă de-a face cu curcanii.

Kerman îşi mai toarnă un pahar. Acum că ne-am băgat nasul în whisky, e nebun de bucurie.

— Am făcut ce trebuie. El ne-a căutat pricină. Să-l facem să vorbească.

Apuc sifonul şi expediez un jet peste fața lui Barclay.

Barclay mârâie, se întoarce, îşi freacă fața cu mâinile, ridică încet capul şi ne priveşte cu aer prostit.

— Scoală-te, deşteptăciune, doar n-o să te legeni aşa la nesfârşit, se răsteşte Kerman punând jos sifonul. Avem multe să ne spunem.

Pune mâna pe o măciucă indiană agățată de zid. O

leagănă uşor apoi îl avertizează:

— Şi dacă mai începi cu eschibițiile tale, îți trag una cu scula asta la căpățână.

Barclay se ridică în picioare, îşi scoate eşarfa udă şi o aruncă jos. Are o privire explozivă, dar se duce încet spre canapea fără să scoată o vorbă, se lasă să cadă pe ea şi îşi pipăie maxilarul unde începe să se ivească o umflătură.

— Aşa... acum să luăm totul de la început, zic, aprinzând o țigară. Cum a ajuns costumul acesta în dulapul de haine?

După un lung moment, zice cu o voce plină de mânie reținută:

— Vă spun că nu ştiu despre ce vorbiți.

Şi partea proastă e că îl cred sincer.

— Bine. Nu ştii despre ce vorbesc. Ei bine, am să-ți spun eu. Acum trei zile, Franklin Cerf ne-a angajat să-i supraveghem nevasta. Am pus-o pe Dana Lewis s-o urmărească pe doamna Cerf. Raportul ei preciza că doamna Cerf şi dumneata vă întâlniți în secret. Această informație, fie zis în treacăt, nu i-a fost furnizată lui Cerf. Noaptea trecută, Dana a primit un telefon pe la ora unu şi a ieşit din apartamentul ei. Puțin mai târziu a fost găsită printre dunele de nisip de la East Beach cu un glonț în cap.

Asasinul ei ne pune într-o postură proastă. Garantăm clienților noştri secretul absolut şi dacă vrem să ajutăm poliția, suntem obligați să rupem angajamentul furnizând poliției numele doamnei Cerf. Asta ar fi foarte rău pentru afacerile noastre, de aceea am hotărât să anchetăm chiar noi. O căutăm pe doamna Cerf. Ştii sau poate nu că a dispărut. Credeam că această casă s-ar putea dovedi o ascunzătoare excelentă pentru ea şi în timpul după-amiezii am venit aici să văd dacă este. N-am găsit pe nimeni, aşa că am cercetat casa. N-am găsit-o pe doamna Cerf, ci hainele Danei Lewis în dulapul de haine din dormitorul dumitale. Îți dau o şansă să ne explici ce căutau acolo. Dacă nu poți să-mi explici, voi

trage concluzia că eşti asasinul ei şi voi face ce cred că trebuie făcut. Aveai un excelent motiv să vrei să te debarasezi de ea. Cunoştea natura distracţiilor dumitale cu doamna Cerf. Cum nu eşti genul de tip care să se încurce cu un soţ ultragiat, puteai foarte bine să fi ucis-o ca să tacă. Acum înţelegi despre ce vorbesc?

Se uită la mine uimit un lung moment, apoi exclamă:

— Dar eşti ţăcănit! N-am văzut-o niciodată pe fata asta şi, în plus, nici nu eram în oraş seara trecută, tocmai m-am întors.

Kerman şi cu mine schimbăm o privire.

— Unde ai fost?

— La Los Angeles. Am plecat de aici cu o maşină ieri seară la cinci şi m-am întors acum. Am valiza în maşină dacă vreţi să vă uitaţi.

A pierdut o bună parte din suficienţă şi mânia a luat locul îngrijorării.

— Unde ai petrecut noaptea?

— Cu o femeie.

Kerman scoate un carnet şi un creion.

— Numele şi adresa? zice el.

Barclay îl priveşte cu răceală.

— Ce-s apucăturile astea?

Intervin:

— Ascultă, Barclay, fă cum vrei, dar dacă ne dai numele şi adresa, verificăm cum au stat lucrurile şi asta te scoate din culpă. Doar dacă doamna în chestiune nu vede în asta un inconvenient.

Barclay surâde forţat.

— Oh, Dumnezeule! Puţin îi pasă. Kitty Hitchens. Astoria Court, apartamentul 4834.

Nimic de zis. Îl voi trimite pe Kerman să verifice, dar ştiu că nu minte. A dat prea uşor adresa ca să fie falsă.

— Ar putea să afirme că ai petrecut noaptea cu ea, chiar dacă nu e adevărat, zic, aşa ca să spun şi eu ceva.

— Portarul m-a văzut... Am băut un pahar la bar şi barmanul mă cunoaşte. Liftierul îşi va aminti de mine. Mă duc des acolo, îşi vor aminti că n-am plecat decât în după-amiaza asta la ora trei.

— Trebuie să crezi că e dotat, zice Kerman interesat.

Barclay îi aruncă o privire rea.

— Dar asta nu explică totuşi cum au ajuns hainele în acest dulap, zic eu.

— Nu, şi nu cred că au fost vreodată acolo. Am mai curând impresia că secăturile de voi veniserăți să mă şantajați, dar că ați renunțat.

— Ai avea ceva împotrivă dacă am urca sus? Încă nu i s-a găsit lenjeria, nici pantofii. N-am avut timp să le caut cu ocazia primei mele vizite.

Se uită fix la mine bătând darabana pe masă cu degetele lui groase.

— Cine îmi spune că nu le-ați ascuns aici când ați venit prima dată?

— Nimeni. Trebuie să ai încredere în mine. Să urcăm.

Urcăm. Nici unuia dintre noi nu-i arde de scotocit şi Kerman dă peste pantofi doar din întâmplare. Sunt ascunşi sub un teanc de cuverturi în dulapul din sala de baie.

— Bine lucrat! zice Barclay rânjind. O să iasă ceva.

— N-ai mai fi făcut atâta pe grozavul dacă am fi fost nişte curcani, răspund eu. Acum cu adevărat o să scotocim.

Dar nu găsim lenjeria Danei.

Coborâm în încăperea de jos şi împachetez pantofii Danei în haine. În timp ce Barclay ne serveşte cu băutură, niciunul nu scoate o vorbă. Ne întinde fiecăruia un pahar şi se aşează pe canapea.

Cu toate că face pe durul, se vede că a fost zdruncinat de descoperirea pantofilor şi îngrijorarea pe care încearcă s-o ascundă îmi întăreşte convingerea că nu ştie nimic despre moartea Danei.

— Acum ce se întâmplă? întreabă el după ce şi-a băut

jumătate din pahar.

— Cred că nu ai niciun amestec, răspund. S-ar zice că hainele şi pantofii au fost ascunse aici fără ştirea dumitale.

— V-o jur! face el cu un ton sincer. Dar n-am nici cea mai mică idee cine ar fi putut s-o facă.

— Ia stai... Poate că ucigaşul a făcut-o... Dacă le-ar fi găsit poliția la ora asta erai după gratii.

— Aveți dreptate.

— Nu văd decât o singură persoană care ne-ar putea ajuta; doamna Cerf. Trebuie s-o găsim. Ştii unde ar putea fi?

Dă negativ din cap.

— Ultima dată am văzut-o acum trei zile. Am luat masa împreună.

— Cum ai cunoscut-o?

— Pe plajă. Ea se plictisea şi eu treceam pe acolo. Nu se prea distrează cu Cerf.

Îi arunc o privire lipsită de expresie.

— De cât timp o cunoşti?

— De vreo zece zile, răspunde el schițând un zâmbet. N-am nicio vină, toate mi se aruncă în brațe; Anita a făcut ca şi celelalte.

— Ai avut necazuri cu ea?

— Ce fel de necazuri?

— Prin magazine... Ți s-a furat ceva?

E mult mai treaz decât pare.

— Vrei să spui că are lipici la mână?

Încuviințez din cap.

— Atunci pentru asta pusese Cerf să fie urmărită! Credeam că vrea dovezi pentru divorț. Şi ea credea la fel.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu. Nu mi-a furat nimic.

Îmi trec mâna prin păr.

— Se ştia supravegheată? Ți-a spus asta?

— Da. Mi-a spus că o femeie se ținea după ea. De aceea am şi lăsat-o baltă. Nu-mi plac procesele de divorț.

— Ai lăsat-o baltă?

— Şi încă cum!

— Noi credeam că era şantajată. N-a amintit nimic de genul ăsta?

Uimirea care i se citea pe faţă era suficient de elocventă.

— Nu. Asta e ceva nou pentru mine.

Inelul i se loveşte de pahar şi-l face să sune.

— Ultima oară când ne-am văzut a încercat să împrumute bani de la mine.

— Cât?

Rânjeşte.

— Nu i-am lăsat timp să spună o sumă. N-am obiceiul să împrumut bani femeilor măritate.

— În timpul conversaţiei, a menţionat cumva numele lui Ralph Bannister?

— Nu. Are vreo importanţă?

— Îl cunoşti?

— Am făcut cunoştinţă. E patronul de la *Steaua.* Am fost acolo de câteva ori.

Înaintez în neant cu o rapiditate deconcertantă.

— Anita a venit vreodată aici?

În privire îi apare o expresie bănuitoare.

— Nu vă priveşte.

Kerman îi mângâie braţul cu măciuca indiană.

— Răspunde-ţi domnului, nu fiţi „secretos”, zice el amabil.

— Ai dat până acum vreodată ochii cu un anume Cesar Mills? întreb eu.

— Cine? Şoferul? L-am văzut o dată sau de două ori. Ce amestec mai are şi el?

— Eu credeam că e paznicul proprietăţii.

— Poate că e şi asta. Câteodată face pe şoferul. Nu ştiu nimic despre el.

— Într-unul din sertare am găsit o fotografie a doamnei

Cerf. Presupun că ți-a dăruit-o.

— Drăguță poză, nu? zice el râzând. Da, mi-a dăruit-o.

— Când a fost făcută?

— Acum câțiva ani. Făcea music-hall la Frisco. Înainte de a deveni manechin. Şi ce s-a făcut cu fotografia? Ați luat-o?

— Da. Şi să nu te gândeşti că ai s-o mai vezi.

Saltă din umerii lui masivi.

— Nicio importanță. Am o valiză plină de astfel de fotografii. E ceva ciudat cu femeile. De cum le vezi goale…

Îi tai vorba:

— O să plec, zic eu simțind că începe să mă obosească. Seducătorii de femei măritate îmi provoacă crampe. Am să revin dacă voi mai avea ceva de întrebat, țin să-i precizez înainte de a mă ridica.

— Aveți intenția să faceți ceva cu acei pantofi? întreabă neglijent.

Dar privirea îi trădează neliniştea.

— Nu cred. Poți să spui că ai avut baftă.

Iau hainele şi încălțările Danei, îi fac lui Kerman un semn cu capul, deschidem uşa şi coborâm scările de lemn perfect armonizați.

Traversăm grădina, ajungem la poartă şi pătrundem pe alee unde găsim maşina.

— Bine ai făcut că l-ai pocnit, zice deodată Kerman. E genul de tip care merită o bătaie din când în când.

— Asta nu ne-a făcut să înaintăm cu nimic, Jack. Doar că-l putem tăia de pe lista suspecților. Ne întoarcem la Mills. Dar dacă el a ascuns hainele acasă la Barclay ca bănuielile să cadă asupra lui, de ce s-a mai întors azi după-amiază?

Mă instalez la volan şi demarez, apoi continui:

— Trebuie să verificăm alibiul lui Barclay. Nu ne putem mulțumi cu ce ne-a spus el. Vrei să te duci să vorbeşti cu femeia aceea şi să verifici povestea de la A la Z?

— Plec din seara asta, zice Kerman subit entuziasmat.

Kitty Hitchens, ai? Am cunoscut pe vremuri o roşcată care se numea Kitty. Era contorsionistă... Vorbesc de acrobați...

Suspină adânc, apoi continuă trezit brusc la realitatea:

— Auzi? Dacă femeiuşcă Hitchens s-a lăsat răsturnată de un idiot ca Barclay, ce-o să fie cu mine?

— O să cheme curcanii! Dumnezeule! N-ai putea să nu te mai gândeşti tot timpul la femei! Avem o treabă de făcut şi până acum nu e cazul să fim mândri de rezultat.

Părăsesc aleea şi mă îndrept spre centru.

3

Frânez în fața barăcii mele şi îmi dau seama că înăuntru e lumină. Nu poate să fie cineva care vrea să se ascundă, de unde deduc că nu e vorba de un spărgător. Dar pentru mai multă siguranță urc încetişor până pe verandă şi arunc o privire discretă.

Domnişoara Bolus e lungită pe patul meu, cu o revistă ilustrată într-o mână şi cu un pahar din whisky-ul meu în cealaltă, între buzele roşii îi atârnă o țigară şi un rid mic îi încruntă sprâncenele. Poartă o rochie de seară de tafta albă care îi scoate uşor în relief umerii bronzați de soare şi se evazează într-o fustă plisată ce îi acoperă pantofii de satin brodat.

Rămân în uşă, o privesc fix, şi mă întreb dacă nu cumva am halucinații. Ridică privirea, lasă să-i cadă revista ilustrată şi îmi face cu capul un mic semn inexpresiv.

— Credeam că nu mai vii, zice destul de agitată. Te aştept de ore întregi.

— Dacă aş fi ştiut că eşti aici, atunci m-aş fi grăbit, zic intrând în încăpere. Ce s-a întâmplat?

— Grăbeşte-te. Plecăm.

— Serios? Unde?

— Am dat peste Packard.

— La *Steaua?*

— Acolo mi-ai spus să caut, nu? Era în fundul garajului, printr-o mulțime de alte maşini.

— L-ai găsit aşadar?

Apuc sticla de whisky, îmi torn de băut şi mă aşez pe marginea patului.

— A fost greu?

— Nu te aşeza pe rochia mea, sălbaticule, zice fără introducere. Nu, n-a fost prea dificil. A fost suficient să vorbesc cu unul din mecanici.

Mă priveşte cu colțurile ochilor ei de chinezoaică.

— Bărbaților le place la nebunie să-mi vorbească.

— Nu mă îndoiesc. N-a fost nevoie să dai prea multe amănunte?

— Nu!

Îşi goleşte paharul, îl pune pe podea şi se lungeşte pe perne. Este într-adevăr cea mai încântătoare fată pe care am văzut-o.

— Bun. Foarte bine, zic, şi mă duci acolo, acum?

— Da. Cred că am văzut tot ce se putea descoperi, dar nu se ştie niciodată. Ai face mai bine să te îmbraci.

Se ridică, se sprijină cu picioarele de podea şi mă întreabă:

— L-ai văzut pe Barclay?

— L-am văzut, dar nu prezintă niciun interes... Are un alibi pentru ora crimei. Toate speranțele mele se sprijină pe Anita Cerf.

— Poate o vei găsi în seara asta. Hai să te schimbi.

Mă duc să mă schimb. În timp ce-mi fac nodul la cravată, domnişoara Bolus deschide larg uşa dormitorului şi se sprijină cu spatele de tocul uşii.

— Ai un revolver? mă întreabă ea.

Mă uit peste umăr şi dau din cap.

— Crezi că voi avea nevoie?

— Poate. În general pe acolo sunt tipi prea puțini primitori. Presupun că în seara asta vor fi prezenți. Dacă eşti pus pe gâlceavă, atunci e bine să iei un revolver.

— Nu fac gâlceavă niciodată. Aşa că nu e nevoie de revolver. De ce? Ce e cu cârciuma asta? Eu credeam că e un

local de noapte ultra-şic.

— Este. Dar se joacă pe sume mari şi toţi membrii trebuie să garanteze pentru invitaţii lor. Bannister e un dur. Are doi spătoşi care se ocupă special de cei ce-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala. Te previn, când ajungi acolo nu mai poţi face ce vrei.

— Pot totuşi să încerc, zic, pieptănându-mă.

Fac socoteala câţi bani am, strecor mărunţişul în buzunare şi anunţ că sunt gata:

— Să mergem. Ţi-am spus că-i vine omului să te mănânce?

— Nu găseşti nimic mai bun de făcut cu mine? zice privind printre gene.

— Oh, ba da. Dar n-am încercat.

Mă apropii:

— Vrei să încerc?

Dă din umeri şi alunecă din raza mâinilor mele.

— Las-o mai pe altă dată.

O privesc îndreptându-se cu nonşalanţă spre verandă. Niciodată încăperea nu a părut mai elegantă. Sting lumina şi mă ţin după silueta albă până la maşină.

Când se aşează lângă mine îi zic:

— Cesar Mills a fost la Barclay acasă în după-amiaza asta; vizita locul.

Ridică capul şi se încordează.

— Cesar Mills nu mă interesează, zice cu răceală.

— Poate, dar am impresia că ştii mult mai multe despre el decât mărturiseşti. Ce-ar fi să-mi spui câte ceva?

Scoate un portţigaret din geantă, ia o ţigară şi o aprinde. Stă cu capul drept, cu privirea fixată pe fasciculul farurilor.

— N-am nimic de spus despre Mills, zice cu o voce uşor schimbată. Nu mă interesează... ţi-am mai spus.

— Eu crezusem că avem amândoi de plătit o datorie. Nu pentru asta ai venit cu mine?

— Nu. Nu am nevoie de nimeni ca să mă socotesc cu Mills. Pot să-l lovesc pe acest mic ticălos când vreau.

— Foarte bine. Dacă nu vorbim de Mills, să vorbim de tine.

Cotesc, intru pe Ocean Boulevard şi-i dau drumul:

— Ce-ascunzi, doamnă, dincolo de tristețea ochilor?

Are o mişcare de nerăbdare, se afundă mai mult în scaun şi nu răspunde.

— Haide, nu te arăta atât de îndepărtată, zic aruncând o privire spre silueta întunecată a bărbiei întinsă înainte. Vorbeşte puțin. Ard de curiozitate. Vii de nicăieri, mă tratezi ca pe un prieten din copilărie, şi te ocupi de un caz care, după cum spui, nu te interesează. Ce se ascunde în spatele acestor lucruri? Cine eşti?

— E uşor, răspunde cu un mic râs dur. Nu sunt nimeni. Tot ce e ca lumea la mine e exteriorul. Restul e mai curând jegos. Am fost crescută aspru şi am înghițit multe. Tatăl meu făcea pe măscăriciul şi cerea de pomană celor care făceau coadă la biroul de închiriere de la Teatrul de Comedie din New York. Se alegea cu zece dolari pe săptămână. La vârsta când puteam să părăsesc şcoala, trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, am luat în mână o şapcă să fac chetă de-a lungul cozii şi îți jur că e un loc bun să fii ciupită de coapse şi pipăită de tipi care îți aruncă douăzeci de bănuți. Mama mea a plecat cu un vânzător când aveam trei ani. N-o condamn. Cred că nu era nicio bucurie să fii măritată cu un cretin ca tatăl meu. Dar era curajos, şi în afară de mine nu are dreptul nimeni să-l vorbească de rău. A murit încercând să câştige bani pentru mine. Lucrul cel mai curios este că aş fi putut câştiga pentru amândoi cu uşurință, numai că el nu voia. Credea probabil că vânătăile de pe coapse mi le făcuse vreo ciocănitoare. De altfel, nici măcar nu le remarcase.

Zic:

— Aprinde-mi o țigară. Acum nu mai sunt aşa de sigur că vreau să aud mai departe.

Începe să râdă.

— Nimănui nu-i place asta, dar ai vrut-o, aşa că voi merge până la capăt. Tatăl meu a murit când aveam cincisprezece ani. Din momentul acela m-am apărat bine. Nu zic că totul era roz, nici că am râs ca o nebună mică, dar m-am descurcat.

Aprinde o ţigară şi mi-o pune în gură, apoi continuă.

— Acum, ascultă. Dacă vrei să nu te urăsc, să nu-mi oferi niciodată bani, pentru că îi voi lua, şi am oroare de bărbaţii care oferă bani.

— Atunci de ce să-i iei?

— Din superstiţie. Refuzând douăzeci de bănuţi, îmi era teamă că voi rata un dolar.

— Oricum, eu nu am atâţia ca să te satisfac, zic scrutând noaptea.

În vârful colinei, la două mile de acolo, văd luminile de la Fairview. Apăs pe accelerator.

— Dacă încerci să scoţi ceva bani de la mine, scumpo, ai nimerit-o prost.

— Nu fi prost, răspunde cu o voce agresivă. Nu aştept nimic de la tine. Pot totdeauna să fac rost de ceva bani când am nevoie. Ştiu să joc pocher şi pot să câştig ca să trăiesc ducându-mă, din când în când, să petrec o noapte la *Steaua.* Tatăl meu n-ar fi putut să facă la fel, bietul imbecil. Acum, altceva. Nu juca niciodată cărţi cu mine. Nu mă pot abţine să nu trişez şi te-aş curăţa în doi timpi şi trei mişcări.

— Îţi faci o reputaţie cam ciudată, zic. De ce?

Se uită la mine. Lumina tabloului de bord îi atinge partea de jos a feţei. Buzele roşii strălucesc în lumina palidă.

— Am să-ţi fac o propunere, zice ea deodată. Dacă îmi dai un pat în coşmelia ta sordidă...

— Poftim?

— Îţi propun să trăiesc cu tine. Numai când mă gândesc la chiria pe care o plătesc pentru două camere, care l-ar dezgusta şi pe un porc, mă trec fiori pe spate.

— N-am decât un pat, îi atrag atenția.

— Să nu regreți. Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş regreta, zice râzând.

Apoi:

— Dacă înțeleg bine, nu mă vrei!

— Cam aşa ceva. Obişnuiesc să trăiesc singur şi țin la libertatea mea. N-ai niciun amestec în toate astea, poți să remarci şi singură!

— E formidabil! exclamă şi, pentru prima dată în seara aceea, pare că pune suflet în ceva. E vina mea. Caut totdeauna o combinație ca să cheltuiesc cât mai puțin cu putință. M-aş culca şi cu un cocoşat numai să nu plătesc chiria. E un defect al meu. Uită asta.

— Bine. Încep să mă întreb dacă eşti chiar atât de dură precum spui.

— Încearcă şi ai să vezi.

O iau în serios. Apăs pe frână, trag maşina pe dreapta, acolo unde e iarbă, mă întorc pe scaun şi mă uit la ea.

— Nu amâna niciodată pe a doua zi, zic. Ultima oară după ce am ratat o ocazie, am început să am coşmaruri. De data asta nu vreau să mi se întâmple la fel.

Îmi strecor brațul după gâtul ei şi o trag spre mine. Nu se împotriveşte şi în privire îi apare o lucire ironică.

— Nu vrei să trăieşti cu mine, zice ea politicoasă, dar nu refuzi să opreşti maşina.

— Să nu vorbim iar despre asta, şi mă aplec peste fața ei dată pe spate.

E frumoasă, şi când buzele noastre se ating scoate un mic suspin şi-şi dă drumul în brațele mele. Rămânem aşa un lung moment. Când o săruți ai impresia că timpul s-a oprit: nimic nu mai contează. Farmecul e rupt de o maşină care claxonează în aşa hal încât aproape că o face pe a noastră să tresară. Mă îndrept, îmi şterg buzele cu batista şi pun uşurel piciorul pe accelerație.

— Când o fi „mai altădată” adu-mi aminte că am ceva

de făcut, zic.

Şi pornim din nou spre Fairview.

4

Steaua e un local construit pe un teren care îi aparține. Ajungi la el pe o alee închisă de o poartă de fier, păzită de doi „nasoi" care ne lasă să trecem imediat ce domnişoara Bolus se arată la portieră. O salută ca pe o veche prietenă fără să-şi dea osteneala să se uite la mine.

Ajungem la clădirea de trei etaje care străluceşte de lumină. Pe acoperiş, o firmă luminoasă în formă de stea luceşte ca un far. Uşa e acoperită de bolta verde şi albă obişnuită şi covorul roşu, nu mai puțin obişnuit, se întinde sub picioarele noastre. Portarul care ne-a deschis uşa e îmbrăcat cu o uniformă ce ar fi făcut să scrâşnească de invidie dinții răposatului mareşal Goering.

Fata de la vestiar, ce poartă o fustă din care ai putea face cu uşurință o batistă de buzunar, îmi dă un număr însoțit de un zâmbet.

Domnişoara Bolus anunță că va face o mică plimbare la vestiarul doamnelor şi mă întreabă dacă pot să o aştept.

Nu am timp să răspund că a şi dispărut, abandonând-mă într-o ambianță atât de şic încât mi se taie respirația. Dar îmi revin repede.

Un tip slab cu cap de dihor şi cu ochii ca nişte nasturi de cizmulițe îşi face loc prin mulțimea care năvăleşte pe uşă. După felul cum şi-a fixat ochii asupra mea de îndată ce m-a văzut, simt că acest tip îmi va vorbi. Se opreşte în fața mea şi îmi spun că posesorul unui smoching astfel croit nu poate să fie decât un supraveghetor de-al casei. Nu mă înşel.

— Căutați pe cineva?

Are o voce să spargi alune cu ea.

— Nu, răspund. De ce, s-a pierdut cineva?

Îşi trece o limbă albicioasă peste buze, mă măsoară din cap până în picioare şi zice iar:

— Aşteptați pe cineva?

— Uite acolo, zic arătându-i cu degetul toaleta doamnelor, va apărea dintr-un moment în altul… sper.

E mai decontractat, dar nu prea mult.

— Trebuie să ne informăm, zice cu un aer mai puțin agresiv. Aici nu ne plac invitații care se preumblă fără escortă. Numai membrii, desigur… şi prietenii lor. O mulțime de tipi care se bramburesc prin sector şi care n-ar trebui să fie aici. Mi-e teamă că nu vă recunosc.

— Şi mie mi se întâmplă să nu mă mai cunosc, mai ales după o noapte albă, zic eu.

Îşi scarpină obrazul şi începe iar să mă măsoare. Hotărât lucru, nu-i inspir încredere.

— Şi… care e numele acelei doamne? întreabă, aşa ca să salveze bunele obiceiuri.

— Domnişoara Bolus.

Ai crede că a muşcat dintr-o lămâie necoaptă.

— Ah, ea! zice cu vocea lui de spărgător de nuci. Atunci sunteți în mâini bune.

Nu greşesc, tipul ăsta îşi râde de mine. Şi pleacă să facă pe Marele Inchizitor cu un alt flăcău care tocmai şi-a parcat haina la vestiar şi aruncă priviri disperate în jurul lui.

Domnişoara Bolus iese de la toaletă şi se apropie de mine. O întreb mişcând discret arătătorul:

— Cine e individul acela cu cap de dihor?

— E Gates, îmi răspunde, unul dintre „epuratorii” lui Bannister. E foarte sociabil, atâta vreme cât n-ai în mod strict de-a face cu el.

O ia înainte şi pătrundem într-o încăpere mare pe o uşă din oglinzi cu două batante, pe care se poate citi:

GRILL-ROOM.

Mobilierul se compune din câteva duzini de fotolii, un covor gros ca un gazon şi un bar în formă de potcoavă în spatele căruia patru chelneri în bluze de un alb imaculat lucrează cu rapiditate şi competență.

Se bea destul. Ceea ce se bea nu e mai rău pentru sănătate față de ceea ce se poate ingurgita oriunde în oraş, dar aici costă mult mai scump. După al treilea whisky, îi spun domnişoarei Bolus să se care la un pocher.

— Şi tu ce intenționezi să faci?

— Să casc gura, răspund. Descrie-mi puțin locul. Unde crezi că ar putea să fie?

— Sunt multe şanse să fie la ultimul etaj. Bannister are un apartament sus şi mai sunt şi alte camere pe acelaşi palier. Dacă e aici, numai acolo poate să fie.

— Atunci acolo mă duc.

Dă din umeri.

— E curată nebunie. Ți-am spus că dacă cauți gâlceavă o să fii servit... dar dacă ții neapărat la asta... du-te, îmi zice fără entuziasm. Oricum te îndrepți spre un eşec. Aşa că nu te agita. Dar să nu te amuzi având idei luminoase. Au mai încercat deja vreo doi tipi să facă pe şmecherii cu Bannister şi şi-au rupt dinții.

— Apreciez ceva la tine mai presus de orice: acest dar de a încuraja pe care îl ai în cel mai înalt grad. Înghite-ți whisky-ul şi du-te. Dacă am necazuri, lasă-mă să mă descurc singur; nu chema curcanii. Brandon atâta aşteaptă: să aibă ocazia să pună laba pe mine.

— Bizuie-te pe mine.

Termină de băut şi alunecă jos de pe taburet.

— În fond, adaugă ea, tu o să-ți bagi nasul în viespar, nu eu. Urc la primul etaj. Până acolo am putea merge împreună.

Ultimul whisky îmi dă o siguranță de nezdruncinat. Mă destăinui domnişoarei Bolus.

— Aşteaptă să te potoleşti, zice ea perfect indiferentă.

Părăsim barul şi parcurgem culoarul ce duce la scară. Un tip mic şi solid, care pare că nu are decât smochingul ca pijama, e instalat la capătul de jos al scărilor, cu aerul că se plictiseşte teribil. Are totul dintr-un boxer retras de pe ring şi pomeții îi sunt brăzdați de cicatrice. Aruncă o privire la domnişoara Bolus, îi adresează un uşor salut, scoate o mână din buzunar şi mă prinde de braț.

— Unde te duci? întreabă cu un mârâit de faringe.

— Urcă cu mine, răspunde ea. Lasă zelul. N-o să-ți urce leafa pentru asta.

Îşi trage mâna înapoi, mârâie şi ne face semn să trecem. Urcăm, şi când nu poate să ne mai audă zic:

— Tot un amic de-al lui Bannister?

— E Shannon. A fost boxer, dar n-a reuşit.

Dintre Gates şi el, pe el l-aş alege dacă ar trebui să mă încaier cu unul din ei. Gates e înarmat.

De pe palier străbatem un alt culoar la capătul căruia se înalță o altă scară. Foarte aproape de acolo se găseşte sala de pocher şi sunt convins, numai după cum arată jucătorii, că nu se joacă pe boabe de linte.

— La capătul culoarului e un bar, îmi zice ea. De acolo se vede scara. Fii atent.

Şi fără să se mai intereseze de mine, intră în sala de pocher şi se pierde în mulțime.

Merg pe coridor. Aşa cum mi-a spus, un alt bar, mult mai mic decât primul, se găseşte la capătul de jos al treptelor. Arunc o privire înăuntru. E plin de stă să crape şi nimeni nu priveşte în direcția mea. Mă uit peste umăr. O blondă şi un tip cu o alură bovină care se clatină pe picioare înaintează spre mine. Blonda are un aer plictisit împingându-l pe tipul gras spre bar. Niciunul nu bagă în seamă prezența mea. Cum încep să se folosească de coate ca să ajungă la bar, mă reped pe scară. Urc treptele câte patru, fără zgomot. Ajung la capătul de sus al scării fără să fi auzit

pe cineva strigând: „Hei!” şi fără să primesc un glonț în omoplați.

În fața mea se întinde un culoar la fel de lung şi din care se deschid o grămadă de uşi, toate la fel de mute în privința a ceea ce ai putea să găseşti în spatele lor.

Stau în loc şi mă gândesc când, la zece metri de mine, o uşă se deschide şi iese o femeie blondă în pantaloni cărămizii şi bluză albă.

E Anita Cerf.

CAPITOLUL V

1

Se uită la mine o jumătate de secundă, cu aerul complet zăpăcit, şi deodată mă recunoaşte şi ia o gură mare de aer, ca unul care se întâlneşte cu o fantomă la capătul patului. Dar nu se pierde. Face doi paşi înapoi şi încearcă să închidă cu violenţă uşa, dar îmi vâr piciorul astfel încât s-o blochez, apoi lovesc puternic cu umărul în ea.

Se dă înapoi clătinându-se, în timp ce eu mă reped în cameră. Mă învârtesc şi fac un plonjon până la altă uşă la capătul celălalt al încăperii. O prind pe Anita înainte să fi avut timp s-o deschidă, îi strâng încheietura mâinilor şi o trag fără menajamente până la mine.

— O clipă, zic, am să-ţi vorbesc.

Se zbate, se eliberează şi se dă înapoi. Pieptul i se ridică şi i se lasă cu violenţă sub bluza de mătase albă, ochii îi scânteiază şi faţa arată ca un fildeş vechi. Nu mai are nimic din vampa care a încercat să mă tragă de limbă ieri seară. Pare mai bătrână, mai aspră: marfa proastă decolorată. Este o fostă dansatoare care a trăit destule, a fost dusă cu preşul, s-a săturat să-i ducă de nas pe bărbaţi şi care, tocmai pentru că s-a săturat, şi-a pierdut poziţia şi tot farmecul ce dădeau valoare tipului ei de frumuseţe. Şi pe deasupra îi e frică. Ochii ei cenuşii sunt măriţi de spaimă.

— Ieşi, articulează ea cu o voce abia mai tare decât o

şoaptă.

Ne aflăm într-un dormitor; drăguță cameră; deloc genul de chestie pe care te-ai aştepta să-l găseşti la al doilea etaj al unui local de noapte. O femeie, chiar nevasta unui miliardar, ar trebui să se simtă fericită într-un asemenea loc, dar Anita Cerf nu e fericită. Seamănă cu victima unui accident de cale ferată care iese dintr-un vagon tamponat.

— Te-am căutat peste tot, zic. Am câteva întrebări să-ți pun, doamnă.

— Ieşi! repetă ea îndreptând spre uşă un deget agitat. N-am să-ți răspund la întrebări, nu vreau să te aud!

— Şi nici colierul nu-l vrei?

Se clatină, se trage înapoi pe călcâie de parcă aş fi lovit-o şi-şi duce mâna la gură.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— O ştii prea bine! Colierul pe care l-ai dat Danei Lewis! De ce i l-ai dat?

Aleargă în cameră şi smulge un sertar de la toaletă. Am văzut destule filme ca să bănuiesc ce o să scoată de acolo. Ajung lângă ea când trage din sertar o armă automată de calibru 25. Când ridică revolverul, îmi lipesc mâna de a ei. Îi simt degetele crispate sub degetele mele în timp ce încearcă să tragă piedica; apăs cât pot de tare strivindu-i degetele pe patul armei.

— Dă-i drumul! Nu te prosti!

Îmi trimite un cot în piept şi cade peste mine; îmi pierd echilibrul. Îi trec mâna pe după mijloc şi o lipesc de mine. E ca şi cum aş încerca să țin în loc o pisică-tigru; se zbate cu energia disperării. Aşa că facem catch prin cameră.

— Termină acum că altfel o să te doară! îi strig eschivând în ultima clipă o lovitură afurisită la bărbie.

Îmi dă cu pumnul peste față ca un ciocan şi-mi trage cu piciorul peste tibii. Abia îşi trage sufletul şi îi simt muşchii pulsând. Se pregăteşte să-mi tragă o plezneală îngrozitoare, dar îi sucesc brațul şi o forțez să-mi arate fundul. Apoi îi ridic

mâna la nivelul omoplaților. Se apleacă înainte gemând de durere. Mai împing puțin şi degetele desfac strânsoarea şi dau drumul revolverului care cade pe covor. Îl trimit sub pat cu o lovitură de picior.

— Îmi rupi brațul, zice ea gemând şi căzând în genunchi. Îi dau drumul şi o apuc de coate, o pun pe picioare şi mă îndepărtez cu un pas.

— Îmi pare rău, domniță, zic, conştient că nici pomeneală să am aerul dezolat. Dacă te-ai săturat de lupte greco-romane, am putea sta de vorbă. De ce i-ai dat acel colier Danei Lewis?

— Nu i l-am dat, zice ținându-se de încheietura mâinii, cu ochii țintă spre mine.

— Ai însoțit-o până acasă la ea. Când ai intrat aveai colierul la gât. Când ai plecat nu-l mai aveai. A fost găsit la ea în casă. Cine i l-a dat? Pentru ce?

— Îți spun că nu i l-am dat eu!

— Ai fost văzută. Cui vrei să spui adevărul? Mie sau curcanilor? Cum vrei... dar hotărăşte-te.

Se hotărăşte pentru un plonjon spre pat. Cade în patru labe şi râcâie cu disperare pe jos să recupereze revolverul. Dar e prea departe.

Mă duc la ea, o ridic şi iau încăieratul de la capăt. Începe să mă obosească. O arunc pe pat atât de violent încât i se taie răsuflarea. Rămâne întinsă, cu brațele depărtate, cu mâinile crispate pe cuvertura verde.

Mă postez în fața ei şi îi zic:

— De ce i-ai dat colierul acela?

— Nu, articulează ea gâfâind. Mi-a fost furat. Nu i l-am dat.

— De ce te-ai dus la East Beach cu taxiul, după ce ai părăsit-o?

Face un efort să se aşeze. Are trăsături înțepenite de spaimă.

— Nu ştiu ce vrei să spui. N-am fost la East Beach.

— Te aflai acolo când a fost omorâtă. Tu ai omorât-o.

— Nu, n-am fost niciodată acolo. Ieşi, nu pot să te mai aud! Ieşi!

Lucrul cel mai ciudat este că spune toate cu o voce reținută, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzită de afară. Spaima ei mă îngrijorează. Nu de mine îi e frică. De ceea ce aş putea să spun. De fiecare dată când mă pregătesc să vorbesc o simt cum se încordează, aşa cum te încordezi când roata destinului te atinge uşor pe nervi.

— Nu ştii nimic, nu-i aşa? Atunci de ce te ascunzi? De ce nu te întorci acasă? Cerf ştie că eşti aici. Aşa că e timpul să vorbeşti.

E jumătate aşezată, jumătate culcată pe pat, postată ca un câine pe care urmează să-l bați. Se pregăteşte să zică ceva, dar murmurul i se stinge pe buze şi se încordează toată. Ochii i se măresc şi fața îi este invadată de o expresie de teroare resemnată care nu e frumoasă la vedere.

Nu am auzit uşa deschizându-se, cea care se găseşte la capătul celălalt al încăperii. N-am auzit pe nimeni intrând. Dar văd pe cineva mişcând în oglinda dulapului. Mă întorc fără grabă.

Cu mâna pe clanța uşii, Ralph Bannister e acolo, postat în prag. E un bărbat de talie mijlocie, cu umeri largi, poartă un smoching alb bine croit. Părul lui negru, uşor încărunțit, netezit cu grijă, îi dă la iveală o frunte înaltă. Sub ochii mici, înfundați adânc, cearcăne violete îi fac o privire veşnic obosită, de parcă n-ar fi dormit cât trebuie. Are gura subțire şi palidă, pielea incoloră. L-am văzut de câteva ori în cele mai bune restaurante din oraş, dar n-am vorbit niciodată cu el şi nu cred că m-a remarcat. Nu e genul de personaj să se intereseze de orice, nici nu ai zice că ține un cabaret dubios ca *Steaua.* Pare mai curând un avocat celebru sau chiar un specialist în nu ştiu ce maladie.

Cu coada ochiului o văd pe Anita strângând pumnii.

El n-o ia în seamă. Ochii lui inexpresivi mă cercetează

şi calmul pe care-l arată sfârşeşte prin a crea o atmosferă neplăcută şi amenințătoare.

— Ce ştii despre acest colier? întreabă cu o voce calmă şi serioasă ca un țârcovnic care s-ar scuza că te-a pus să stai pe o bancă prost aşezată.

— Ai face mai bine să nu te ocupi de asta, răspund, doar dacă nu vrei să fii amestecat în această crimă.

— Unde este acest colier? întreabă el.

— În siguranță. Ți-a spus că e amestecată într-un asasinat? Ținând-o aici devii complice. Dar poate că guşti genul ăsta de glumă.

Privirea lui impasibilă se îndreaptă spre Anita.

— El e bărbatul de care îmi vorbeai?

Ea încuviință, țeapănă de spaimă. Venele de la gât îi ies în afară ca nişte coarde.

— Cum ai reuşit să intri? zice el întorcându-se spre mine.

N-am s-o dau în gât pe Gail Bolus dacă nu e necesar. Aşa că răspund:

— Aşa… e interzis?

Ochii lui mici îmi scrutează fața, apoi se aşează pe altceva. Gura palidă i se crispează şi înaintează în cameră. Are gesturile măsurate ale unui cardiac. Apasă pe un buton fixat în perete, apoi se dă înapoi să ocupe poziție în mijlocul încăperii.

Mă gândesc la revolverul care e sub pat. Simt subit nevoia să-l simt în posesia mea, dar nici vorbă nu poate fi dacă nu mă aşez în patru labe şi nu mă târăsc sub somieră. Şi îmi spun că în ciuda aerului său nepăsător, Bannister nu va sta să se uite la mine în timp ce-mi voi face micul număr cu burta la podea. Accept deci cu regret să aştept şi să văd ce se va petrece. Nu durează mult. Uşa se deschide cu brutalitate şi apare Gates. Mă zăreşte şi în mână îi apare un revolver.

— Cum a intrat? face Bannister.

Gates înaintează. O furie cumplită îi colorează fața osoasă.

— L-a adus Gail Bolus, răspunde el cu o voce fremătând de furie.

Un lipăit de paşi răsună pe culoar şi Shannon apare în cadrul uşii. Privirea i se îndreaptă spre mine, apoi spre Bannister, apoi iar spre mine. Muşchii enormi îi fac nişte umeri de hamal sub smochingul de-a gata.

— Du-te după ea, zice Bannister.

Shannon se supune în grabă şi fuga lui zguduie culoarul.

Bannister face un gest cu mâna Anitei.

— Treci alături.

Ea se ridică.

— Nu ştiu ce tot spune, zice ea cu o voce mică şi plăpândă. Vrea să-mi provoace necazuri.

Bannister se uită la ea aşa cum te-ai uita la o pisică moartă în rigola străzii.

— Treci alături, repetă el cu glasul lui de țârcovnic.

Ea pleacă.

Imediat ce uşa se închide în urma ei, Bannister se apropie de Gates.

— Ți-am spus că nimeni nu trebuie să urce aici. Dacă se mai întâmplă o singură dată, te dau afară şi pe tine şi pe Shannon.

Gates stă mut. Nici măcar nu se uită la Bannister. Ochii lui mici ca nasturii de cizmuliță mă sfredelesc de parcă ar vrea să mă halească cu haine cu tot.

— Ai un pic de glagorie şi nu te ocupa de povestea asta, îi zic lui Bannister. Dă-o pe uşă afară pe madam Cerf, şi în ceea ce te priveşte totul se sfârşeşte aici.

Îmi aruncă o privite şi se aşează în singurul fotoliu din cameră. Se mişcă ca un moşneguț ologit de reumatism.

— Ar fi într-adevăr mult prea uşor, zice.

Pasul de elefant al lui Shannon răsună pe culoar. Uşa

se deschide şi intră domnişoara Bolus. Shannon vine în urma ei, închide uşa şi se sprijină cu spatele de ea.

Domnişoara Bolus pare calmă, indiferentă. Cuprinde scena într-o singură privire. Apoi se uită la Gates şi la revolverul lui ca să se oprească asupra mea; apoi îl priveşte pe Bannister şi îşi întoarce din nou privirea spre mine.

— Bună seara, face ea cu un aer încântat. Cum ai urcat aici? Ce idee să-ţi scoţi revolverul!

Bannister îndreptă spre mine un deget lung şi alb.

— Tu l-ai adus aici? întreabă el.

— Da, răspunde ea ridicând din sprâncene. Nu vrei clienţi?

— Nu ca el, şi nici ca tine. Ştiam că până la urmă o să am necazuri din pricina ta.

— Încântător! replică ea. Mereu infailibil, după câte văd! Ce-ar fi să-i spui câinelui tău păzitor cumpărat de la solduri să-şi bage la loc ustensila?

Apoi se uită la mine şi zice:

— Haide. Să ieşim de aici. Nu pot să ne împiedice.

Mic discurs plin de curaj, dar care nu-mi inspiră mare încredere. Până acum nu m-am mişcat niciun centimetru. Nu-mi place privirea de dulău înfometat pe care mi-o aruncă Gates. Cred că dacă îi ofer cel mai mic pretext, o să scuipe cu plumbi.

— Trage dacă mişcă, îi zice Bannister, apoi îi face un semn lui Shannon.

Shannon vine lângă domnişoara Bolus şi o bate uşor pe umăr. Ea se dă în lături şi se întoarce furioasă, el o loveşte la maxilar. O lovitură să-l dea gata şi pe Joe Louis. Domnişoara Bolus traversează camera împinsă parcă de suflul unei bombe şi cade pe scaunul de la toaletă. Braţul întins mătură sticluţele şi cutiuţele care se sparg pe jos. Scaunul se răstoarnă şi domnişoara Bolus se întinde pe un pat de sticlă spartă; un firicel de sânge îi curge de-a lungul obrazului de la o tăietură de deasupra ochiului. Rămâne

acolo, nemişcată, cu ochii pe jumătate deschişi.

Totul se petrece într-o secundă.

Gates, care nu a văzut semnul lui Bannister, pare uluit şi se întoarce să se uite la domnişoara Bolus.

Sar şi cu latul mâinii drepte îi zdrobesc încheietura mâinii. Revolverul zboară, alunecă pe covor şi aterizează la picioarele lui Bannister.

Gates scoate un strigăt înfundat se prinde de încheietura mâinii şi se dă înapoi clătinându-se. Îi trag la bot şi îl trimit la plimbare prin cameră în momentul în care Shannon se apropie de mine. Mă atinge cu stânga la corp. Am impresia că am intrat în coliziune cu un tampon de locomotivă. Mă las în jos să-i evit dreapta care-mi trece pe la rasul urechii şi îi înfig două croşeuri scurte la coaste: am impresia că lovesc într-un sac cu nisip. Shannon mârâie şi se duce la podea. Mă feresc de Gates care vine spre mine împleticindu-se. Îi sfărâm osul nazal şi-l căptuşesc cu pumni la ghiozdan. Cade în patru labe. Shannon atacă din nou şi mă întorc cu o fracțiune de secundă prea târziu. Reuşesc să-i evit stânga, în schimb ofer maxilarul unui upercut ce urcă direct din pivniță. În fața ochilor îmi explodează o lumină orbitoare şi mă rostogolesc într-o gaură fără fund.

2

Un singur bec atârnă de tavanul acoperit cu pete întinse de umezeală. Lumina puternică proiectează umbre clar desenate pe zidul de cărămidă din fața mea: umbrele a doi bărbați ce joacă cărți pe o ladă întoarsă.

Închid ochii din cauza luminii şi încerc să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Scena care a avut loc în dormitor îmi vine în minte în frânturi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu domnişoara Bolus. Redeschid ochii şi examinez locul unde mă găsesc: e un fel de pivniță plină cu lăzi. Ferestre nu sunt. Îmi îndrept atenția spre cele două umbre ce se decupează pe zidul din față: Shannon şi Gates. Umbra fumului de la țigările lor urcă în spirală pe zid. Gates bate cărțile şi în momentul când îl observ începe să le împartă. Le distribuie pe ladă cu o asemenea viteză încât umbra mâinilor şi a cărților aruncate se topeşte într-o singură dâră întunecată pe zidul din fața mea.

Sunt întins pe arcurile goale ale unei somiere. Nu şi-au dat osteneala să mă lege, şi efectul upercutului lui Shannon a început să se risipească. Dar nu vreau să le arăt că sunt gata să trec la acțiune mai înainte de a-mi reveni complet. Stau liniştit gândindu-mă la revolverul lui Gates. Dacă aş fi sigur că pot să-l scot pe Shannon din acțiune, m-aş descurca uşor cu Gates. Ar trebui să lovesc destul de tare ca să-l dobor. Dar văzându-i fața „însemnată”, pricep că a fost lovit de multe ori în tinerețile lui şi nu-mi fac nicio iluzie: nu voi lovi mai puternic decât înaintaşii mei.

Deodată, de parcă ar fi captat emanațiile materiei mele cenușii, Gates zice:

— Ar fi timpul ca malacul ăsta să se trezească. Patronul vrea să vorbească cu el.

— Când îl pocnesc eu pe unul, pocnit rămâne, declară Shannon încrezut nevoie mare.

Apoi adaugă cu un ton ironic:

— Ce te-a apucat? Credeam că ții neapărat să nu rămâi fără nădragi.

Întorc încet capul. Sunt aşezați la aproximativ trei metri de capătul patului meu. Nu credeam că sunt atât de aproape: umbrele sunt înşelătoare. Gestul meu atrage atenția lui Gates. Se întoarce brusc în momentul când pun mâinile pe arcuri ca să dau mai multă forță saltului meu. Scoate revolverul şi îl îndreaptă spre mine.

— Nu încerca să faci pe şmecherosu', zice el cu o voce răguşită de băutură. Vei avea neplăceri.

Mă uit la el, apoi îl observ pe Shannon care se întinde scuturându-şi muşchii noduroşi de pe spate.

— Du-te să-l anunți pe patron, zice Gates fără să-şi ia ochii de la mine; rămân eu cu el.

Shannon se ridică, îmi aruncă o privire urâtă şi se îndreaptă cu un mers apăsat spre uşa pivniței.

— Ce s-a întâmplat cu Gail Bolus? întreb pipăindu-mi delicat maxilarul suferind.

— Avem noi grijă de ea, răspunde el cu un zâmbet urât care îi suceşte buzele. Acum închide-ți gura şi stai liniştit, că dacă nu îți trag o boabă la mațe.

Mă uit la ceas. E unsprezece fără douăzeci. Mă aflu în localul de noapte de mai bine de o oră şi jumătate. Habar n-am ce se va petrece, dar nu e nevoie să fiu fachir ca să ghicesc că nu va fi plăcut.

Minute lungi domneşte o linişte totală, întreruptă la intervale neregulate de o picătură de apă ce cade dintr-o țeavă spartă şi se loveşte de pardoseală, la celălalt capăt al

pivniței. Gates fumează ținându-şi revolverul îndreptat spre mine. Nu-şi ia o secundă ochii de la mine şi nu am nicio şansă să-l iau prin surprindere.

Uşa se trânteşte cu brutalitate şi intră Bannister urmat de Shannon. Bannister vine spre mine foarte încet, cu mâinile în buzunare, privirea indescifrabilă. Se opreşte la marginea patului şi mă priveşte. Shannon se postează la capătul patului. Este suficient de aproape ca să simt mirosul rânced de tutun vechi şi de transpirație ce îi impregnează hainele.

Primele cuvinte ale lui Bannister mă surprind total.

— Îți datorez scuze, domnule Malloy. De ce nu mi-ai spus cine eşti? Regret. Te-am luat drept altcineva.

Mă rotesc pe pat lăsându-mi picioarele jos şi îmi trec mâna peste maxilar.

— Cred că nu mi-ai lăsat prea mult timp să mă prezint.

— Nu aveai niciun motiv să te afli la etajul doi. Am fost indus în eroare de doamna Cerf. Sunt dezolat că ai fost puțin îmbrâncit. Eşti liber să pleci când doreşti.

— Atunci spune-i frumosului dumitale să-şi vâre la loc puşcociul.

Gates rânjeşte, dar la un semn al lui Bannister pune la loc revolverul şi se trage în umbră pentru a mă examina mai de departe.

— Foarte bine, zic. Unde e doamna Cerf?

— A plecat. Am dat-o afară.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu nimic. I-am spus să-şi facă valiza, să-şi ia maşina şi să plece. Ceea ce a şi făcut acum vreo zece minute.

Îmi întinde un portțigaret din piele şi adaugă:

— Mă interesează colierul acela; pari a fi informat în legătură cu el.

Iau o țigară, o aprind şi suflu fumul în direcția lui.

— De ce? întreb. Nu ai niciun drept asupra acestui colier.

— Mi l-a promis mie, zice trăgându-se uşor şi cu un aer gânditor de vârful nasului lung şi ascuţit. De asta se şi găsea aici.

— Cine... doamna Cerf?

— Da. Acum două zile a venit la mine. Voia să fie protejată şi pentru asta era dispusă să plătească. Cinci sute de dolari pentru o cameră la club, pe opt zile.

Schiţează un zâmbet şi continuă:

— Nu era suficient. Cu siguranţă că avea necazuri mari şi, în plus, s-a măritat cu mai multe milioane de dolari. Până la urmă am acceptat să-i închiriez o cameră şi s-o protejez, în schimbul colierului. Vezi că sunt cât se poate de sincer cu dumneata. Dar când a sosit, noaptea trecută, m-a anunţat că i se furase colierul. Mi-am spus că minţea, dar nu se ştie niciodată. Era într-o stare ciudată. Nebună de spaimă. N-a vrut să-mi spună de ce. Eram gata s-o primesc pentru o noapte. Tocmai negociam condiţiile când ne-ai întrerupt. Colierul îmi aparţine. Sau am un drept asupra lui. Unde e?

— Nu poate să-ţi aparţină, răspund. A fost găsit în camera unei tinere femei care a fost ucisă noaptea trecută: Dana Lewis. Probabil că ai citit în ziare. Poliţia nu ştie că suntem în posesia colierului, dar până la urmă va afla. Uită de el, e tot ce ai mai bun de făcut. Şi la fel şi pe doamna Cerf.

Bate darabana pe genunchi cu degetele lui albe, apoi ridică din umeri cu plictis.

— Cine e Dana Lewis? Ce legătură are cu doamna Cerf?

— Dana era unul din agenţii mei. Cerf o angajase să-i supravegheze nevasta. Astă e tot ce pot să spun, dar n-aş vrea să mai afle nimeni.

— Crezi că ea a omorât-o?

— Nu ştiu. Nu cred, dar nici nu sunt sigur că nu.

— Atunci să uităm colierul, zice, în parte pentru el însuşi.

— De ce-i era teamă? întreb. Ai văzut ce mutră făcea?

— Nu mi-a spus. Aşa e de când a venit. De fiecare dată când auzea un zgomot pe culoar, sărea din fotoliu. Când i-am spus să plece, avea aerul cuiva care merge la moarte. Mi-a părut bine că o văd plecând.

— A venit la dumneata şi a cerut s-o protejezi… da?

— Mi-a spus că un bărbat, un personaj primejdios, o ameninţa, şi că voia să se ascundă de el o vreme. Voia să fie sigură că dacă va veni aici s-o ceară, eu mă voi ocupa de el. De asta ai şi fost primit în felul ăsta. Am crezut că eşti personajul de care îi era frică. Scotocindu-te prin buzunare, am aflat cu cine avem de-a face şi mi-am dat seama că minţise. Asta e.

Se ridică în picioare şi adaugă:

— Asta e tot. Acum am treabă. Să nu mai pui piciorul aici. Nu vreau să se mai repete astfel de poveşti.

Mă ridic şi eu.

— Şi Gail Bolus?

— Te aşteaptă în maşină.

— Nu-i dai o despăgubire pentru lovitura de pumn? Ar putea să te dea în judecată.

Bannister zâmbeşte ostenit.

— Ar putea, dar n-o va face. O cunoaştem. Vine de săptămâni întregi aici să trişeze. Un pumn la maxilar îi va face bine. Cel puţin aşa sper.

— Bine. Dacă iei lucrurile aşa… zic dând din umeri. Pe unde e ieşirea?

— Condu-l, zice Bannister lui Shannon. Nici ea şi nici Malloy nu trebuie să mai pună piciorul aici. Înţelegi?

Traversez încăperea şi ajung la uşa ce se deschide într-un culoar slab luminat. Shannon lipăie podeaua în spatele meu.

— Drept înainte, zice el. La capăt e o uşă care dă în garaj. Acum cară-te, şi dacă mai ai chef să-ţi lustruiesc botu’, n-ai decât să mai vii să faci pe plimbăreţu’.

Mă întorc şi-i râd în nas.

— Şi tu, îi răspund, nu te mai distra pocnind femeile peste faţă. Ai putea să nimereşti peste un cioc.

O încasează chiar în momentul în care începe să rânjească. Nu-i las nici măcar timp să se lase în jos. Pumnul meu a traversat aerul şi l-a lovit cu toată puterea corpului. Maxilarul îi pârâie ca o creangă uscată. În timp ce cade, îi trag una tot acolo şi mă dau înapoi să-l văd cum se chirceşte. Apoi îl apuc de braţ şi îl întorc cu faţa în sus. Trebuie să mă grăbesc. Gates ar putea să vină să vadă care e cauza tărăboiului. După ce l-am întins bine, îmi pun călcâiul pe nas şi pe gură, cu nădejde, şi apăs cu toată greutatea mea.

Nimic nu mă calcă mai mult pe nervi ca un ticălos care loveşte o femeie.

3

Frânez în fața porții de la *Santa Rosa* şi claxonez de mai multe ori. Cred că e trecut binişor de ora unu dimineața şi nu ştiu dacă e un paznic de serviciu la ora asta. Este unul şi nu amicul Cesar. Uşa căsuței de pază se deschide şi un tip înalt şi spătos, cu şapcă şi cizme, deschide o parte de poartă şi vine la mine.

— Domnul Cerf s-a întors? întreb în timp ce lumina unei lanterne mă ia drept țintă.

— Da. S-a întors, dar nu ştiu dacă primeşte. E târziu, dom'le. Cine sunteți?

Îi spun.

— Stați aici, răspunde, mă duc să văd. Şi se întoarce în baraca lui.

Ies din maşină şi încep să mă mişc de colo până colo, ca un tată care aşteaptă veşti de la maternitate. Am plecat de la *Steaua* şi am condus-o pe Gail Bolus până la ea acasă, la cele două camere ale ei de pe Jefferson Avenue, după care am continuat să conduc spre *Santa Rosa* în speranța că Anita s-a întors acasă sau că cel puțin Cerf ştie unde e.

Paznicul se întoarce.

— Vă va primi, zice; mă duc să deschid porțile, puteți merge cu maşina până sus.

Merg cu maşina.

Casa e cufundată în întuneric, dar majordomul cu alură stilată e prezent şi mă aşteaptă pe peron. Îmi ia pălăria fără cel mai mic comentariu.

Traversez holul mare, trec printre şirurile de costume blindate, urcăm la etajul doi şi mai înghițim încă un kilometru bun de culoare înainte de a ajunge la biroul lui Cerf.

Majordomul deschide uşa şi anunță cu o voce lugubră:

— Domnul Malloy, domnule.

Cerf e instalat într-un fotoliu mare, cu un trabuc în mână şi o carte pe genunchi. În timp ce traversez încăperea spre el, o închide şi o pune jos.

— Ce vrei? mă întreabă el politicos ca un picamer.

— O vreau pe doamna Cerf, şi repede, spun cu acelaşi ton.

Se încordează şi fața lui violacee se mai întunecă puțin.

— Doar n-o s-o iei de la început! Am prevenit-o pe fata aceea dimineață ce se va întâmpla dacă veți încerca s-o târâți pe doamna Cerf în această poveste. Dacă asta e tot ce voiai să mă întrebi, atunci poți să pleci.

Îi răspund:

— Asta se petrecea dimineață. De atunci s-au întâmplat lucruri noi. Am pescuit ceva care dovedeşte că nevasta dumitale e amestecată în asasinat. Poliția nu va întârzia să afle.

— Ce-ai... pescuit?

— E o poveste lungă... Unde e doamna Cerf?

— A părăsit oraşul. Nu vreau să fie amestecată în povestea asta, Malloy. Uit-o. N-am să-ți las nicio şansă să-i vorbeşti. Voi veghea eu însumi.

— Am vorbit deja cu ea.

Trabucul îi alunecă dintre degete şi îi cade jos. Se apleacă să-l ridice bombănind şi rămâne aplecat, cu fața ascunsă, mult mai mult timp decât e nevoie să ridici un trabuc. Când se ridică, tenul lui drăguț de vânătă bronzată a pălit o țâră şi pare îngrijorat.

— Ai...

— Da, zic trăgând un scaun.

Mă aşez şi continui:

— Azi dimineață i-ați spus domnişoarei Bensinger că o trimiteți pe doamna Cerf la țară, dar adevărul, domnule, era că nu vă mai văzuseți nevasta de la plecarea ei de ieri seară şi habar nu aveați unde îşi petrecuse noaptea. Presupuneți că are un amestec în uciderea Danei Lewis. Credeți poate că ea a omorât-o şi încercați s-o acoperiți. Dar nu ține. Şi am să vă spun de ce. Doamna Cerf a venit la mine acasă noaptea trecută cam pe la orele zece. Voia să ştie pentru ce e supravegheată. Nu i-am spus. A vrut să mă cumpere dar am sfătuit-o să se adreseze dumitale. A plecat deci de la mine şi a contactat-o pe Dana Lewis. S-au dus amândouă la apartamentul Danei. Au ajuns acolo pe la unsprezece şi jumătate. Au fost văzute împreună. Douăzeci de minute mai târziu, doamna Cerf a plecat cu taxiul la East Beach. După o oră, Dana primea un telefon şi pleca şi ea. Puțin după aceea, un anume Owen Leadbetter o descoperea, asasinată în dunele de la East Beach. Unul dintre agenții mei s-a dus la ea acasă să se asigure că nu era nimic care să poată dezvălui o legătură între ea şi dumneata. A găsit colierul doamnei Cerf sub salteaua Danei.

A ascultat totul fără să spună nimic, fără cea mai mică mişcare. Fața lui e aproape tot atât de expresivă ca şi zidul, dar când amintesc de colier se trădează: maxilarele îi cad deodată şi puțin îi lipseşte să nu-i cadă iar trabucul.

— Minți!

Vorbeşte cu pumnii strânşi.

— Colierul se află în posesia mea, domnule Cerf. Şi lucrurile se complică deoarece nu aveam dreptul să-l luăm din apartament. Dar am încercat să vă țin în afara anchetei poliției. Sunteți clientul meu şi am să-mi țin promisiunea de păstrare a secretului cât de mult timp voi putea, dar asta va depinde de cât de repede o voi găsi pe doamna Cerf.

Mă priveşte fix. Ține pumnii strânşi şi o lucire rea îi trece prin ochi. Dar nu spune nimic.

Continui:

— Ca să fie şi mai şi, a mai fost comisă o crimă. Leadbetter, cel care a descoperit cadavrul Danei, a fost ucis azi după-amiază.

Deodată Cerf face cu mâna un gest furios şi contemplă scrumul căzut pe pantaloni.

— Trebuie să fi fost nebun când m-am adresat dumitale! explodează el şi tenul îi devine de un mov foarte închis. N-am să mă las târât în povestea asta, mă auzi? Am să te atac! Toate astea pentru că blestemata aia de fată a fost omorâtă...

— Dana Lewis a fost ucisă pentru că o foloseaţi să vă supravegheze nevasta, îi atrag atenţia tăios. Şi o ştiţi prea bine. Dacă nevasta dumitale n-ar fi fost acolo, fata asta ar mai fi trăit încă. Împărţim răspunderea pe din două.

Se uită la mine bombănind nu ştiu ce şi toată mânia îi trece în degete care bat furios pe braţul fotoliului.

— Nu accept această responsabilitate.

— Dacă hotărăsc să povestesc poliţiei tot ce ştiu, va trebui s-o acceptaţi.

Îşi trage vârful limbii peste buze, se uită fix la vârful pantofilor imaculaţi şi reia cu o voce mai normală:

— Ascultă, Malloy, fă în aşa fel încât să nu fiu amestecat. Trebuie să mă gândesc la fiica mea.

— Să ne gândim la doamna Cerf. Unde e?

Îmi aruncă, o privire pătrunzătoare.

— Mi-ai spus adineauri că ai vorbit cu ea. De ce mă întrebi pe mine?

— Conversaţia noastră a fost întreruptă. Am urmărit-o până la localul de noapte *Steaua.* Acolo se ascundea. S-a întors aici?

Scutură din cap.

— Veşti de la ea?

— Nu.

— Vreo bănuială unde ar putea să fie?

— Nu.

Începe să se calmeze şi îngrijorarea îi reapare pe chip. Întreabă:

— Şi-a petrecut toată noaptea în localul acela?

— Da. I-a înşirat lui Bannister, patronul, că o ameninţă un bărbat şi că vrea să se ascundă. I-a oferit colierul în schimbul protecţiei, dar Bannister, neprimind colierul, a dat-o afară.

— Fantastic! murmură el.

Apoi se ridică şi întreabă:

— Cine e bărbatul care o ameninţă?

— Mister… Poate că e acelaşi care o şantajează.

Umblă de colo-colo, apoi se opreşte brusc şi se uită la mine.

— Crezi că a ucis-o pe fata aceea?

Îi zâmbesc mai degrabă acru.

— Nu. Dana şi Leadbetter au fost ucişi cu un 45. Glonţul care l-a doborât pe Leadbetter a fost tras de la aproximativ douăzeci de metri. De la distanţa asta, cu un calibru 45, o femeie n-ar atinge nicio căpiţă de fân, fără a mai vorbi de ţintă aşa de mică cum e capul unui om. Dar asta nu înseamnă că poliţia nu va încerca să-i pună în cârcă una din crime. Comportându-se în felul ăsta, se înscrie prima pe lista suspecţilor.

— Am fost un idiot că am luat-o de nevastă, zice strivind ceva între pumnul închis şi palmă. Încearcă să mă laşi în afara nenorocirii ăsteia, Malloy. Trebuie să mă ocup de fiica mea. Ştiu că nu m-am arătat înţelegător, dar pricepi care e poziţia mea. Dacă pot face ceva să te ajut, o voi face. Dar fă în aşa fel încât nici ziarele, nici poliţia să nu afle rolul pe care l-am jucat.

— Îmi voi da toată osteneala. Dar trebuie s-o găsesc pe doamna Cerf. Este cu putinţă să i se taie veniturile? Dacă aţi putea să-i blocaţi contul, poate că s-ar întoarce…

— Asta pot s-o fac şi o voi face. Chiar mâine am să mă

duc la bancă.

Mă ridic.

— S-a făcut târziu. N-am să vă deranjez mai mult. Încă un lucru: cecul meu.

Ezită, apoi se duce la birou, se aşează şi semnează un cec.

— Uite, zice întinzându-mi-l. Scoate-mă din buclucul ăsta, Malloy, sunt gata să plătesc.

Pun cecul în buzunar.

— Dacă nu vă scot, va înapoiez banii, zic îndreptându-mă spre uşă.

Apoi mă opresc şi întreb:

— De câtă vreme e Mills în serviciul dumitale?

Pare stupefiat.

— Mills? De ce? Ce amestec are el?

— Nu ştiu. Am aflat că trăieşte pe picior mare. Mă întreb dacă nu cumva el o şantajează pe doamna Cerf.

— Mills?

Îşi freacă bărbia groasă cu ochii ţintă spre mine apoi zice:

— Nu ştiu. E în serviciul meu de aproape o lună. Franklin, majordomul meu, angajează personalul. Vrei să-i vorbeşti?

— Nu. Nu încă. Vreau mai întâi să mă informez despre toate micile murdării care se leagă de Mills. Lăsaţi-l în grija mea. Şi dacă aflaţi ceva de doamna Cerf, daţi-mi de ştire la birou.

Îmi spune că da şi în momentul când deschid uşa îl aud zicând:

— Regret felul în care m-am purtat, Malloy, şi să ştii că apreciez toate eforturile pe care le faci în favoarea mea.

Îl asigur că continui să mă ocup de caz şi să nu se neliniştească. E schimbat cu totul. Îl las cu spatele la cămin, cu trabucul strâns între degete şi cu un aer maladiv pe faţa lui masivă de flăcău bine hrănit.

Majordomul, Franklin, dă târcoale pe la celălalt capăt al culoarului. Imediat ce mă vede că am ieşit, vine în tăcere spre mine.

— Domnişoara Nathalie vrea să vă vadă, domnule, îmi zice cu un aer dezaprobator. Dacă domnul vrea să mă urmeze...

E o chestie la care nu mă aşteptam, dar mă ţin după el până la capătul culoarului. Bate la o uşă care se deschide în dreptul ascensorului, o deschide şi anunţă cu o voce de eschimos îngheţat:

— Domnul Malloy, domnişoară.

Apoi se dă la o parte să mă lase să intru într-o încăpere mare şi înaltă, luminată de o lampă de noapte ce răspândeşte o lumină plăcută pe un pat-divan şi lasă restul încăperii în penumbră.

Nathalie Cerf e întinsă pe pat. Poartă o pijama neagră şi mâinile-i încrucişate sunt aşezate pe un aşternut lila. Părul negru, strălucitor, se odihneşte pe pernă astfel încât să-i încadreze faţa slabă. Ochii ei negri mă scrutează cu acelaşi aer inchizitor ca la prima noastră întâlnire şi am aceeaşi impresie dezagreabilă că ar putea să-mi numere mărunţişul din buzunar şi să-mi citească scrisorile din portofel.

Mă apropii de pat şi aştept. Stă nemişcată, se uită la mine, aşteaptă ca uşa să se reînchidă uşor şi ca zgomotul paşilor lui Franklin să se stingă pe culoar. Apoi zice cu o voce mică, aspră şi încordată:

— Ai găsit-o?

Scutur din cap.

— Nu încă.

— Ai încercat la *Steaua?*

— Crezi că ar fi acolo?

Clătină repede capul.

— E acolo sau acasă la George Barclay. În altă parte n-are unde să se ducă.

— De ce eşti atât de sigură?

O mică grimasă scoate în evidență colțurile arcuite de jos ale gurii.

— O cunosc. A intrat în bucluc, nu-i aşa? zice ea cu o privire de satisfacție. Nu poate să se ducă la nimeni, în afară de acasă la Barclay sau la *Steaua.*

— Ce te face să crezi că a intrat în bucluc, domnişoară?

— Ți-a ucis agentul.

— Nu suntem deloc siguri că ea a făcut-o. Dumneata eşti?

— S-a antrenat la trasul cu revolverul.

— Ce fel de revolver?

Dă iritată din umeri.

— Un revolver! Ce importanță are? Toată săptămâna trecută a tras într-o țintă la East Beach.

— De unde ştii?

Nu se mai uită la mine.

— Am pus pe cineva s-o urmărească... de când a venit în casă.

Mă întreb dacă nu cumva Mills şi-a luat această însărcinare.

— Dacă o femeie trage într-o țintă, asta nu înseamnă neapărat că este o ucigaşă.

— Atunci de ce se ascunde? De ce nu se întoarce aici? Trebuie să aibă un motiv important dacă stă departe de tot ce i-a dăruit tatăl meu.

— Poate că există o altă cauză. Ce ştii în legătură cu Barclay?

O nouă grimasă îi strâmbă gura.

— E amantul ei. Se duce tot timpul la el acasă.

— Era şantajată. Ştiai?

— Nu cred o vorbă.

— Aşa crede tatăl dumitale.

— Vrea să-i găsească scuze. Îşi împărțea banii la

amanți.

— Foarte bine. Am să-i fac o nouă vizită lui Barclay.

— Ai fost deja la el?

Se încruntă.

— Îmi fac meseria, domnişoară. Tatăl dumitale ştie despre relațiile dintre Barclay şi doamna Cerf?

Scutură din cap.

— Ți-a spus tatăl dumitale că a găsit în dulapul ei o valiză plină de amintiri strânse de pe la prieteni? întreb eu.

— Nu e nevoie să-mi spună. Şi mie mi-a luat lucruri. E o hoață.

— O urăşti, nu-i aşa?

Mâinile slabe i se închid ca nişte gheare de pasăre de pradă.

— N-o iubesc, răspunde cu o voce cât se poate de impersonală.

— Se putea foarte bine ca cineva să fi ascuns valiza aceea în dulapul ei fără ca ea să ştie. S-au mai văzut asemenea lucruri.

— Eşti un idiot dacă crezi aşa ceva. E o hoață. A şterpelit chiar de la Franklin nişte lucruri, din camera lui. Aici toată lumea ştie că e o hoață.

— Lui Mills i-a furat ceva?

Gura i se strânge şi un fulger de mânie îi trece prin privire.

— S-ar putea.

— Dar presupun că ți-ar fi spus.

— I-ar fi spus lui Franklin.

— Mills era în serviciul doamnei Cerf, nu-i aşa? Ca şofer?

— Şi ce-i cu asta?

— Păi... e foarte atrăgătoare. Iar el am impresia că are o mulțime de bani la casa de economii. Mă întreb dacă n-au trăit amândoi la un moment dat.

— Amândoi... de ce? întreabă cu un uşor freamăt în

glas.

— Credeam că la vârsta dumitale eşti la curent cu ale vieţii, domnişoară.

Scoate o batistă de sub pernă şi începe să o muşte uşor. Rujul de pe buze lasă mici urme pe ţesătura fină.

— Eşti un personaj grosolan!

— Nu mi se spune pentru prima dată, dar până la urmă te obişnuieşti, îi răspund întrebându-mă dacă nu cumva am halucinaţii.

Cred că am descoperit o uşoară mişcare în perdeaua dublă care acoperă fereastra de lângă pat. Sunt atent să nu-mi îndrept privirea în această direcţie, dar mă pun intens pe ascultat.

— Când o vei găsi, o dai pe mâna poliţiei?

— Asta vrei să fac?

— Nu despre asta e vorba. O dai sau nu pe mâna poliţiei?

— Dacă sunt sigur că ea a omorât-o pe Dana Lewis, da. Dar mai întâi vreau să capăt această certitudine.

— Te mai îndoieşti?

Pare surprinsă.

— N-am găsit motivul. De ce să fi ucis-o? Spune-mi-l şi poate că voi fi convins.

— Tatăl meu i-a asigurat un fel de rentă de care va începe să beneficieze peste doi ani, dacă mai e cu el; e vorba de bani mulţi.

Ridică capul să se uite la mine şi părul ei lung şi negru cade spre spate descoperindu-i faţa. Zice:

— Ăsta nu e un motiv?

— Te gândeşti că tatăl dumitale ar putea să ceară divorţul aflând despre relaţiile nevestei lui cu Barclay şi că Dana a fost ucisă pentru că le descoperise?

— Mi se pare că e destul de clar!

Acum sunt sigur, în spatele perdelei duble e cineva; îl aud respirând. Simt mici fiori trecându-mi pe şira spinării.

— Dacă ar fi fost atât de hotărâtă să intre în posesia acestor bani s-ar fi întors aici după crimă. Ducându-se la Bannister s-ar fi lipsit singură de ei.

— N-ar fi fost la Bannister dacă nu s-ar fi petrecut ceva anormal; dacă n-ar fi fost văzută.

— Pentru cineva care nu poate să meargă, domnişoară, îmi pari remarcabil de informată.

— Da.

Mă priveşte cu calm şi adaugă:

— Pentru că nu pot să merg, îmi iau măsurile mele de precauție. Sper că vei profita de ceea ce ți-am spus. Acum mi-e somn, sunt obosită.

Ia din nou aerul ei abătut.

— Poți să-mi mulțumeşti. Ți-am spus cine ți-a ucis prietena. E rândul dumitale să faci restul!

Întinde mâna spre uşă şi mă concediază:

— Franklin te va conduce. Nu mai am poftă de vorbă.

— Dacă îți mai vin şi alte idei în legătură cu doamna Cerf, să mă anunți. Până acum te-ai descurcat bine, zic.

— Nu mai am chef de vorbă, repetă ea ferm închizând ochii. Apoi îşi ascunde mâinile în aşternut.

Acum ştiu cum trebuie să o iau şi nu țin să pierd timpul. De altfel şi eu sunt obosit. Ziua a fost lungă şi noaptea şi mai lungă. Mă îndrept spre uşă. Deschizând-o, arunc o privire rapidă spre perdeaua dublă. Nu văd mare lucru în umbră dar zăresc o scânteiere, ceva care ar putea foarte bine să fie o cizmă, genul de cizmă agreat de prietenul Mills. Mă întreb dacă Nathalie ştie că e acolo. Dacă mă gândesc bine, da, trebuie să ştie.

4

Absorbit de gânduri, tresar la zgomotul unei pocnituri neaşteptate. Am crezut că era un pistol-mitralieră. Sunt furios. Dacă tresar de fiecare dată când o maşină are necazuri cu eşapamentul, mai bine să mă las de meserie imediat şi să mă duc să dau lecții de dans la un pension de copile. De altfel, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă întreb mai insistent dacă n-ar fi cumva o soluție mai bună.

Merg cu maşina spre casă pe drumul cu hârtoape care se întinde de-a lungul plajei. Drumul nisipos, supraîncălzit în timpul zilei, mai degajă încă puțină căldură, dar o briză slabă ce vine dinspre mare face temperatura plăcută. Farurile formează o placă mare pe nisip.

De când am părăsit *Santa Rosa* mi-am pus la treabă materia cenuşie şi încep să am câteva idei: primele idei tangibile de când s-a descoperit crima. Îmi zic că mă voi simți bine la mine acasă, aşezat pe verandă şi ordonându-mi ideile, în fața unui „highball” cu gheață. Nu mă mai simt obosit. Îmi propun să mă gândesc iar la tot ce mă interesează, să privesc cum apar zorii din spatele colinelor şi să mă duc la culcare. La prima vedere mi se pare că e un program excelent şi apăs pe accelerator.

Maşina se repede înainte pe drumul nisipos; merg pe lângă celelalte case de pe plajă, toate întunecate, traversez jumătate de milă de loturi unde nu s-a început să se construiască, spațiu care desparte cabana mea de celelalte, şi urc pe colina de unde pot să văd cât se poate de clar baraca mea în lumina lunii.

Prin uşa deschisă de la verandă văd lumină. Când am plecat în compania domnişoarei Bolus, am stins lumina şi am închis uşile. Şi uite că lumina e aprinsă şi uşile deschise.

Frânez în fața gardului de lemn şi îmi zic că dacă în

fiecare seară trebuie să se întâmple chestia asta, atunci aş face mai bine să agăţ o firmă pe acoperiş şi să deschid tractir. Poate că s-a întors Kerman de la Los Angeles, poate Paula mă aşteaptă să-mi vorbească, sau poate că s-a întors Benny de la Frisco cu noutăţi?

Nu presupun nimic grav până ajung la scara verandei; acolo mă opresc brusc.

Un fum subţire şi cenuşiu, venind din interior, iese pe uşa deschisă; fum care miroase a praf de puşcă. Îmi amintesc zgomotul de eşapament care m-a făcut să tresar şi deodată mă simt rău.

Urc treptele ca un bătrân suferind de gută. Înaintez pe vârful picioarelor până la uşa deschisă.

Mirosul de praf de puşcă e mai puternic în cameră. Pe covor, lângă fereastră, se vede un revolver calibru 45. Asta îmi atrage la început atenţia. Apoi privirea urcă până la patul meu din fund: părul de la ceafă mi se zbârleşte. Acolo e o femeie lungită, o femeie cu bluză de mătase albă şi pantaloni cărămizii. Are o gaură în mijlocul frunţii şi sângele curge pe perna mea mare de culoare galbenă, cea pe care şi-au aşezat capul atâtea femei. În halul în care e acum, nimeni n-o să mai vină să-şi pună capul pe ea.

Traversez încet încăperea şi mă opresc la divan. Evident, e moartă. Un calibru 45 face stricăciuni nu glumă. E un instrument brutal, puţin cam greu şi care cere o mână voinică, dar în mâna respectivă face o treabă afurisită. Ochii îi ies din orbite exprimând o frică îngrozitoare... O faţă inundată de sânge nu e niciodată frumoasă la vedere. Chiar şi genul de frumuseţe al Anitei Cerf se acomodează prost cu o frunte găurită şi un machiaj însângerat.

Stau în loc, cu ochii ficşi, când o umbră se detaşează pe zidul din faţă: o siluetă de bărbat cu pălăria trasă pe ochi, cu o măciucă în mână. Totul se petrece foarte repede. Văd umbra, aud şuierul măciucii şi mă las în jos, dar mult, mult prea târziu. Simt cum îşi ia zborul capacul cutii mele

craniene şi mă prăbuşesc.

CAPITOLUL VI

1

Două raze de soare trec de fiecare parte a storului şi formează două striuri strălucitoare pe podea. Parcă nu e aer, e o căldură de cuptor şi înăuntru domneşte un miros greu de „rachiu” să-l tai cu cuțitul. Şi ce e şi mai şi, e că izvorul lui pare a fi în mine; un miros îngrozitor; de parcă aş fi făcut baie într-un butoi de băutură. Mă dezgustă. Mă dezgust de mine însumi. Am un cap greu cât o casă. Patul pe care stau întins e prea moale, prea cald. În memoria mea stăruie o față de femeie stropită de sânge, cu fruntea împodobită cu o gaură destul de largă ca să-ți vâri în ea degetul, şi asta mă dezgustă.

Mă uit țintă la cele două raze strălucitoare de pe podea. Poate că n-am ochii în fața găurilor, dar covorul are un aer familiar. Se văd urme, arsuri pe care le-am făcut strivind țigările, în colț lângă fereastră văd o ruptură făcută de prepelicarul lui Benny. Nu e cine ştie ce de capul acestui covor, dar îl contemplu cu o plăcere imensă, căci înseamnă că sunt la mine acasă, în patul meu şi că femeia cu fața însângerată făcea parte dintr-un coşmar… probabil…

— Pute ca un alambic; e mort de beat, zice o voce de bărbat.

O voce care îmi dă fiori pe şira spinării: vocea lui Brandon!

— Cine e femeia asta? continuă vocea. O cunoşti?

— N-am văzut-o niciodată, răspunde glasul lui Mifflin.

Las privirea să-mi treacă printre gene. Ei sunt. Brandon stă pe scaun şi Mifflin e în picioare lângă pat.

Nu fac nicio mişcare. Am impresia ciudată că cineva mi-a smuls oasele cefei. Simt locul moale şi spongios de parcă aş avea o gaură acolo. O gaură pe care ar intra penele de la perna mea ce se agită deodată.

Mifflin deschide fereastra de lângă pat. Ca s-o deschidă a ridicat storul şi revărsarea de soare strălucitor mă loveşte în faţă şi îmi deşteaptă puncte dureroase în tot craniul.

Mă gândesc la Anita Cerf culcată pe divanul meu, la perna mea galbenă pătată de sânge şi la Coltul automat. Un spectacol care probabil că-l umple de bucurie pe Brandon. Prins asupra faptului, fără alibi: un dar ceresc pentru un curcan ce se pregăteşte să se retragă. Brandon nu va căuta asasinul în altă parte, îmi amintesc de felul cum mă privea în timp ce mă interoga despre asasinarea Danei: „Dar trebuie să fi trecut prin faţa casei tale pentru a se duce acolo unde a fost omorâtă, nu-i aşa? E ciudat că n-a intrat."

Dacă un mic fapt ca acela îi stârnea bănuieli, imaginaţi-vă ce deducţii ar putea să facă folosind această serie de coincidenţe: acelaşi revolver, Dana, Leadbetter şi acum Anita. Toţi lichidaţi cu un glonţ în cap; aceeaşi metodă, acelaşi asasin. Mobilul? Nu-mi fac nicio iluzie, un fleac ca mobilul nu-l va opri pe Brandon. De când e şef, regulamentele administraţiei poliţieneşti gem ca nişte arcuri vechi sub greutatea infracţiunilor. Dacă vrea să închidă pliscul curioşilor, dacă vrea să pună botniţă presei, atunci trebuie să rezolve această serie de crime cât se poate de repede.

Îmi va fabrica un mic motiv. Nu va lăsa să-i scape o astfel de ocazie.

— Hei, Malloy! Trezeşte-te! urlă Mifflin.

Îşi lasă mâna grea pe umărul meu şi mă scutură.

Fulgere rapide îmi izbucnesc în fața ochilor, şi durerea din craniu îmi coboară în călcâie, apoi urcă iar la creier.

Îi resping laba, mă aşez pe pat şi nu am timp decât să-mi prind capul cu amândouă mâinile şi să mă aplec înainte mârâind.

— Mişcă-te! insistă Mifflin. Să ne explicăm. Hei! Malloy! Vino-ți în fire, fir-ar să fie!

— Ce crezi că fac în momentul ăsta... dansul evantaiului? mormăi rânjind.

Mă sucesc şi pun picioarele jos.

— Ce-ai făcut? întreabă Brandon aplecându-se înainte să mă examineze mai bine. Ai făcut o orgie sau ce?

Îmi ridic capul menținut de degetele apăsate de tâmple şi mă uit la el. E gras, sănătos, bine ras. Are hainele imaculate, încălțările îi strălucesc în soare, fiecare centimetru pătrat din silueta lui îl denunță pe curcan. Pe lângă el, eu arăt probabil ca un vagabond. Îmi trec degetele pe sub maxilar; mirosul de băutură mă inundă şi mă îngrețoşează, cămaşa mea de smoching mi se lipeşte de piept.

— Ce vreți? întreb, ca şi cum n-aş şti. Cine v-a deschis?

— Nu te ocupa de asta! se răsteşte el agitând pe sub nasul meu un trabuc pe jumătate fumat.

Probabil că l-a cules dintr-o ladă de gunoi, pe drum, aşa de urât miroase.

— Ce se petrece aici? Ce e cu muierea aia de dincolo?

Sunt destul de uimit. Asta nu e totuşi un mod de a vorbi.

Aceşti doi indivizi sunt poate „blindați”, dar nu în aşa măsură încât să rămână indiferenți în fața unei crime ca cea care a fost comisă în încăperea de alături. Sunt calmi, dezaprobatori, moralizatori şi posaci de parcă în viața lor n-ar fi băut un păhărel, dacă vreți, dar sunt calmi.

— E o femeie alături? întreb.

Nu e o chestie prea tare, dar e tot ce găsesc mai bun

dat fiind împrejurările. Şi are un avantaj: nu fac pe mine de frică.

— Ce l-a apucat? întreabă Brandon întorcându-se spre Mifflin.

— E beat, răspunde categoric celălalt. Beat criță!

— Încep să cred şi eu, zice Brandon. Adu-o pe femeia aia.

— Nu! Nu vreau s-o văd! Nu... îmi scapă înainte de a mă putea opri.

Ai crede că eşti la cinema, când gangsterul a fost prins şi urlă de spaimă înainte de a fi doborât. Mă opresc cât pot de repede, dar cred că am făcut-o nemaipomenit de bine, căci Brandon se ridică şi Mifflin rămâne împietrit.

Apoi, de la uşă, o voce zice:

— Ce-i faceți? Nu vedeți că e bolnav?

Şi iată că apare domnişoara Bolus cu ochii ei de chinezoaică care se plimbă de la Brandon la Mifflin, apoi la mine şi retur.

— V-am spus să nu-l necăjiți, continuă ea rezemându-se de tocul uşii şi trecându-şi o mână prin păr pentru a-l pune în ordine. Nu-i puteți da pace!

Se întoarce spre mine şi zice:

— Vrei să bei ceva, scumpule? Dar poate că gura ta de mahmur n-ar suporta?

— N-are chef de băut, zice Brandon. Ce avea de striga că nu vrea să te vadă? Ce se petrece în casa asta?

Încep să mă întreb dacă nu cumva m-am țicnit. Exact în spatele domnişoarei Bolus, în cealaltă cameră, se găseşte divanul meu. Când a intrat în dormitor, a putut deci să vadă ce-i acolo. Probabil că Brandon a văzut şi el. Mifflin la fel. Şi totuşi stau aici, palizi ca nişte nătărăi; nu caută să-mi pună „brățările”. Îmi spun că sunt beat şi chiar îmi propun să beau un păhărel.

Brandon zice ceva chiar în momentul în care mă ridic, dar nu-l aud. Trebuie să mă duc să văd ce se petrece alături.

Mă scol în picioare.

Brandon se opreşte deodată din vorbit. Nimeni nu mişcă. Poate că îşi dau seama că e ceva care nu merge cum trebuie în cutele materiei mele cenuşii. Poate că nu le place înfăţişarea mea. Dacă ce simt în interior transpare în exterior, atunci asta trebuie să facă cât un deranjament. Se uită la mine cum traversez încăperea împleticindu-mă.

Domnişoara Bolus îşi pune mâna pe braţul meu. Unghiile i se înfig în muşchii mei, dar nu sunt în stare să recepţionez avertismentele. O resping brutal într-o parte. Tot ce vrea este să arunc o privire în încăpere: vreau s-o văd pe Anita Cerf culcată pe divanul meu, cu faţa însângerată şi în frunte cu gaura destul de largă ca să bagi un deget.

Mă uit în jur, privesc fix la divan: îmi aud respiraţia şuierând printre dinţii strânşi şi simt că transpir; năduşesc ca un boxer care a fost lovit sub centură.

Nici urmă de Colt pe covor, nici urmă de blondă culcată pe divan, nici urmă de pernă murdară de sânge. Nimic… nimic nimicuţa.

2

Mă trezesc în pat. Nu ştiu cum m-am întors aici, dar sunt în pat şi domnişoara Bolus este în picioare lângă mine, cu un pahar de whisky în mână. Fac un efort să mă ridic şi ea se apleacă spre mine aducându-mi paharul aproape de buze. În timp ce beau, mă surprind aruncând o privire în interiorul bluzei domnişoarei Bolus. Nu are sutien. Probabil că sunt cu adevărat bolnav, căci de îndată ce-mi dau seama că nu are, închid ochii. Perfect: sunt tare bolnav.

Beau whisky-ul. Ai fi zis că sunt litri întregi, dar cum nu-mi arde buzele, continui să beau până când golesc paharul. Am impresia că e un medicament bun, căci abia s-a depărtat domnişoara Bolus de mine că şi încep să-i simt efectele. Îl simt parcurgându-mi corpul ca un câine care aleargă după oile lui, dar nu după oi aleargă whisky-ul, ci după nervii mei pe care îi trage de ici, îi fugăreşte pe colo, îi reabilitează, îi disciplinează, şi îi pune la locul lor pentru munca aspră de toate zilele.

După un minut, cu toate că încă mă doare capul, mă simt deodată miraculos de bine.

Nişte degete răcoroase îmi iau paharul. Domnişoara Bolus îmi zâmbeşte.

— Am mai văzut oameni piliți, dar unul pilit ca tine, niciodată!

— Da, zic ridicându-mă pe jumătate cu precauție. Asta să-ți servească drept exemplu. Eu m-am lecuit. Începând de azi…

Opresc papagalul să mă holbez la Brandon. Stă lângă

patul meu, pe scaunul cu spătar drept: nimic nu-i scapă ochilor lui de şarpe.

— Hei! strig. Am halucinații. Văd curcani. Uită-te!

Îi arăt cu degetul şi strig iar:

— Vezi şi tu curcani?

— Văd unul, zice domnişoara Bolus, este chiar căpitanul. Dacă aş fi în locul tău, eu nu le-aş zice curcani. Ar putea să le displacă!

— Destul cu bancurile, Malloy, face Brandon exasperat. Vrem să-ți vorbim.

— Mai dă-mi un pahar, îi spun domnişoarei Bolus.

În timp ce traversează încăperea să aducă sticla, adaug:

— Sunt curios să ştiu cine v-a chemat aici, Brandon?

— Haide, nu mai continua cu tonul ăsta! Ce se petrece? Cine e femeia asta? Ce face aici?

Bag de seamă că plastronul cămăşii mele e cleios din cauză de whisky şi înțeleg proveniența acelui miros puternic.

Mă aşez de bine de rău pe picioare, îmi desfac gulerul şi îl arunc cu o strâmbătură de dezgust.

— Fă-mi cafea, îi cer domnişoarei Bolus care soseşte cu whisky-ul. Un hârdău, şi tare, nu mă tem de insomnie.

— Ai auzit ce te întrebam? mormăie Brandon ridicându-se.

— Da, dar ăsta nu e un motiv ca să răspund, zic trimițând-o la treabă pe domnişoara Bolus cu un gest al mâinii. Cu ce drept ați intrat la mine în casă? Cu ce drept vreți să ştiți cine e fata asta? Şi ce se petrece aici?

În timp ce vorbesc mă debarasez de smoching şi de cămaşă şi zic:

— Am să fac un duş. Aşteaptă-mă dacă vrei. Într-o secundă sunt gata.

Abia când deschid uşa de la baie mă întreb dacă nu cumva cadavrul e aici. Intru, închid uşa şi examinez încăperea. Nici urmă de cadavru. Mă reped sub duş şi dau la

o parte perdelele. Tot nimic. Nu mai am unde să mă uit. Mă dezbrac în întregime şi dau drumul la duş. Două minute de jet rece îmi clarifică ideile. Am luat iar cârma în mână. Pendula electrică îmi aduce la cunoştinţă că este unsprezece şi douăzeci de minute. Anita Cerf a fost omorâtă la ora patru fără un sfert, în dimineaţa aceasta.

Am stat cu capul în ceaţă timp de şapte ore. Îmi examinez ceafa cu vârfurile degetelor. E moale şi umflată, dar după cât pot să apreciez nu e nimic spart, şi ăsta e încă un noroc.

Cadavrul s-a dus. Asta e clar. Dacă ar fi fost ascuns undeva în cabana mea, Brandon l-ar fi găsit. Cine l-a adus aici şi de ce? Dau drumul la maşina de bărbierit şi încep să mă rad. De ce să fi luat corpul? Pentru ce? Asasinul e nebun? Lăsând aici revolverul şi cadavrul, existau toate şansele ca Brandon să mă acuze de crimă. Poate că s-ar fi putut găsi proprietarul revolverului? Acesta e motivul? Poate că nu asasinul a luat corpul de aici. Altcineva? Domnişoara Bolus? N-o văd de loc pe domnişoara Bolus transportând un cadavru pe tinerii şi frumoşii ei umeri. În fond, de ce nu? E destul de îndrăzneaţă, dar nu reuşesc să mă conving. Atunci cine? Cine e tipul cu pălăria lăsată pe ochi care m-a pocnit? Asasinul?

Cam asta îmi trece prin cap. Nu e cine ştie ce, dar nu sunt în stare de deducţii strălucite. Brandon mişcă uşa.

— Ieşi afară, Malloy! răcneşte el.

Pun jos aparatul de ras, îmi îmbrac halatul şi deschid uşa.

Dau nas în nas cu Brandon. Are aerul amabil al unui tigru şi mult mai feroce.

— M-am săturat, zice el cu violenţă. Ai să-mi răspunzi imediat, dacă nu, te duc la post.

— Să vorbim, zic, apropiindu-mă de masă unde domnişoara Bolus a pus o ceaşcă de cafea. Ce-i?

O aud fredonând în bucătărie. N-ar mai fi fredonat, îmi

zic turnându-mi cafea, dacă ar fi transportat-o pe Anita Cerf în cârcă. Atunci cine?

— Unde e Benny? întreabă Brandon.

Nu mă aşteptam la asta. Nici măcar nu ştiam că-l cunoştea pe Benny. Iau ceaşca de cafea, o țin la câțiva centimetri de nas şi mă uit la lichid prin vapori. E o cafea bună şi tare. Mirosul mă face să-mi vină apă în gură.

— Vorbeşti de Ed Benny?

— Da. Unde e?

— La San Francisco.

— Ce face acolo?

— Te priveşte? întreb aşezându-mă pe pat.

— Priveşte pe poliția din San Francisco!

— Ia te uită! De ce nu l-ar întreba pe el? Ca să vezi ce purtări!

Fără niciun motiv, simt un fior alergându-mi pe şira spinării. Pun ceaşca cu cafea pe măsuța de noapte.

— Ar fi cam greu, zice Brandon. E mort.

Fiorul demarează în celălalt sens.

— Benny mort?

Nu-mi mai recunosc vocea.

— Da. Poliția portului l-a pescuit din apă, continuă Brandon, fără să-şi ia ochii de la mine. Avea mâinile şi picioarele legate cu o coardă de pian. Se crede că a murit ieri seară în jurul orei nouă.

3

Stau în picioare la fereastră şi îi privesc cum pleacă.

Brandon coboară greoi până la poarta grădinii, molfăind trabucul stins care i-a rămas între dinţii strânşi; pe faţa grasă şi moale se citeşte o expresie mohorâtă. Un curcan în uniformă îi deschide uşa maşinii şi-l salută, dar chiar şi această dovadă de respect îl lasă nemulţumit. Se aruncă în maşină şi trimite o privire spre baraca mea de parcă ar fi avut poftă să-i dea foc şi să-i arunce cenuşa în apă.

Mifflin intră şi el în maşină. El nu pare furios; mai curând cufundat în gânduri, şi când maşina demarează el tot cufundat în gânduri e.

Rămân la fereastră şi mă uit la ocean fără să-l văd. Dana, Leadbetter, Anita şi acum Benny. Începe să devină o nebunie; nu mai e o crimă, e un joc de-a măcelul.

Mai mult o simt decât o aud pe domnişoara Bolus apropiindu-se de uşă. Îi simt privirea.

— Cum se face că ai venit? o întreb fără să mă întorc.

— Ţi-am telefonat azi dimineaţă pe la nouă. Mi s-a răspuns că telefonul tău era ridicat din furcă şi nu răspundea nimeni.

Vine lângă mine la fereastră şi continuă:

— N-aveam altceva mai bun de făcut decât să vin aici. Erai lungit pe podea. Luminile erau aprinse, uşile larg deschise. Te-am aşezat în pat şi încercam să te trezesc când le-am auzit maşina. Te-am stropit cu whisky şi le-am spus că fusese aniversarea ta. I-am împiedicat să te trezească cât de mult am putut. Nu voiam să-şi dea seama că fuseseşi pocnit.

Nici nu ţineai în mod deosebit la asta, nu-i aşa? Cred că nu şi-au dat seama.

— Nu.

Iau un pachet de ţigări, îi întind una şi le aprind pe amândouă.

— Chestia cu whisky-ul a fost o idee bună. Când ai intrat n-ai văzut şi altceva?

— Nu, nimic. Ce s-a întâmplat?

— Cineva mă aştepta. Am intrat şi pam! Asta e!

Se apropie de pat şi îl aranjează puţin.

— N-ai pe nimeni care să-ţi facă menajul?

Îl uitasem pe Tony, servitorul meu filipinez; dar e adevărat că azi e duminică. E ziua lui liberă.

— Duminica n-am. Duminica se ocupă de mine o roşcată adorabilă.

După care mă duc în cealaltă încăpere. Mă opresc şi-mi contemplu divanul. Dacă perna galbenă ar mai fi fost acolo, mi-aş fi spus că am visat urât. Dar perna galbenă nu mai e acolo.

Păcat pentru divan. Va trebui să mă descotorosesc de el. Din fericire nu e pătat de sânge, dar miroase a mort. Nu duci o fată pe un divan care miroase a mort. Chiar şi un Malloy poate avea momente de delicateţe.

Mă preumblu prin încăpere. Nimic care să dovedească că Anita Cerf a trecut pe aici. Examinez covorul pe care stătea revolverul. Mă aşez în patru labe, îmi lipesc nasul de covor şi adulmec. Poate că e un uşor miros de praf de puşcă, dar cum să fiu sigur că nu mă autosugestionez?

Domnişoara Bolus stă în uşă şi se uită la mine. Sprâncenele ei se împreunează într-o mică cută deasupra nasului.

— E ceva în neregulă? mă întreabă. Sau aşa faci mereu.

Mă ridic şi-mi trec mâna peste ceafă. Răspund fără să mă gândesc prea mult.

— Ar trebui să vezi cum mă comport atunci când n-am încasat una la căpăţână.

— Cred că nu te simţi bine. Nu vrei să te întinzi iar în pat?

— N-ai auzit ce-a spus Brandon? Trebuie să mă duc la Frisco să identific cadavrul lui Benny.

— E ridicol, face ea cu un ton sec. Nu eşti în stare să te duci acolo. Aş putea să mă duc eu în locul tău sau cineva de la biroul vostru.

Mă îndrept spre dulapul unde ţin aspirina.

Iau patru aspirine din tub şi mi le expediez una câte una pe gâtlej. O cafea bună şi caldă le face să coboare.

— Totuşi am să mă duc. Benny era prietenul meu.

— Ar trebui să te vadă un doctor în privinţa capului, zice domnişoara Bolus. Să nu ai o fisură.

— Cei din familia Malloy sunt celebri pentru craniul lor de granit, replic eu. Ca să mă fisureze, ar trebui cel puţin un ciocan pneumatic.

Mă întreb de ce venise la mine Anita Cerf, şi cum a ştiut ucigaşul că e la mine acasă. Şi iată că iese la lumină o idee neplăcută. Poate că nu ştia şi mă aştepta pe mine. E mult mai verosimil. Îşi zisese fără îndoială că devenisem mult prea curios şi venise aici să pună capăt curiozităţii mele, aşa cum procedase cu Dana, şi a omorât-o pe Anita să se antreneze.

Trebuie să meditez la asta.

— Aş vrea să ştiu ce idei aveai în cap adineauri? întreabă domnişoara Bolus cu un ciudat aer ezitant. S-a întâmplat ceva? În fine, vreau să spun… în afară de Benny?

— Nu, nimic în afară de Benny. Nimic altceva.

Migrena mea începe să cedeze.

— De ce nu pleci? continui eu. Cred că ai treabă.

Se trage de bluză mai să-şi acopere şoldurile. Frumoase şolduri! Nu e o descoperire spontană. Îmi dădusem eu seama mai de multă vreme.

— Ah! Grozav! zice ea cu amărăciune. După tot ce-am făcut pentru tine. Să mă dai afară! Nu ştiu de ce mă ocup de tine! Poate că ai putea să-mi spui?

— Nu acum.

Nu vreau s-o jignesc, dar țin neapărat să plece.

— Vorbim despre asta altă dată. Am să te sun peste o zi-două. Trebuie să mă îmbrac rapid. Dacă n-ai nimic împotrivă, am să-ți spun acum la revedere.

După care mă reped în sala de baie şi mă încui acolo.

4

Ertrei şi douăzeci. Avionul-taxi se lasă pe pista aerodromului din San Francisco. Aterizăm în spatele unui avion de linie care transportă o întreagă încărcătură de vedete de cinema. O lume nebună aşteaptă să-i primească. Două eleve îşi agită energic batista şi salută trecerea maşinii noastre cu urlete isterice.

— Ştii, Vic, îmi zice Kerman, e totuşi ciudat. Trebuie ca un tip să moară ca să afli ce viață avea. N-aş fi bănuit niciodată că Ed are o nevastă şi doi copii. N-a vorbit niciodată despre asta. Nici că mama îi mai trăieşte încă. Nu semăna deloc cu un tată de familie! Era tot timpul la vânătoare...

— Oh, mai taci! îi zic. La ce bun să vorbeşti de nevasta şi de copiii lui?

Kerman scoate batista şi îşi şterge fața.

— Ai dreptate.

Şi, după un moment, zice:

— Ce mai temperatură! Să fii în martie şi să serveşti o asemenea căldură. Totul merge pe dos.

În tăcerea care urmează, în timp ce ne deplasăm pe Market Street, trec în revistă evenimentele dimineții.

A venit Paula. Brandon fusese deja la ea în legătură cu Benny. I-a spus ce-i spusesem şi eu: Benny se dusese la Frisco în week-end. Nu lucra. Doar ca turist. Era genul de tip care făcea astfel de lucruri, a pretins Paula. Eu i-am povestit acelaşi lucru. Brandon nu ne-a crezut, dar nu poate să intervină căci crima s-a petrecut în afara districtului său.

În timp ce discutam, apăruse şi Jack Kerman. Alibiul lui Barclay, ne-a spus el, e la fel de etanş ca un submarin. A stat cu Kitty Hitchens la ea acasă până la orele trei şi jumătate ale după-amiezii care a urmat asasinării Danei. Barclay era astfel scos din cauză.

Apoi le-am spus totul în legătură cu Anita Cerf. După felul cum Paula şi Kerman au examinat baraca, am putut să-mi dau seama că mă considerau drept mincinos. Evident că era greu de înghițit, având în vedere că nu se vedea nicio urmă a trecerii ei pe la mine. Dar şi-au amintit de perna galbenă. Faptul că nu mai era acolo i-a convins de buna mea credință: perna şi umflătura spongioasă care îmi împodobeşte ceafa.

Paula nu voia să mă duc la San Francisco, dar nu m-am lăsat. Pe la unu am telefonat la aeroportul din Ocean City şi am închiriat un avion-taxi.

Călătoria nu se potrivea cu durerea mea de cap şi în plus m-am gândit tot timpul la Benny. Îl cunoşteam de patru ani. Am lucrat şi ne-am distrat împreună. Era un trăsnit, total inconştient, dar țineam mult la el. Mă doare inima când mă gândesc că a murit.

Ed a sosit la San Francisco ieri pe la patru şi jumătate. La ora unu dimineața poliția îi pescuia cadavrul din apă. Autopsia a dovedit că era mort de patru ore, cu alte cuvinte la nouă. Patru ore şi jumătate după ce sosise la San Francisco.

Dacă a fost omorât la nouă, ucigaşul a avut timp să prindă un avion, să ajungă la Ocean City şi s-o lichideze pe Anita.

Nu am nicio dovadă că lucrurile s-au petrecut astfel, dar aşa intuiesc şi prefer o bună intuiție decât o probă inexistentă, aşa cum e cazul deocamdată.

Am ajuns la Third Street şi frânez în fața comisariatului central.

— Mă laşi pe mine să vorbesc, îi zic lui Kerman.

Urcăm treptele de piatră uzate, împing uşa cu două batante şi-i cer unui curcan care se întoarce acasă să-mi spună unde e biroul locotenentului de serviciu.

Imediat ce-i spun locotenentului cine sunt şi ce treabă am, acesta cheamă un planton şi îi ordonă să ne ducă la brigada criminală. Îl urmăm pe ghid până la piciorul scării de piatră şi de-a lungul unui culoar. Ne introduce într-o încăpere mică mobilată cu patru scaune şi patru pupitre. Pereţii şi tavanul sunt galbeni. La ferestre sunt bare. Miroase a sudoare, jeg şi vărsătură, „mireasma” obişnuită a posturilor de poliţie.

Stăm jos şi aşteptăm în tăcere. Trec încă cinci minute, apoi uşa se deschide şi intră doi sticleţi în civil. Unul dintre ei e un tip înalt cu capul pătrat, cu ochii duri, cu gura dură, cu picioare mari. Celălalt sticlete se instalează la al doilea birou.

— Mă numesc Dunningan, zice, de parcă ar fi fost deosebit de mândru de asta. Inspector-şef. Sunteţi o rudă a defunctului?

Mi se pare ciudat că aud vorbindu-se de Benny ca de un defunct. Simt că mă ia cu răceală. Îi răspund că nu suntem rude cu el, ci prieteni. Când îi spun cum mă cheamă strânge buzele: probabil că Brandon ne-a recomandat cu căldură.

— Am să vă cer să-l identificaţi, zice. Daţi-vă numele şi adresa inspectorului, după aceea am să vă duc la morgă.

Dăm o mână de ajutor sticletelui în civil care umple două formulare, apoi îl urmăm pe Dunningan de-a lungul culoarului şi coborâm în spatele lui scara ca să pătrundem într-o curte, o traversăm şi intrăm într-o clădire de cărămidă.

Înăuntru ne pomenim faţă în faţă cu o masă lungă pe care se află trei cadavre acoperite cu cearceafuri. Paznicul în bluză albă ridică cearceaful ce acoperă cadavrul din mijloc.

Dunningan întreabă scurt:

— El e?

E Benny.

— Da, răspund.

Se întoarce spre Kerman care a devenit livid.

— Dumneata?

Kerman încuviințează.

Paznicul lasă să cadă cearceaful peste fața lui Benny.

— Reveniți-vă, zice Dunningan. Nu-l plângeți prea mult. Toți sfârşim aşa şi în cazul lui totul s-a petrecut repede: i s-a tras cu un sac de nisip peste ceafa. N-a simțit apa. Haideți, să ieşim de aici.

5

Băiatul de la etaj e un tip slab de vreo treizeci de ani, cu fața palidă; pare bizar în uniforma prea scurtă. Ne conduce sus pe scară şi pe un culoar întunecat. Merge ca o dansatoare şi are fesele proeminente, fie pentru că pantalonii sunt prea strâmți, fie pentru că aşa l-a făcut mama lui.

Meştereşte în broască cu cheia, deschide şi surâde printr-o strâmbătură arătându-ne camera. Kerman şi cu mine ne strâmbăm fără să zâmbim. Sunt două paturi, o masă de bambus, un fotoliu unde nu m-aş mira dacă s-ar aşeza un elefant, un covor care probabil că fusese elegant pe vremuri, dar care a pierdut orice noțiune de amor propriu. Pe alocuri se vede urzeala. Deasupra unuia dintre paturi este agățată o gravură în culori reprezentând o fată drăguță pe o scară. La capătul de jos al scării, un câine ridică capul spre fată cu o lucire libidinoasă în ochi. Ea se preface că e încurcată dar nu face mare lucru să schimbe situația. Deasupra celuilalt pat atârnă o altă gravură reprezentând-o pe aceeaşi fată. De data asta e pe un scaun şi şi-a ridicat poalele până la gât. Dar acuşica nu mai e niciun câine, ci un şoricel care are o lucire libidinoasă în privire.

— Duşul e acolo, zice băiatul de etaj arătând cu degetul.

Se duce la fereastră şi declanşează storul care se înfăşoară cu un plesnet.

— Totul merge bine cu condiția să ştii cum să procedezi, zice. Fiți atenți când folosiți duşul, este un sistem care datează de pe vremea cruciadelor: trebuie să-l iei blând.

Îşi lasă ochii să alerge spre tavan, de-a lungul zidului, pe picioarele noastre şi apoi ne priveşte drept în faţă.

— Aveţi tot ce vă trebuie? întreabă, sperând să audă răspunzându-i-se nu.

— Altceva ce mai ai? întreabă Kerman făcând câţiva paşi în cameră.

— Alcool, femei sau drog. Dacă aveţi lovele, vă procur orice. Cunosc o blondă care poate fi aici în trei minute.

Ne oprim alegerea asupra băuturilor.

După ce dispare, Kerman îmi zice:

— Ai într-adevăr intenţia să stăm aici? Poate am putea să ne oferim ceva mai puţin jegos.

Mă duc la fereastră şi-i fac semn lui Kerman să vină lângă mine. Îi arăt o casă de partea cealaltă a străzii, în faţa hotelului. Primele două etaje sunt locuinţe triste şi întunecoase. Parterul e ocupat de prăvălia unui fotograf. Pe faţadă, scris cu litere negre pe un fond galben, se etalează un nume: LOUIS.

— Vezi, zic, iată unde şi-a început Ed ancheta. O clipă, să-ţi arăt.

Scot din fundul valizei fotografia Anitei Cerf găsită în camera lui Barclay.

— Nu ştiai despre asta, zic.

Îi explic cum mi-am procurat-o şi continui:

— Plecând, Ed mi-a spus că înainte de orice va începe prin a se ocupa de fotografie. I-am făcut o copie înainte de a lua avionul.

O întorc şi îi arăt pe verso ştampila cu numele şi adresa.

— Iată de ce te-am adus aici. Acolo e, zic eu arătând spre prăvălie cu o mişcare a capului.

— E mai degrabă nasoală, zice Kerman după ce o examinează.

Pun fotografia pe valiză şi mă aşez pe pat. Am o migrenă teribilă şi trebuie să beau. Sper că băiatul se va

întoarce mai repede de mâine dimineață.

Inspectorul şef Dunningan ne-a pus o grămadă de întrebări, dar i-am răspuns că Ed venise aici să-şi petreacă week-end-ul, ca turist, şi că nu ştim cum de a ajuns în apă. Şi am ținut-o aşa.

Îmi pare rău pentru Dunningan. Voia să-l descopere pe ucigaş. Dar nu-l putem ajuta fără să-i vorbim de Cerf. Am rămas deci în încăperea cu ziduri galbene să mințim. Ne-a spus că inspecta toate hotelurile şi asta mă îngrijorează. Mai devreme sau mai târziu va afla că Ed a locuit aici şi asta l-ar putea duce la fotograful din față. Dar mă îndoiesc, cu toate că unii curcani au uneori idei şi că el ar putea să se numere printre ei.

— Ce facem? întreabă Kerman.

— Nimic în seara asta, răspund. Prăvălia e închisă, dar mâine dimineață ne putem duce acolo. Ne ținem după urma lui Ed. Undeva pe drum s-a întâlnit cu ceva cu care nu trebuia să se întâlnească. Acolo trebuie să deschidem ochii. Ca să obțin un rezultat rapid, Jack, trebuie să acționez la fel ca Ed, iar tu să mă acoperi. Mâine dimineață mă duc la prăvălie şi-i arăt lui Louis fotografia. Nu ştiu ce se va petrece, dar poți fi sigur că se va petrece ceva. Treaba ta va fi să stai lipit de mine fără să fii văzut. Dacă am necazuri, vei fi acolo să mă ajuți. Voi acționa pe față, ca şi cum Ed n-ar fi trecut deja pe acolo. Poate că voi ajunge la apă, numai că de data asta vei fi acolo să mă pescuieşti. Pricepi?

Kerman îşi netezeşte mustața elegantă şi răspunde că da.

— Aş putea la fel de bine, zice el, să-ți servesc drept gardă personală, dar vom face aşa cum vrei tu.

Cineva bate la uşă, băiatul pătrunde în cameră. Aduce două sticle de whisky şi pahare. Pune totul pe masa de bambus.

Kerman examinează totul şi zice:

— Ce să facem cu al treilea pahar?

Băiatul îi zâmbeşte în colţul gurii.

— Nu se ştie niciodată. Poate spargeţi unul sau vreţi să oferiţi cuiva un păhărel. Al treilea pahar e totdeauna util, dom'le. Al naibii ce ocazii am putut să ratez în viaţă pentru că nu era al treilea pahar!

— Să bem, zic. Umple-le bine, Jack.

Apoi îi zic băiatului:

— Cum te cheamă?

— Carter, îmi răspunde, şi după ce se scotoceşte scoate din şapcă o ţigară strâmbă, o lipeşte între buze şi o aprinde.

— Eşti de multă vreme aici? întreb lăsându-mă pe coate pentru ca băiatul să nu-mi mascheze fata cu scara.

Mă întreb ce poate să vadă câinele ăla, că eu nu văd nimic, de poate să aibă o astfel de lucire în ochi.

— Zece ani, răspunde băiatul. Nu era rău când am venit aici. Războiul a sfârşit casa, a stricat totul.

Kerman îi toarnă destul lichid pentru ca un răţoi să se poată zbengui în voie. Adulmecă, îşi varsă puţin în gură şi îşi clăteşte mandibulele.

— Vedeţi la ce serveşte al treilea pahar? zice el, după ce-şi înghite clătitura.

Scutur patru aspirine afară din tub, le înghit şi le fac să coboare cu whisky. Omul hotelului priveşte asta cu indiferenţă.

— Vrei să câştigi nişte lovele? îl întreb.

— Ce să fac?

— Să te foloseşti de memoria ta.

Îşi mai varsă puţin în gură, face gargară şi înghite.

— Ce amestec are memoria mea în treaba asta?

— L-ai mai văzut pe tipul ăsta?

Nu ia fotografia. Se mulţumeşte să se aplece înainte şi s-o privească. Contururile pantalonilor pârâie dar rezistă. Apoi se îndreaptă, îşi stropeşte glota cu restul de whisky, pune paharul pe masa de bambus şi porneşte spre uşă.

— M-am prins, zice cu mâna pe clanță. Bine jucat. M-ați dus! Nişte curcani care dau de bănuit! Totuşi ce bou am putut să fiu. Dar n-am să vă spun nimic. Nu stau de vorbă cu curcanii.

Kerman sare, îl apucă de pielea gâtului şi îl aşează pe pat lângă mine.

— Avem noi mutre de curcani? întreabă el furios. Nu ştiu ce mă reține să nu te fac să-ți înghiți gingiile!

— Ce! Nu sunteți curcani?

Aruncă o privire avidă spre bani.

— Nu, nu pot să spun. Au venit azi după-amiază să întrebe o mulțime de chestii. A murit, ai? Mi-au arătat o fotografie a lui: fusese făcută la morgă.

— Atunci înseamnă că s-a culcat aici?

Întinde mâna spre bancnotă.

— Da, a locuit aici. Patronul nu voia să vină curcanii şi să scotocească peste tot. Le-a răspuns că nu-l cunoaşte.

Iau bancnota şi i-o dau.

— Dă-i să bea, îi zic lui Kerman. Nu vezi că-i e sete?

— Nu spuneți la nimeni? întreabă băiatul puțin îngrijorat. Nu vreau să mă dea afară.

— Mă uimeşti, zice Kerman. Cine te aude ar crede că asta şi vrei.

Îi pun în mână paharul.

— Uite, zic, în timp ce el începe iar clătitul gurii. Tipul ăsta era un prieten al nostru. Cineva l-a omorât şi l-a aruncat în apă. Încercăm să aflăm de ce. Bănuieşti ceva?

Băiatul scutură din cap.

— Nu. Ieri la ora cinci a luat camera de alături. A plecat imediat şi de atunci n-a mai fost văzut.

— A lăsat o valiză?

Băiatul coboară ochii în podea.

— Da, dar a luat-o patronul. Îi aparține lui. Clientul nu şi-a plătit camera.

— Du-te s-o aduci, zic.

Se uită la mine înnebunit de spaimă.

— Nu pot să fac asta. Dacă mă vede patronul...

— Du-te s-o aduci, că altfel stau eu însumi de vorbă cu patronul.

Pune paharul pe jumătate plin pe cămin şi apoi îmi aruncă o privire lungă şi inchizitoare.

— Voi avea un mic beneficiu? Sau totul intră în cei douăzeci de dolari?

— Te mai alegi cu zece.

— Ai o baftă nemaivăzută, face Kerman după ce băiatul de la etaj a ieşit. Cum ai ghicit că Ed a tras aici?

— De ce-ți închipui că am venit aici? Umple-mi paharul. Conversația cu broscoiul ăsta mi-a dat dureri de cap.

În timp ce-mi pregăteşte paharul, deschid valiza şi scot fotografia Anitei. O întorc cu fața în jos şi o pun pe pat.

— Crezi că o cunoaşte? întreabă Kerman.

— Încercarea moarte n-are. E de zece ani aici.

Nu mă mai doare chiar aşa de tare capul, dar rezultatul nu e tocmai strălucit. Mai înghit două aspirine.

— Iei prea multe, zice Kerman încruntat. Şi ar trebui să laşi whisky-ul cât timp eşti aici. De ce n-ai consultat un doctor?

Băiatul de etaj intră cu valiza şi o pune pe pat.

— Trebuie s-o duc înapoi, zice îngrijorat. Nu vreau să am necazuri.

Scotocesc prin valiză. Nu mă aştept să găsesc ceva. Nu sunt dezamăgit. E genul de valiză pe care o iei cu tine în week-end. Lipseşte un lucru: fotografia Anitei Cerf. Repun totul în ordine, închid valiza şi o aşez jos.

— Bun, zic, du-o la loc.

Iau o bancnotă de zece dolari şi o pun pe pat.

— Ia şi asta cu tine şi mucles! O.K.!

Ia valiza şi bancnota.

— Mai pot să vă ajut cu ceva? întreabă, deloc grăbit să

ne părăsească.

Întorc fotografia Anitei şi i-o arunc.

— Ai mai văzut-o pe micuța asta undeva?

Îşi pune bancnota în buzunar, lasă valiza şi ia fotografia. O ține la distanță şi clipeşte.

— S-ar zice că e Anita Gay, spune cu o privire interogatoare. Ea e, nu? E ceva vreme de când n-am mai văzut-o. Da, e Anita Gay.

— Nu fi fanfaron, îi zic. Cine e Anita Gay? Cu ce se ocupă? Unde o pot găsi?

— Nu ştiu unde o puteți găsi, răspunde el dezolat.

Pune fotografia pe pat şi adaugă:

— Sunt luni de zile de când n-am mai văzut-o. Avea numărul ei la BRASS RAIL. Şi îmi place să vă spun că era grozavă. Făcea săli pline cu dansul mănuşilor de blană.

— Ce e BRASS RAIL?

— Nu ştiți? întreabă el uimit. E un local nenorocit de pe Bayshore Boulevard. Nu m-am mai dus acolo de când a plecat Anita. Aşa e că mai vine uneori?

Mă gândesc la fața ei stropită de sânge, în frunte cu o gaură destul de mare ca să vâri degetul.

— Nu, nu mai vine.

CAPITOLUL VII

1

A doua zi părăsesc hotelul la orele unsprezece.

Toată noaptea a fost cald şi am dormit prost. Dar dimineaţa am moţăit până la zece.

Kerman m-a lăsat să dorm. Zice că nimic nu e mai bun decât un somn pentru ştergerea loviturilor la cap. Dar capul m-a durut tot timpul şi mă simt tot atât de confuz, aşa că trag concluzia că e un mincinos. În fine, după litri de cafea neagră, două aspirine suplimentare şi un duş, sfârşesc prin a mă convinge că sunt destul de în formă ca să mă duc la treabă.

Am luat hotărârea să nu mă duc imediat la fotograf. Cred că e mai bine să aflu cât se poate de multe lucruri despre Anita ducându-mă la BRASS RAIL, înainte de a-l vizita pe amicul Louis. Voi încerca să strâng toate informaţiile posibile mai înainte ca cineva că mă arunce în apă; simt că zona periculoasă e în jurul prăvăliei fotografului.

Kerman părăseşte primul hotelul. Nu sunt îngrijorat, n-o să mă piardă. În privinţa filărilor este imbatabil şi nu intenţionez să-i complic treaba.

BRASS RAIL este un café-concert tipic, localul nenorocit cu aşa-zise mari spectacole unde până la urmă eşuezi totdeauna atunci când te afli într-un oraş mare şi locuitorii lui nu sunt pretenţioşi în alegerea distracţiilor lor.

Ansamblul ar putea să pară „potabil”. Are trei uşi cu batant dublu, o mică gheretă cu ghişeu pentru intrare şi o sumedenie de fotografii înrămate care acoperă fiecare centimetru pătrat de zid.

O pancartă cu un neon anunţă:

50 DE DANSATOARE – CELE MAI ÎNALTE – CELE MAI BRONZATE – CELE MAI FENOMENALE

Mă uit la fotografii şi ajung la concluzia că probabil spectacolul nu are nimic original. Nimic pentru care să treci acest oraş sau oricare altul prin foc şi sânge. Comicii îi recunoşti după faţa lor lugubră şi după ochii care strălucesc, după costumele de un ridicol exagerat. Este destul să-i vezi şi te lămureşti de cantitatea de spirit ce poate să fie cuprinsă în repertoriul lor. Nici fetele nu fac mai multe parale. Şi totuşi nu se străduiesc deloc să-şi ascunde farmecele. Se arată cu o sforicică drept slip şi cu un zâmbet mort din naştere. Una dintre ele poartă o pălărie, şi asta îi dă un aer prea îmbrăcat. Cele cincizeci de fete „cele-mai-înalte-cele mai-bronzate-cele-mai-fenomenale” sunt, într-adevăr, înalte şi bronzate, dar spunând că sunt fenomenal de nasoale eşti mult mai aproape de adevăr.

În timp ce-mi fac inspecţia, una dintre uşile cu două batante se deschide şi un tip mic cu cap de dihor iese la soare; are nişte pantaloni din păr de cămilă halit de molii, o pălărie trasă pe ochiul drept şi pantofi imitaţie crocodil care n-au mai fost curăţaţi de la cumpărare, adică de o bună bucată de vreme, dacă e să te iei după crăpături.

— Nu e nimeni la ghişeu? întreb eu. Cine e patron aici?

— Nu eşti de pe-aici? întreabă cu acea voce spartă de comic care îşi gâtuieşte din loc în loc coardele vocale încercând să facă oamenii să râdă fără să reuşească.

Îi spun că sunt în trecere şi repet întrebarea.

Faţa lui cu oase proeminente se întunecă.

— Nick Nedick, îmi răspunde şi continuă după acest

nume cu un val de obscenităţi care îi curge din gură ca puroiul din dren.

Pentru un motiv sau altul, pare că nu are o părere prea bună despre Nedick.

— La capătul de sus al scării, adaugă el după ce şi-a epuizat tot repertoriul. A doua uşă la dreapta după intrarea în sală. Scuipă-l în gură dacă-l vezi.

Şi pleacă aplecat înainte de parcă ar fi vrut să mă facă să cred că are un creier prea greu de purtat.

Mă uit în urma lui interesat, întrebându-mă ce a putut să-l aducă într-o stare ca asta. Apoi, nu departe de acolo, îmi văd urmăritorul, proptit de un lampadar şi citindu-şi ziarul. Se topeşte foarte bine în decor. Nu e uşor să te imobilizezi în mijlocul unui trotuar fără să atragi atenţia, dar Kerman reuşeşte.

Împing o uşă şi traversez vestibulul întunecat ce duce la scară. Un bărbat negru în cămaşă, cu un sac drept şorţ, freacă rampa de cupru. Freacă de parcă ar avea mâinile foarte fragile, iar ochii lui mari şi injectaţi de sânge se pierd în gol.

La capătul de sus al scărilor, la dreapta, găsesc o uşă pe care scrie: BIROU.

Bat, deschid şi intru. E o încăpere mică şi încărcată unde domneşte o căldură sufocantă. Văd un birou, două fişete metalice şi o mulţime de fotografii strălucitoare, întru totul asemănătoare cu cele care împodobesc faţada. La birou stă un tip în cămaşă şi bate ca un surd la maşina de scris. Bate cu două degete, dar foarte repede. Are o claie de păr negru, scurt şi creţ, iar faţa lui are culoarea unei burţi de broscoi.

Lângă fereastră, într-un colţ, zăresc o fată. Are hainele îngrămădite pe unul din fişetele metalice. Ce poartă pe dedesubt e de o curăţenie îndoielnică şi ciorapii au aspectul unei zebre. A reuşit să se înnoade într-un chip atât de fantastic încât nu mai pare o fiinţă omenească. Tot corpul e

întins în spate de parcă ar avea dosul rupt, picioarele îi atârnă pe umeri şi stă în echilibru pe mâini. În momentul în care o examinez face un salt uşor şi aterizează pe picioare, tot aşa de înnodată, apoi recade în faţă pe mâini, reia saltul şi aşa mai departe.

— De ce nu vă uitaţi la mine? zice ea bărbatului cu păr creţ. Dacă nu vă uitaţi la mine n-o să vedeţi niciodată că am talent.

Tipul cu păr creţ continuă să-şi sfărâme maşina de parcă ar fi fost viaţa lui în joc. Nu ridică capul, nici măcar să vadă cine a intrat. Fata continuă să facă micile ei salturi, întrebându-l de ce nu se uită. Dar lui îi pasă de ea cât de o ceapă degerată.

Stau acolo chiorându-mă la fată, căci, dacă spectacolul nu are nimic foarte rafinat, e destul de senzaţional, într-un sens. Ar fi mult mai senzaţional dacă n-ar fi atât de prost făcută şi dacă ce poartă pe dedesubt ar fi mai curat, dar altfel merită să te uiţi, cu atât mai mult cu cât e gratis. Aş vrea ca Jack Kerman să fie aici. Kerman e un tip cu o adevărată pasiune pentru fetele care se dislocă.

După ce mi-am clătit suficient ochii pentru un dolar, îl bat pe umăr pe tip. Dar nu catadicseşte nici măcar să ridice ochii.

— Ce vrei? zice bătând frenetic pe claviatură.

Îi răspund că aş vrea să-i vorbesc lui Nick Nedick.

Ridică capul, dar fără să se oprească din bătut pentru atâta lucru.

— Uşa de la capătul culoarului, zice, după care înflăcărarea lui se dublează.

Între două contorsiuni, fata îi zice:

— Gândiţi-vă la cât a suferit mama dumneavoastră să vă aducă pe lume şi să vă dea ochi. De ce nu vă folosiţi de ei? De ce nu vă uitaţi la mine?

Mă întristează, aşa că îi zic:

— Faci asta grozav de bine, micuţo! Eşti senzaţională!

N-am mai văzut niciodată ceva atât de reuşit!

Faţa dură şi încordată îi apare între picioarele încrucişate. Deschide gura şi trage o înjurătură. Mă ocărăşte cu vorbe pe care nu le înţeleg în totalitate, dar care nu sunt mai puţin expresive. Tipul cu păr creţ scoate un strigăt ascuţit, dar nu ridică capul şi continuă să bată.

N-o condamn. Cred că nu e prea vesel să faci ce face ea, şi singurul tip care ar putea să-i dea o slujbă nu-i aruncă nici măcar o privire. Poate că i-au trebuit ani să reuşească să se transforme în nod gordian. Poate că îi e foame. Poate că nu are cu ce să-şi plătească chiria. Îmi zic că nu îndrăzneşte să-l ocărască pe tipul cu păr creţ. E ceva în fizionomia lui care îmi spune că e gata să-i tragă un toc în gură dacă îi oferă cel mai mic pretext. Aştept să-şi folosească tot repertoriul şi îi răspund cu un zâmbet ca să-i arăt că amabilităţile ei nu m-au şocat. Apoi mă îndrept spre uşa din fund şi bat.

2

Biroul în care intru seamănă mult cu cel de unde am ieşit. E puţin mai mare, mobilat cu două mese în loc de una şi cu patru fişiere în loc de două. Pe perete sunt mult mai multe fotografii prinse în ace.

În biroul cel mai apropiat de uşă stă o femeie „coaptă”. Are ochii încercănaţi, o privire tristă şi o faţă bătând în galben care a fost probabil foarte frumoasă acum câţiva ani, dar care acum se mulţumeşte să fie o faţă şi atâta tot. Pipăie un carnet de tichete cu cotor.

În fundul încăperii se află cel de-al doilea birou. Nu văd nimic din omul care stă la el, cu excepţia degetelor. E în

întregime ascuns de un ziar pe care îl are deschis în față. Degetul mic e împodobit cu un diamant enorm: un diamant galben ca o banană. Presupun că îl are de la cineva care şi-a plătit o datorie; sau poate că l-a găsit pe stradă. Nu e deloc genul de diamant pe care ai vrea să-l cumperi: doar dacă nu eşti cumva într-o stare anormală.

Femeia îmi adresează un mic zâmbet timid. Dinții îi sunt la fel de falşi precum genele false ale unei vedete.

— Domnul Nedick, fac atingându-mi borul pălăriei, mă numesc Malloy. Aş vrea să-i spun o vorbă.

Ea aruncă o privire timidă spre ziarul desfăcut.

— Nu ştiu... Domnul Nedick e ocupat deocamdată... nu, nu ştiu dacă ar...

— Nu vă tulburați, domniță, dacă numai asta mă împiedică să-i vorbesc... nu-i aşa, domnule Nedick? Şi mă aşez pe marginea biroului său.

Deasupra ziarului apare un cap mare şi rotund. Nişte ochi mici şi glumeți mă fixează imediat. Ziarul aterizează pe podea.

— Desigur, bine, desigur... Din moment ce n-ai nimic să-mi vinzi.

Necazul cu tipul ăsta, şi îmi dau seama imediat, este că cineva i-a spus probabil că seamănă cu actorul Sydney Greenstreet. Bine-bine, seamănă, dar nu-i ajunge. Vorbeşte şi se îmbracă la fel ca el, şi asta înseamnă să forțezi prea tare nota.

— Flăcăul de alături care bate la maşină mi-a spus să intru aici. Sper că nu vă deranjez?

Tipul gras suspină ca Sydney Greenstreet. Pare mulțumit de efect.

Îi întind cartea mea de vizită, cea care are gravat într-un colț *Universal Services.*

— Nu mă deranjezi, domnule Malloy. Ce pot să fac pentru dumneata? Ah! Ocean City!

Bate uşor marginea biroului cu capătul cărții de vizită

şi zâmbeşte femeii coapte care îi soarbe toate cuvintele, apoi adaugă:

— E un ținut al miliardarilor, domnule Malloy. Locuieşti acolo?

— Lucrez acolo, țin să precizez. Aş vrea să am anumite informații despre o femeie pe care cred că o cunoaşteți: Anita Gay.

Nedick închide ochii şi ia un aer meditativ.

— Ce fel de informații, domnule Malloy? mă întreabă el în cele din urmă, după o tăcere apreciabilă.

— Oricare.

Scot port-țigaretul, îi ofer o țigară şi continui:

— Nu ştiu exact. Încerc să strâng anumite elemente care să-i reconstituie trecutul. Mi-ar plăcea să vă aud vorbind despre ea. Tot ce-mi veți spune îmi poate fi de folos.

Ia țigara cu un aer bănuitor. I-o aprind în acelaşi timp cu a mea.

— Pe legea mea... nu prea ştiu ce să spun... zice cu un aer ezitant. Adevărul e că deocamdată sunt destul de ocupat. Nu cred că am timp...

— Dar am să vă despăgubesc; n-am intenția să vă fac să-mi cedați timpul gratuit.

Scoate un alt suspin: mult mai puțin reuşit decât primul.

— Iată o vorbă spusă cum trebuie, domnule Malloy! Apreciez domnii ca dumneata care ştiu să discute afaceri mergând drept la țintă.

Apoi se adresează femeii coapte:

— E timpul să te duci la bancă, domnişoară Fenducker. În drum, spune-i lui Julien că voi fi ocupat în următoarea jumătatea de oră.

În tăcerea care urmează, domnişoara Fenducker îşi apucă rapid şapca şi haina şi părăseşte rapid camera. Rămân singur cu Nedick.

— Cât ai putea să-mi oferi, domnule Malloy? mă

întreabă privindu-mă sigur cu ochii lui mici.

— Dumnezeule, nu ştiu! Ce-ai zice de cincizeci de dolari? Asta depinde, evident, de ce-mi puteți spune.

— Pot să-ți spun o sumedenie pentru cincizeci de dolari. Nu vreau să par că mă amestec în ce nu mă priveşte, dar are cumva necazuri?

— Nu pot numi asta necazuri, răspund gândindu-mă cum arăta ultima dată când am văzut-o. În fine, nu mai are. A avut. Clientul meu ar vrea un raport exact asupra trecutului ei, dacă totuşi pot să mi-l procur fără prea multă gâlceava.

Îşi împinge scaunul înapoi, îşi pune picioarele grase unul peste altul şi-şi trece un deget prin răscroiala vestei.

— Şi cei cincizeci de dolari?

Îmi îmi scot portofelul şi aşez cinci hârtii de zece pe birou. Scoate o mână dolofană, strânge bancnotele şi le pune în buzunarul pantalonilor. Scutur scrumul pe jos.

— Când ați avut-o aici pe Anita Gay?

— A stat la noi doi ani. Pot să-ți dau datele exacte dacă de interesează.

Scotoceşte într-un sertar plin de hârtii şi până la urmă scoate un carnet cu copertă de piele. Întoarce paginile până la data pe care o caută şi aşează carnetul pe birou.

— Uite. Aici scrie totul. A venit la birou la trei iunie, acum doi ani. Spunea că o cheamă Anita Broda. Căuta de lucru. Apărea în cabaretele din Hollywood cu un număr de striptease, dar avusese necazuri cu brigada de moravuri şi agentul ei o lăsase baltă. Roy Fletcher a sfătuit-o să vină la mine. Fletcher are un grajd de vedete adevărate. Nu avea nimic pentru ea şi de altfel n-o voia. Atunci mi-a trimis-o mie.

Se uită la mine şi zâmbeşte în colțul gurii.

— Ai văzut-o, domnule Malloy?

Îi răspund că da, am văzut-o.

— Grozav de bună în genul incendiar, ai? În opt zile

numele ei a trecut de la mijloc în capul afişului. Două săptămâni mai târziu numele ei ardea cu litere de foc pe faţada noastră.

— De ce nu mai e aici?

— S-a măritat. Mereu aceeaşi poveste, domnule Malloy. Găseşti o fată care aduce bani şi ea se mărită. Măritişul e o sabie a lui Damocles pentru meseria noastră!

Încep să mă întreb dacă nu cumva am dat cei cincizeci de dolari prea uşor.

— N-aţi mai revăzut-o de atunci?

Clatină negativ din cap.

— Am auzit că nu se înţelegea cu Thayler şi că îl părăsise. Oricum, a intrat la Simeon, croitorul de pe Aleea 19. Presupun că a deveni manechin echivala cu urcarea unui etalon pe scara socială. O arivistă, îţi spun eu. L-a părăsit pe Simeon cam de două luni. Acum nu se ştie unde e.

Îl las să vorbească, dar sunt într-o stare de agitaţie extremă.

— Nu se înţelegea cu Thayler... Cine e Thayler?

— Soţul ei.

— Aş putea să ştiu când s-au căsătorit?

— Încă n-am uitat. M-a costat destul de scump. S-au căsătorit anul trecut, la opt noiembrie.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? A murit?

— Mort! tresare Nedick. Nu. N-a murit. E aici în oraş. S-a asociat cu un anume Louis ca să pună pe picioare un magazin de fotografii pe Arny Street.

Brusc mă apucă iar migrena. Probabil că gândesc cu prea mare intensitate. Îmi apăs tâmplele cu degetele şi mă uit cu atenţie la Nedick.

— Să vorbim de Thayler, îi zic. Povestiţi ce ştiţi despre el. *Tot* ce ştiţi.

Nedick deschide o uşă a biroului şi scoate la suprafaţă o sticlă neagră fără etichetă şi două pahare.

— Un păhărel cred că v-ar face bine, îmi zice. Păreţi

bolnav.

— Bolnav este cuvântul, răspund. Haideți să bem și să vorbim de Thayler.

Umple cu whisky cele două pahare. Înclinăm fiecare capul şi bem. Scot tubul de aspirină şi el continuă:

— Lee Thayler era deja aici când a venit Anita. Făcea un număr de Buffalo Bill. Nu era rău şi pentru că schimba prezentarea îl păstram. Ce e supărător cu neghiobii pe care îi angajăm, este că toți sunt la fel. După o săptămână au făcut tot ce ştiau să facă. Dar cu Thayler era altfel. Avea antren, îndrăzneală şi scotea totdeauna o chestie nouă.

Înfulec două aspirine şi le fac să coboare pe gât cu whisky.

— Ce gen de chestie?

— Tot ce se poate face cu o carabină. Înțelegi ce vreau să spun, găurea monede aruncate în aer, trăgea la țintă ochind într-o oglindă, joc mare, păi! Mai făcea o chestie senzațională, cu un Colt 45. Arunca arma în aer, o prindea din zbor şi trăgea în acelaşi timp. Pentru numărul ăsta se folosea de o fată. Îi desprindea o țigaretă din gură. Chestie periculoasă, dar era sigur pe el.

— Şi s-a căsătorit cu Anita?

Nedick se încruntă.

— Da. M-au părăsit imediat după căsătorie. Thayler a cumpărat o parte din acel magazin de fotografii. A anunțat că ajunsese la vârsta când trebuie să devină un om aşezat şi să se ocupe de ceva definitiv. Era greu de crezut, căci Thayler nu era un tip care să se ocupe de aşa ceva, dar după câte am auzit, se pare că a făcut-o. Cunoştea o sumedenie de oameni de teatru şi toți aveau să se ducă să se fotografieze la el. Louis face munca obişnuită şi Thayler umblă după clienți.

— Şi Anita l-a părăsit?

— Aşa am auzit.

Umple din nou paharele. Ciocnim înainte de a bea.

Whisky-ul e bun… Abia când ajunge la destinație îți

dai seama de forța lui explozivă.

— Aveți o fotografie de-a flăcăului?

— Da.

Întinde mâna spre unul dintre dulapurile metalice și zice:

— Ești mai tânăr decât mine. Deschide sertarul de sus. Da, acela. Trebuie să fie acolo un album de fotografii... L-ai găsit? Adu-l aici.

Pun albumul pe birou și-și preumblă laba printr-o grămadă de poze strălucitoare. O găsește în cele din urmă pe cea căutată și mi-o întinde.

— El e.

E un cowboy înalt și slab, în picioare în fața unui decor de prerie cu cactuși, pictat pe pânză. Poartă un șorț din piele de oaie, o pălărie și o cămașă în carouri. Are o față lungă și subțire, buze subțiri și o privire sigură, periculoasă. Pare a nu surâde prea des și când i se întâmplă una ca asta, probabil că surâsul nu reușește să ajungă până la privire. Cap de jucător; un tip pentru care viața nu face prea multe parale; cap de om necugetat, cum se spune.

— Pot s-o păstrez?

Nedick încuviințează.

— Dacă vrei.

Trece în revistă celelalte fotografii; ia una și o pune deasupra teancului.

— Uite numărul lui Thayler cu țigareta. Mie nu-mi plăcea. Mă temeam totdeauna de un accident. Era prea periculos. Dar ei puțin îi păsa. Avea nervi de oțel.

Nu-l mai ascult. Ochii mei sunt pironiți asupra fotografiei. Îl văd pe Thayler în costum de cowboy trăgând în direcția unei fete care stă cu fața spre aparat și cu profilul spre Thayler. Este o fotografie excelentă. Se vede țigara sărind din gura fetei și fumul ieșind din țeava armei. Fata poartă un bolero de piele, un slip larg cât o sfoară și pălăria de rigoare.

— Şi să nu crezi că stătea să ochească țigara! exclamă Nedick. Arunca revolverul în sus, îl prindea şi trăgea fără nicio secundă de oprire. De fiecare dată simțeam o sudoare rece pe spate.

Pe mine mă trec sudorile reci uitându-mă la fotografie, căci fata cu slip-sforicică este domnişoara Bolus.

3

Uşa se deschide cu brutalitate şi intră tipul cu părul creț. Pune nişte hârtii pe birou.

— Uite contractul lui Gardener, îi zice lui Nedick. Ați face bine să semnați mai înainte ca toanta asta să se răzgândească.

Nedick se repede la un stilou şi întreabă:

— Câte parale face fata aia care e afară? Nu ratăm nimic interesant, nu?

— Infectă, răspunde disprețuitor tipul cu păr creț.

— Atunci fă-i vânt. Aud de aici cum îi pârâie oasele şi mă îngrijorez pentru ea.

— Vă îngrijorați pentru toate alea. Puțină mişcare îi va face bine.

Ia hârtiile şi iese.

Prin uşa deschisă o văd pe fată. Stă pe un scaun, cu hainele pe genunchi şi plânge.

Tipul cu păr creț îi zice:

— Am să-ți dau un sfat. Cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să iei ascensorul până la ultimul etaj, să alegi o fereastră mişto şi să te arunci de-acolo. Numărul tău e scârbos. Şi tu la fel. Acum cară-te.

Închide uşa în momentul în care fata se ridică încet.

— Sunt zile în care îmi zic că Julien e puțin cam dur cu oamenii, spune Nedick.

Eu mă gândesc că ar fi foarte plăcut să ies, să iau maşina de scris şi s-o sparg în bucățele în capul lui Julien. Dar felul cum tratează el oamenii nu mă priveşte.

— Vorbiți-mi de fata asta, cea din fotografie. Cum o cheamă?

Nedick ia fotografia, se uită la ea şi o aşează jos.

— Gail Bolus. Te interesează?

— Totdeauna mă interesează o fată care se îmbracă în felul ăsta. E tot aici?

— Nu. Niciodată n-am ştiut mare lucru despre ea. Thayler a adus-o cu el: făcea parte din numărul lui. O plătea din buzunarul lui. În afară de nume, nu ştiu nimic despre ea. Doar că avea nervii tari.

— A plecat când a plecat şi Thayler?

— Oh, nu! Cu mult înainte. Când Thayler a început să se intereseze de Anita Gay. Lucru care i-a şi stricat numărul. N-am mai putut pune niciodată mâna pe o fată cu nervi destul de tari. I-a cerut Anitei să ia locul lui Gail, dar ea n-a venit. Şi nu pot să spun că am condamnat-o pentru asta.

— Era ceva între Gail Bolus şi Thayler?

— Aşa îmi închipui. Când fac un număr în doi, până la urmă partenerii sfârşesc prin a se culca împreună. Nu făceau tocmai ei excepție. Dar n-a suportat să-i vadă pe Anita şi pe Thayler împreună şi i-a spus-o. S-au certat şi l-a lăsat baltă.

— A plecat acum şase luni?

— Da, cam aşa.

— Unde s-a dus?

— Am pierdut-o din vedere. Nu face parte din trupa nici unui impresar. Nu avea un talent deosebit, doar că stătea liniştită şi-l lăsa pe Thayler să tragă spre ea. Presupun că a părăsit meseria.

— N-ați întâlnit niciodată un anume Cesar Mills?

Scotoceşte prin amintiri şi în cele din urmă scutură din cap.

— Ştiți ceva despre Louis?

Se trage de mustață şi suspină.

— După câte văd, îți pare rău după bani, tinere! Nu pot să stau de vorbă cu dumneata toată ziua, am treabă.

Scot din nou portofelul şi îl întreb:

— Să zicem 25? OK?

Umple păhărelele drept încuviințare. Banii îi schimbă înfățişarea şi se reinstalează pe scaun.

— Relațiile cu dumneata sunt agreabile, domnule Malloy, zice el cu un aer radios. Ce vrei să ştii despre Louis?

— Ce fel de om este?

Nedick îşi etalează labele grase şi dă din umeri.

— E un artist. Îşi cunoaşte meseria şi nu ia scump. Toate comenzile i le trecem lui.

— Puneți-vă capul la lucru şi spuneți-mi cum este?

— Înalt, slab, efeminat, poartă bărbuță şi a fost condamnat de două ori pentru viol, enunță rar Nedick.

Drăguț portret. Îmi place acest Nedick. Mă scuteşte să-mi tocesc tocurile la pantofi.

— Ce legături are cu curcanii?

— Proaste. Cele două violuri datează de cinci şi zece ani, dar e trecut la condicuță. Presupun că nu se mai distrează forțând fetele. Dar se spune altceva...

Aştept, dar nu mai continui şi zic:

— Nu vă opriți. Ce se spune mă interesează la fel de mult ca şi faptele dovedite.

— Când ştii să te foloseşti de un aparat de fotografiat, domnule Malloy, începe Nedick, şi când nu ai niciun scrupul, ai cum să-ți câştigi viața; mai mult sau mai puțin cinstit.

— Nu fiți aşa de vag, îi cer. Contați pe discreția mea.

— Poliția crede că se ocupă cu şantajul. Personal nu ştiu nimic. Noaptea îşi ia aparatul la BUENA VISTA PARK. Este localul ideal pentru perechile care vor să se cunoască mai intim. Printre aceste perechi sunt şi unele care vor să fie fotografiate. Ştii cum e? Atunci anumite negative capătă valoare. Nu sunt decât zvonuri. N-a putut fi prins asupra faptului.

Îi zic că înțeleg.

— Cunoscându-l pe Thayler, credeți că el s-ar ocupa cu

şantajul?

Nedick râde în hohote.

— Thayler ar fi în stare de orice! E ambițios. Nu se dă în lături de la nimic. Are nevoie de bani. Crede-mă, domnule Malloy, nimeni şi nimic nu-l poate împiedica când e hotărât să facă ceva. I-am spus-o de nu ştiu câte ori lui Julien: Thayler e periculos. I-am spus că într-o zi o să avem necazuri din pricina lui, dar Julien n-a vrut să mă asculte. În fine, dacă n-am avut necazuri de pe urma lui, asta s-a întâmplat fiindcă a plecat destul de repede. Dacă mi s-ar spune că a mierlit pe cineva la o margine de pădure, nu m-aş mira. Şantaj? Evident. Asta nu l-ar jena pe Thayler. E o brută. Am fost încântat văzându-l că pleacă. Dacă n-ar fi luat-o pe Anita cu el, aş fi dat un foc de artificii în ziua plecării lui. Nu-mi plăcea, nici el, nici numărul lui; dar Julien voia să-l păstreze pentru că aducea bani. Trebuia să fii un om fără inimă ca să montezi un număr atât de periculos ca cel cu țigareta. Mă îngrijora. Mi-a părut bine că pleacă.

Nu mai găsesc alte întrebări şi mă aşez pe picioare.

— Ei bine, cred că asta e tot, strângându-i mâna. Dacă din întâmplare îmi mai vine ceva în minte, o să mai trec pe-aici. Mulțumesc.

4

Părăsesc BRASS RAIL şi mă întorc direct la hotel. În antreu dau peste băiatul de etaj. Îi spun să aducă sandvişuri şi patru sticle cu bere în cameră.

N-au trecut nici cinci minute şi soseşte şi Kerman cu băiatul de etaj în urma lui.

— Ce te-a apucat să comanzi sandvişuri? întreabă Kerman cu aerul dezgustat. Nu ne putem permite o masă la restaurant?

Băiatul pune sandvişurile şi berea pe masa de bambus şi rămâne pe loc să vadă dacă se alege cu ceva. Îi dau cincizeci de cenți şi îi spun să se care.

Deschid două sticle de bere şi încep să torn.

— Mi-am spus că e mai linişte aici ca să stăm de vorbă, îi explic eu.

— Bine, lasă, zice Kerman aşezându-se în fotoliu. Ai stat nu glumă în cabaretul ăla! Mă pregăteam să organizez o acțiune de salvare.

Îi întind un pahar şi mă duc să mă aşez pe pat.

— Am pescuit o mulțime de lucruri.

Îi povestesc tot ce am aflat.

Ascultă fără să spună nimic, fără să se atingă de bere, semn sigur că i-am captat atenția. Când termin, îl aud fluierând prelung.

— E ceva smintit! exclamă el. Ce vrea să însemne asta?

— Bucăți de puzzle. Trebuie să le găsim locul. Nu mă îndoiam nicio clipă că Gail Bolus e şi ea amestecată. Haide! Nu e nevoie să rânjeşti!

— Crezi că lucrează mână în mână cu Thayler?

— Poate. Nu ştiu. Poate că e o coincidenţă venirea ei la Ocean City. Poate că a rupt-o definitiv cu Thayler. Încă nu ştiu nimic, dar o să aflu. Chestia cea mai grozavă este că Anita era măritată când s-a căsătorit cu Cerf. Dacă s-a căsătorit cu el în secret – adică fără ca Thayler să ştie – şi până la urmă Cerf a aflat, nu e nevoie să căutăm prea departe şantajistul. Un alt lucru interesant: Thayler e un expert în calibrul 45. S-ar putea să fie el asasinul.

Kerman îşi drege glasul şi bea un gât de bere.

— Crezi că el l-a omorât pe Benny?

— Thayler sau Louis, sau amândoi.

— Şi Mills? El nu e amestecat?

— Habar n-am. Cred că e ceva între el şi Nathalie Cerf, dar dacă asta are vreo legătură cu afacerea noastră, n-aş putea să spun.

— În fond, nu ştii mare lucru. Va trebui să te zbaţi un pic dacă vrei să-ţi faci un nume în meserie.

— Ştiu destule ca să pun gheara pe Louis. Şi asta vom şi face imediat.

Deschid valiza şi scot un blocnotes. Scriu cu majuscule: MAGAZINUL ESTE AZI ÎNCHIS

— Ca să vezi! face Kerman uluit. Azi nu mai trudim.

— Ei, nu noi, zăpăcitule! Traversăm strada şi mergem la Louis. După ce intrăm, lipim asta pe uşă.

Kerman îşi înghite repede berea.

— Iată momentul pe care îl aşteptam, zice luându-şi pălăria.

5

Deschid ușa și o sonerie pe care n-am văzut-o începe să facă zgomot. Prăvălia e scăldată de o lumină intensă: pereții sunt acoperiți cu fotografii asemănătoare cu cele care împodobesc exteriorul la BRASS RAIL. O tejghea mică separă prăvălia de partea din spate. Aceasta din urmă, după cât pot să văd prin spațiul dintre două perdele proaste pe jumătate trase, cuprinde un mare număr de scaune şi două tije metalice de care sunt agățate perdelele şi două oglinzi mari. Din această încăpere pleacă un culoar îngust care presupun că duce la studio.

Ne-am înțeles că în cazul în care cineva s-ar găsi în prăvălie, ne-am ocupa de el: de aceea Kerman şi-a luat revolverul. Nu se simte prea mândru, având în vedere că nu a tras niciodată cu el şi că nu are nimic înăuntru. Îi spun că atâta timp cât Louis nu scoate şi el un puşcoci, totul va merge foarte bine. Revolverul lui Kerman e impresionant: pare pus pe ceartă! Nimeni, dacă nu e stricat la minte, n-ar vrea să aibă de-a face cu el.

Kerman mi-a răspuns amar că dacă vine Thayler şi începe să-şi arate talentele de trăgător, vom arăta ca doi neghiobi; aşa cred şi eu dar mă feresc să i-o spun.

Când ajungem în prăvălie, Kerman lipeşte anunțul pe uşă şi închide cele două zăvoare. De pe culoar apare o siluetă de femeie în rochie neagră. Traversează salonul de aranjarea ținutei şi intră în prăvălie. Are un aer aspru. Pielea ei de blondă e bronzată şi afişează un zâmbet comercial, dar ochii îşi păstrează expresia posacă.

— Ce doriți? întreabă cu mâinile pe tejghea.

Are unghiile de un roşu aprins, dar şi le roade. Dacă te uiți la ea mai de aproape, îți dai seama că şi restul e ros, de molii sau de rugină.

Îmi duc două degete la pălărie.

— Am vrea să ne fotografiem. E posibil?

— Şi o poză de-a mea o să v-o fac cadou, ca să vă mențineți caldă noaptea! adaugă Kerman.

Blonda se uită pe rând la fiecare cu un aer uimit şi închide pe jumătate ochii.

— Tare mi-e frică că domnul Louis e deocamdată ocupat. Pot să vă fixez o întâlnire, propune ea şi, cu un gest nonşalant, se bate uşor peste bucle.

— Suntem grăbiți.

Mă întorc spre Kerman cu o mişcare a capului.

Kerman îşi scoate revolverul ca un cowboy de cinema şi îl îndreaptă spre fată.

— Lasă gura, pituliceo, zice Kerman.

Vocea lui răsună ca o pânză cerată pe care o rupi.

— Am venit să furăm banii!

Blonda se dă înapoi, bate din pleoape şi deschide gura să strige. Îi vâr arătătorul în stomac şi tot aerul pe care-l are în plămâni îi iese şuierând ca dintr-un pneu spart. Se îndoaie deasupra tejghelei.

Într-un minut e legată fedeleş cu materialul adus de noi. O vârâm sub tejghea, cu o pernă sub cap şi un căluş în gură şi îi spunem să stea liniştită. Nu mai pare posacă: spumegă.

— Mişcă-te, îi zic lui Kerman, nu te apăra ca un leu.

— Ceea ce-mi place în toată chestia asta, îmi zice venind spre mine, este să mă gândesc că ar putea să cadă un curcan şi să mă ia drept un asasin. Presupun că o astfel de chestie nu ți-a trecut prin minte.

Îi fac semn să tacă şi o pornim pe culoar. La capătul lui e o uşă; o deschid şi mă uit.

E un atelier mare. Obişnuitul aparat cu trepied e fixat în fața unui fundal vopsit în cenuşiu. O masă de desen cu pupitru oblic se află lângă perete. Un bărbat cu bluză albă, pe cap cu un basc albastru, lucrează la masă la o serie de fotografii. E înalt, slab, efeminat; bărbia poartă podoaba unei bărbuțe negre. Pielea e de culoarea pergamentului vechi şi buzele groase par roşii în contrast cu barba şi mustața neagră: un domn lipsit de orice seducție.

Când ne vede, mâna lui lasă pensula şi plonjează în sertarul mesei.

— Lasă aia, rânjeşte Kerman amenințându-l cu revolverul. Mâna rămâne suspendată deasupra sertarului. Fața bărboasă se face verde. Înaintez şi pescuiesc din sertar un mic revolver automat. Îl pun în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Salut, îi zic şi îi trag o labă magistrală între umăr şi gât. Lovitura îl face să cadă de pe scaun şi îl expediază la podea.

Mă aplec asupra lui, îl apuc, îl ridic în picioare, iau elan şi îi sfărâm osul nasului, în dreptul ochilor. Face o piruetă prin studio, întâlneşte în drum aparatul şi se lungeşte pe jos cu ustensilele peste el.

Kerman s-a aşezat pe marginea mesei.

— Ai grijă să nu-i faci vreun rău, zice.

Ne oprim puțin să ne tragem sufletul.

Louis e chircit pe podea, cu mâinile pe față. Abia mai îndrăzneşte să respire. Seamănă cu unul care aşteaptă ca o bombă să facă explozie deasupra lui.

Cât îmi trag sufletul mă duc să arunc o privire peste fotografiile pe care le retuşa. Ele confirmă teoria lui Nedick: Louis se ocupă cu şantajul.

Văzând că nu mai cade nimic peste el, Louis încearcă să se ridice în picioare, dar imediat ce mă întorc se şi aruncă jos.

— De ce l-ai omorât pe Benny? îl întreb sosind

deasupra lui.

Ochii lui mici se închid. Răsuflarea îi face un zgomot de hârtie mototolită în gâtul sugrumat.

— Nu ştiu ce vreți să spuneți, murmură aproape imperceptibil, ca un ecou într-un tunel.

Trag un şut în bluza albă şi-l trimit trei metri mai încolo.

— De ce l-ai omorât pe Benny? repet.

Nu răspunde. Mârâie doar.

Îl lovesc iar.

— Poate crede că vrem să ne jucăm, zice Kerman apropiindu-se să vadă mai bine. Există tipi, dom'le, cu care trebuie să fii al dracului de persuasiv ca să-i faci să vorbească!

— Ăsta nu e dintre ei, îi zic.

Mă reped, îl apuc şi îl ridic în picioare. Are picioarele din vată şi e gata să cadă, dar îl țin drept, exact cât să primească o scatoalcă de la Kerman. Traversează încăperea la orizontală şi aterizează în pânza cenuşie.

— Ei! strigă Kerman. A văzut asta?

Se repede sub masă şi ia de acolo o lampă de benzină.

— Asta e ceva, zic. Aprinde-o.

Smulg restul de pânză cenuşie din cadru, îl culeg pe Louis şi îl trag de călcâie până în mijlocul încăperii.

În fundul studioului e un divan. Mă duc după el şi îl târăsc până la Louis.

— Pune-o pe el.

Kerman pompează de mai multe ori până când flacăra iese pârâind din capătul găurit al lămpii de benzină, apoi se apropie, îl apucă pe Louis, îl pune cu ajutorul meu pe divan, şi mă aşez pe pieptul lui.

Sudoarea îi curge şiroaie pe față. Mă priveşte intens, cu ochii măriți de spaimă.

— N-am mult timp de pierdut cu tine, îi zic. Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat lui Benny şi voi afla. Ştiu că tu,

Thayler şi Anita sunteţi în aceeaşi gaşcă. Ştiu că Benny a venit ieri aici. Dacă nu vorbeşti vei petrece un sfert de oră incomod. Benny era prietenul nostru. Puţin îmi pasă de ce ţi se poate întâmpla. Vorbeşti ori te cureţi. De ce l-ai omorât pe Benny?

— Nu-l cunosc pe Benny, jur, zice dintr-o răsuflare.

— Nici măcar nu-l cunoaşte pe Benny, îi zic lui Kerman.

— Am tot ce trebuie să-i împrospătez memoria, zice Kerman apucând lampa de benzină.

— Cum să te frigem? îl întreb pe Louis.

— Nu-l cunosc! urlă zbătându-se. Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— O să ştii tu imediat, scârnăvie.

Şi Kerman îndreaptă lampa spre tălpile lui Louis.

După câteva secunde Louis se încordează; arată ca un arc, ochii îi ies din cap şi sudoarea îi ţâşneşte de pe faţă ca dintr-un burete presat. Îl ţin cu greu în loc şi tot ce-i iese din gură îmi dă dureri de cap.

— De ce l-ai omorât pe Benny? întreb făcându-i semn lui Kerman să oprească.

Studioul pute a piele arsă.

— Vă... vă jur că nu ştiu nimic, mârâie Louis.

Îi simt muşchii coapselor sucindu-se sub mine, capul i se rostogoleşte de la dreapta la stânga pe marginea divanului.

— Ia frige-l bine, zic scos din sărite.

Kerman îi aplică o doză zdravănă de flacără. Louis zbiară atât de tare încât sunt obligat să-i îndes în gură basca.

— Are ceva dacă îl ologesc pe viaţă? mă întreabă Kerman.

— Pe mine nu mă deranjează, dar aşteaptă să văd dacă nu cumva s-a răzgândit. Nu-mi place mirosul ăsta.

— Ar fi trebuit să aducem o sticlă de scotch, zice Kerman. Am stomacul fragil.

Scot basca din gura lui Louis.

— De ce l-ai omorât pe Benny?

— Thayler l-a omorât!

Abia aud, aşa de încet vorbeşte.

— Cred că va vorbi, zic. Dar ține lampa la îndemână, pentru scăpările de memorie.

Mă ridic şi întreb:

— Cum s-a întâmplat?

Ne ia ceva timp; Kerman îl mai bagă o dată sau de două ori la rotisor când se lasă greu la detalii, dar până la urmă aflăm totul.

Benny venise la prăvălie în ajun, puțin înainte de orele cinci. După Louis, Benny nu se gândea nicio clipă la ceea ce îl aştepta. I-a arătat lui Louis fotografia Anitei şi l-a întrebat ce ştie despre ea.

— Thayler era aici, zice Louis, cu fața udă de sudoare, aici în spatele perdelei; asculta. A ieşit cu un revolver. L-am scotocit pe Benny şi am văzut de unde venea. Anita îi vorbise lui Thayler de *Universal Services*. Thayler l-a lovit pe Benny şi l-a luat cu maşina lui. N-am habar ce-a făcut cu el. Vă jur că e tot ce ştiu.

În acest moment Kerman îi mai aplică o doză de lampă cu benzină.

— Unde e Thayler? întreb.

Louis răspunde ceva ce nu aud.

— Târâtura asta are nevoie de un pic de băutură, zic.

— Dar eu! mormăie Kerman.

Începe să scotocească prin cameră. După un moment descoperă o sticlă de whisky şi pahare într-un dulap. Toarnă în trei pahare, îmi dă mie unul, pe celălalt îl pune pe masă pentru el şi pe al treilea îl toarnă pe fața lui Louis.

— Unde e Thayler acum? întreb din nou, după ce am băut o gură.

Băutura nu e rea. Nu e nici bună, dar e băubilă.

— S-a dus să se întâlnească cu Anita, bâiguie el.

— Când a plecat?
— Ieri seară, a luat avionul de ora zece.
— Va trebui să vorbeşti, zic. Ai căutat-o, ai găsit-o. Ştiai că i-a legat lui Benny mâinile şi picioarele şi că l-a aruncat în apă?
Fața slabă şi strâmbată de durere păleşte.
— Nu...
Sunt dispus să-l cred.
— Thayler şi Anita erau căsătoriți, nu?
Încuviințează.
— Ştiai că s-a măritat cu un anume Cerf acum două luni?
Privirea i se lasă în jos şi imediat ce spune că nu-l cunoaşte pe Cerf, Kerman pune mâna pe lampă. Louis strigă:
— Da, ştiam. A fost ideea lui Thayler. Spunea că va putea să ia o grămadă de bani de la Cerf.
— Ei îi era frică de Thayler?
Pare uimit.
— Nu avea niciun motiv să-i fie frică de el.
— S-au certat şi s-au despărțit, nu?
— Păi!... Se ceartă mereu. Când l-a întâlnit pe Cerf, a venit aici şi l-a întrebat pe Thayler ce trebuie să facă. El i-a spus să se mărite cu tipul, să-i sustragă cât mai mulți bani cu putință şi că el îşi va ține gura atâta vreme cât îl va face părtaş la beneficii.
— O cunoşti pe Gail Bolus?
Îşi linge buzele şi dă din cap.
— Lucra cu Thayler înainte de a o întâlni pe Anita. N-am mai văzut-o de atunci.
— E şi ea amestecată?
— Nu ştiu.
— Nu e prima oară când Thayler se duce la Ocean City, nu?
Ezită; dar la primul gest al lui Kerman se grăbeşte să zică:

— Nu. A mai fost acum două zile. Era îngrijorat. Anita îi telefonase să-i spună că era supravegheată. A plecat imediat, dar n-a găsit-o.

— S-a întors aici?

— Da. Era nervos. Mi-a spus că femeia care o supraveghea pe Anita fusese omorâtă. Şi-a zis că ar face mai bine să se ascundă. Era îngrijorat că n-o găsise pe Anita.

— Nu a anunțat-o că vine?

— Nu. Când i-a telefonat şi i-a cerut să vină, el avea treabă. Imediat ce ea a închis telefonul, Thayler s-a răzgândit şi s-a dus să vadă ce se petrecea.

— Se va întoarce?

— Da.

— Când?

— N-a spus.

— Anita a fost omorâtă ieri seară.

Face un salt înapoi şi ochii lui mici par că se înfundă în orbite.

— Ce? A murit?

— Mda! Lângă ea a fost găsit un Colt calibru 45. Ce revolver avea Thayler?

— Nu ştiu. Un revolver mare. Nu mă pricep deloc la armele de foc.

Dau din umeri şi mă depărtez de el.

— Nu văd ce aş mai putea să-l întreb, dar tu? îl întreb pe Kerman.

Kerman scutură din cap.

— Ce facem cu broscoiul ăsta?

— Mă ocup eu. Dă-mi fotografiile alea de pe masă.

Kerman strânge fotografiile, aruncă o privire pe ele, se strâmbă şi mi le întinde.

— Scrie-ți numele pe spatele fiecărei fotografii.

Văzând că Kerman se pregăteşte să se joace cu lampa cu benzină, Louis se grăbeşte să se supună. Iau pozele semnate, le strecor într-un plic găsit pe masă, scriu numele

inspectorului Dunningan şi pun plicul în buzunar.

— Am să-l duc la comisariatul central. E multă vreme de când vor să pună laba pe tine.

Mă întorc spre Kerman şi-i zic:

— Haide, plecăm.

Kerman e deasupra lui Louis.

— Benny era prietenul meu, zice cu o voce gravă, fără timbru. Uite o amintire din partea lui.

Şi îi lipeşte pe faţă flacăra lămpii cu benzină.

CAPITOLUL VIII

1

Se înserează când ajung la Ocean City. Mă duc direct la birou. Paula e încă acolo. Când deschid uşa, ochii ei părăsesc ziarul pe care-l citeşte şi pe faţă i se poate citi o expresie de uşurare.

— Ce mai e nou? întreabă. Ce mai face capul tău?

— Capul meu ar suporta o picătură de scotch.

Mă trântesc în fotoliul de lângă birou.

— Fii bună şi toarnă-mi ceva de băut. Totul începe să se precizeze, dar încă n-am ajuns la sfârşit. În fine, ştiu deja cine l-a ucis pe Benny. Un anume Lee Thayler. E sau la Ocean City, sau la Frisco. L-am lăsat pe Kerman acolo să se ocupe de treaba asta.

— Thayler, repetă Paula.

Deschide una din uşile biroului, scoate o sticlă de Haig & Haig, un pahar şi o carafă cu apă, apoi întreabă:

— Cine e? Ce rol joacă?

— E soţul Anitei, răspund apucând sticla. Încă nu l-am găsit, dar îl caut. S-ar putea să am necazuri cu el; ştie să se folosească de o armă. Ar fi un lucru bun dacă ai putea să iei câteva note, nu se ştie niciodată. Dacă îmi bag nasul într-o chestie prea tare pentru mine, asta îl va ajuta pe Mifflin să termine treaba. Dar să nu-i spui nimic înainte de a mi se întâmpla ceva.

Paula mă fixează cu ochii ei negri care se măresc.

— Uşurel, fii calmă, zic turnându-mi în pahar, nu e decât o precauție. Ai carnețelul?

— Dar, Vic… începe ea.

Îi fac semn să tacă.

— Scrie repede. N-am timp de pierdut.

Îşi ia carnețelul şi un creion.

— Dă-i drumul, face ea resemnată, te ascult.

— Scena se petrece la San Francisco, încep eu, la începutul lunii iunie, acum doi ani…

Îi urmăresc creionul care aleargă pe pagină ca să fiu sigur că nu dictez prea repede.

— O dansatoare goală care îşi zice Anita Broda soseşte în oraş venind de la Hollywood. Numărul ei este puțin cam îndrăzneț pentru cabaretele din Hollywood şi brigada de moravuri o roagă să-şi facă valizele. Se învârteşte prin San Francisco în căutarea unui angajament, dar cabaretelor le e frică de scandal, în cele din urmă obține recomandare pentru Nick Nedick, patronul cabaretului situat la colțul străzilor Bayshore şi Third. Acesta riscă şi o încearcă opt' zile. Are succes şi după trei săptămâni numele ei străluceşte cu litere de foc pe frontonul barăcii. Majoritatea artiştilor angajați de Nedick nu rămân mai mult de o săptămână. Deci clienții sunt nebuni după Anita şi ea devine vedeta casei reuşind să fie prima pe afiş un timp record de optsprezece luni. Un alt număr, care are mai puțin succes decât al Anitei, dar suficient ca să facă parte din program în mod permanent, este executat de un anume Lee Thayler, trăgător emerit, şi partenera lui, o anume Gail Bolus.

Paula îmi aruncă o privire pătrunzătoare, face cu ochiul şi mă întreabă:

— Nu e fata aceea?…

— Da, ea este. Să continuăm. Ceea ce scrii în momentul acesta e curată dinamită. Îți mai rezerv o surpriză.

— Dă-i drumul.

— Thayler şi Anita se îndrăgostesc unul de altul şi Thayler hotărăşte să părăsească meseria de actor. Se asociază cu un fotograf şi prăvălia lor se specializează în fotografii de artişti. Proprietarul localului este un anume Louis care câştigă lovele pentru el ocupându-se cu şantajul. Probabil că Thayler e amestecat în treaba asta. Prăvălia nu face mare lucru şi două persoane nu pot trăi de pe urma ei dacă nu fac şi altceva în afară de fotografii.

Fac o pauză să-i permit Paulei să mă ajungă din urmă. Reiau:

— Thayler se căsătoreşte cu Anita anul trecut, la opt noiembrie. Gail Bolus părăseşte meseria. O lună mai târziu Anita îl părăseşte pe Thayler! Poate că nu de-a binelea. Nu ştiu. Oricum, Anita intră ca manechin la Simeon, pe Aleea nr.19. Aici îl întâlneşte pe Cerf. Cerf, după cum ştii, şi-a pierdut nevasta acum doi ani într-un accident de maşină. Are în îngrijire o fată bolnavă şi viața nu e prea veselă. Anita îşi pregăteşte plasa şi Cerf cade în ea. Îi propune căsătoria. Anita îl anunță pe Thayler căruia nu-i trebuie mult ca să vadă avantajele ce se pot obține împărțindu-şi nevasta cu un miliardar. Îi spune Anitei să se mărite cu Cerf. Promite să nu se opună dacă va primi în schimb o parte din ce Anita îi va smulge lui Cerf, şi ea nu intenționează să fie mână moartă. Anita se mărită cu Cerf. E bigamă, evident, şi se duce să trăiască la *Santa Rosa.* Am făcut o anchetă în legătură cu Anita şi n-am găsit nimic care să confirme bănuielile lui Cerf în privința cleptomaniei nevestei sale. Două ore înainte de a pleca din Frisco, am stat de vorbă cu oameni care au cunoscut-o şi niciunul dintre ei nu a bănuit-o vreodată de acest viciu. Acum sunt convins că valiza plină cu obiecte furate a fost pusă în acel dulap ca s-o discrediteze în fața lui Cerf. Singura persoană care are motiv s-o discrediteze este Nathalie, fiica lui Cerf, care ar fi pierdut jumătate din proprietate dacă Anita ar fi trăit. Dar să trecem peste asta; n-am avut timp încă s-o strâng cu uşa pe Nathalie. Sunt

mulțumit că legătura Anita-Barclay nu are niciun amestec în tot ce s-a petrecut. Îl găsea pe Cerf plictisitor şi fără îndoială puțin satisfăcător ca amant; l-a întâlnit pe Barclay şi şi-a oferit câteva ore de destindere. Ăsta era genul ei. Sunt convins că Barclay nu are niciun amestec în toată afacerea, cu toate că problema hainelor Danei ascunse la el acasă nu a fost încă rezolvată. Am impresia că au fost puse acolo de ucigaş spre a îndrepta bănuielile pe un drum greşit, dar nu e decât o presupunere.

Paula se opreşte să mă întrebe:

— Şi Benny, Vic?

— Da, Benny... Scrie. Benny nu bănuia că Louis şi Anita sunt în aceeaşi gaşcă. Şi s-a dus la prăvălia fotografului. Thayler era acolo. A apărut imediat ce l-a auzit pe Benny punând întrebări despre Anita. Avea în mână un revolver. Anita îl prevenise deja pe Thayler că era supravegheată, de *Universal Services.* Thayler era la capătul nervilor. A venit la Ocean City în speranța că o va vedea pe Anita, în seara când a fost omorâtă Dana, dar nu a întâlnit-o. La întoarcerea la Frisco era într-o stare teribilă, şi când a apărut Benny şi-a pierdut capul şi l-a omorât. După aceea a luat avionul de ora zece spre Ocean City. Poate că hotărâse că lucrul cel mai înțelept era s-o suprime pe Anita. Nu ştiu. Faptul important este că era prezent când a fost omorâtă Anita. El a ucis-o sau nu, asta va trebui să descoperim. În orice caz, el m-a lovit când am descoperit cadavrul Anitei. Poate că l-a sustras. Nu ştiu. Iată primele piese de puzzle care au o semnificație precisă, dar tabloul nu este complet. E nevoie de încă multă muncă ca să-l completăm.

Beau paharul, mă ridic şi mă plimb de colo-colo.

— Dacă descopăr de ce a fost ucisă Dana, continui eu, şi de ce Anita Cerf şi-a lăsat colierul de diamante acasă la Dana, atunci voi avea răspunsul. Aceste două puncte sunt cheia de boltă a lucrării. Să găsim răspunsurile la aceste două întrebări şi restul îşi va ocupa locul de la sine. Aş vrea

să mai ştiu şi de ce îi era frică Anitei când am găsit-o la *Steaua* şi de ce se ascundea. Şi de ce a fost omorâtă, şi ce s-a întâmplat cu cadavrul ei. Mii de draci! O grămadă de lucruri de descoperit!

— Şi Gail Bolus? mă întreabă Paula lăsând creionul jos. Unde intervine?

— Habar n-am, răspund aşezându-mă pe marginea biroului. La prima vedere pare a fi tot în legătură cu Thayler. Felul cum a venit după ce am fost pocnit în cap nu-mi pare a fi deloc o coincidență. Trebuie să găsesc răspuns şi la asta.

Iau o țigară şi o aprind.

— Altceva. Cred că Cesar Mills joacă un rol undeva. E o intuiție, dar e o intuiție mare. E timpul să mă duc la Fairview şi să-i scotocesc casa. Poate e o pierdere de timp, dar o să-mi liniştească nervii.

— Nu mai avem timp de pierdut, zice Paula. Brandon face un tărăboi îndrăcit pentru moartea lui Leadbetter. Vrea să te vadă. Au comparat glonțul cu cel care a omorât-o pe Dana. Fii atent, Vic. Brandon nu umblă cu mănuşi.

— Te cred. Deocamdată voi vedea ce pot să fac în legătură cu Thayler, dar am să mă ocup în acelaşi timp şi de Mills. Partea proastă este că nu pot să mă preumblu prin tot oraşul în căutarea lui Thayler. Poate să fie aici şi la fel de bine să se fi întors la Frisco. Cine ştie dacă nu voi avea nevoie de săptămâni până să pun mâna pe el.

Mă aşez şi reflectez un moment, apoi mă reped la telefon.

— Finnegan e un vechi prieten al Danei. S-a oferit să mă ajute. Poate ar putea să-l găsească pe Thayler. E în relații cu toate borfaşii din regiune.

Formez numărul lui Finnegan. Aştept şi când vocea lui mârâitoare se aude în receptor îi zic:

— Pat, poți să faci ceva pentru mine? Aş vrea să-mi găseşti pe un anume Lee Thayler. S-ar putea să fie sau să nu fie în oraş. E un campion de tir la țintă, un şantajist şi

probabil un asasin. Cel care îmi va spune unde să-l găsesc, are două sute de dolari.

— Foarte bine, domnule Malloy, răspunde Finnegan. O să mă informez. Dacă e în oraş, îl vom găsi. Puteți să mi-l descrieți?

— Am ceva şi mai bun. Îți trimit fotografia lui. E ceva urgent, Pat. E amestecat în moartea Danei.

— Aduceți fotografia, zice Finnegan, şi vocea îi devine deodată dură. Dacă trebuie să-l găsesc, îl voi găsi.

Îi mulțumesc şi închid.

— Cu Thayler am aranjat, zic ridicându-mă. Între timp voi face o plimbare acasă la Mills. Bate notele la maşină, Paula, şi pune-le în casa de bani. Altceva. Dă-i colierul lui Cerf în schimbul unei chitanțe. Trebuia să fi făcut-o deja. Dacă afla Brandon şi găsea aici marfa, am fi putut să închidem prăvălia. În mâinile lui Cerf nu mai constituie o probă.

Îmi răspunde că va face lucrul acesta imediat.

— Ei bine, la revedere! îi zic luând direcția spre uşă. Dacă mi se întâmplă ceva, dă totul lui Mifflin.

Şi, fără să-i las timp să protesteze, ies şi cobor scara.

2

Beachwood Avenue este o arteră lungă de trei mile ce se desfăşoară ca un şarpe pe colina Fairview şi coboară în vale spre autostrada San Francisco – Los Angeles. E separată la mijloc şi pe toată lungimea de o parcare pentru autoturisme înconjurată de magnolii. E o alee liniştită, la marginea mării, de-a lungul căreia se aliniază case mari cu colonade albe, cu balcoane şi porticuri elegante.

La numărul 235, în spatele unui gard de stuc alb se ascunde căsuța lui Cesar Mills. Clarul de lună este suficient ca să pot citi cifrele cromate trecând prin fața porții de la intrare.

Din casă nu se vede decât acoperişul de ardezie verde.

Două sute de metri mai departe se găseşte o fundătură particulară ce duce la o mare proprietate. Duc maşina până acolo, o parchez întorcând-o, sting farurile, cu excepția stopurilor de poziție, şi ies.

Noaptea e caldă, totul e liniştit, aerul e îngreunat de parfumul florilor din grădinile învăluite în umbră şi a magnoliilor ce mărginesc parcarea: colțişor ideal pentru îndrăgostiți şi pentru spărgători.

Mă întorc cu paşi mici spre numărul 235, ca un om cumsecade care a făcut o mică plimbare înainte de a merge să se culce. E zece şi douăzeci. Parcă am picioare de marmeladă, sunt obosit, copleşit de căldură. Am de asemenea impresia că-mi pierd timpul; mă întreb ce caut aici. Ar fi trebuit să mă ocup de Lee Thayler, sau, şi mai bine, să mă culc, ca să mă refac şi să fiu pregătit pentru orice

eventualitate mâine dimineață.

Mă opresc în fața porții care măsoară cel puțin doi metri şi mă uit la dreapta şi la stânga: nimeni. Apăs pe clanță şi arunc o privire spre mica grădină bine întreținută, luminată de lună. În fața mea se decupează silueta unei case cu un etaj plus pod; de fiecare parte se înalță un coş de şemineu şi şase coloane de lemn susțin streaşina galeriei-verandă. Fațada e prevăzută cu trei lucarne; patru uşi-ferestre se deschid spre verandă şi lasă să treacă lumina. Se pare că Cesar Mills e acasă.

Îmi zic că dacă tot sunt aici, aş putea să văd ce mai face. Merg deci pe potecă până la verandă. Privesc prin fereastra cea mai apropiată.

Îmi dau imediat seama că Mills nu-şi refuză nimic. Încăperea e concepută pentru confort şi nu s-au făcut economii. Covoare persane acoperă parchetul. Două canapele mari, patru fotolii şi un divan sunt repartizate ici şi colo. Lângă un perete zăresc o masă de nuc încărcată cu sticle şi pahare. Lămpi cu abajururi de porțelan fac pete vagi pe covoare şi se reflectă pe parchetul cerat. Frumoasă încăpere, mobilată cu gust. Genul de loc unde oricând te-ai simți fericit.

Cesar Mills stă într-un fotoliu, în mână cu un pahar mare şi aburit de whisky-soda. Poartă un halat de casă albastru, o pijama de mătase albastră, iar picioarele goale îi stau în papuci cu toc ortopedic. Citeşte o revistă şi după aerul lui plictisit se pare că nu e prea interesantă.

Mă întreb dacă merită să aştept. Trebuie să intru în casă şi să fac mica mea inspecție, dar nu țin să risc, nici să mă pomenesc nas în nas cu Mills. Există şanse ca în curând să se ducă la culcare. De aceea hotărăsc să aştept o jumătate de oră să văd dacă se petrece ceva.

Îmi caut un loc în întuneric, mă aşez pe marginea unui hârdău din ciment plin cu petunii şi aştept. Din acest loc pot să văd interiorul încăperii şi pe Mills. El nu poate să mă

vadă.

Trec douăzeci de minute. Spectacolul domnului Mills care duce viață dulce în fotoliul lui nu are nimic îmbucurător, mai ales când stai pe marginea unui hârdău şi suferi de cap şi de dureri de fese. Dar mă încred în intuiția mea şi, cum sunt încăpățânat, aştept. După un moment lasă jos revista şi se ridică.

Sper că se duce la culcare, dar nici vorbă! Se îndreaptă spre masa de nuc şi îşi umple paharul. Când văd curgând whisky-ul din sticlă mi se contractă gâtlejul.

Se îndreaptă spre fotoliu, dar se opreşte şi îşi apleacă capul să asculte. Ascult şi eu.

O maşină soseşte în goană şi strică liniştea nopții.

Mills îşi pune jos paharul, se apropie de oglinda mare ce împodobeşte căminul, se priveşte, apoi stă nemişcat aşteptând.

Maşina se opreşte în fața porții grădinii, o portieră se trânteşte, zăvorul de la poartă scoate un clinchet.

M-am ridicat în picioare. Mă retrag în umbra casei. Uşa grădinii se deschide şi se aud paşi ce vin pe alee: paşi repezi şi uşori de femeie.

Aştept în întuneric, lipit de zid, de unde pot să văd grădina luminată. La colțul casei apare o femeie: o femeie cu capul gol. Cu pantaloni roşcați de in şi cămaşă sport de culoare verde fluturând peste centură. Geanta e din in roşcat, aceeaşi culoare ca pantalonii.

Trece pe lângă mine şi adulmec un val de parfum. Lumina lunii îi luminează cu cruzime fața mică şi slabă. Un surâs dezamăgit îi trage în jos colțurile gurii.

Traversează cu vioiciune veranda şi intră în încăpere. Imediat ce intră îmi scot batista şi îmi şterg fruntea şi mâinile. Nu mai sunt obosit. Nu mă mai doare capul. Mai curând sunt mulțumit de mine. Îți face plăcere să vezi că nu te-ai înşelat luându-te după propriile intuiții.

Femeia cu pantaloni roşcați şi cămaşă verde este,

bineînțeles, Nathalie Cerf.

3

Totul este liniştit, e cald, eu stau în umbră. Departe, foarte departe, valurile oceanului se lovesc de recifurile de la East Beach.

În timp ce stau acolo în întuneric aşteptând să se întâmple ceva, încerc să-mi amintesc ce mi-a spus Paula despre Nathalie Cerf. A avut un accident de maşină acum doi ani. Mama ei a murit, ea a rămas infirmă. A fost îngrijită, i s-au făcut raze X şi a fost examinată de toţi medicii cu oarecare reputaţie din ţara asta. Dar niciunul dintre ei nu a obţinut rezultate. Cerf a plătit sute de mii de dolari: nimeni nu a reuşit s-o facă să meargă.

S-ar zice că ştiinţa medicală a pierdut un făcător de miracole în persoana lui Cesar Mills. Ce n-a putut să facă ştiinţa celor mai buni medici din ţară, a făcut el. Căci Nathalie Cerf a traversat veranda la fel de uşor ca o campioană olimpică.

Se aude o voce de spărgător de nuci: vocea lui Mills.

— Nu mi-ai spus că vii. Nu te aşteptam. Ai fi putut să telefonezi.

În timp ce vorbeşte, mă apropii să am o vedere de ansamblu a încăperii.

Mills se află în cadrul uşii, de parcă tocmai ar fi intrat în cameră. Are aerul sincer agasat; ochii lui incolori sunt duri.

— Te deranjez? întreabă politicos Nathalie.

S-a aşezat pe braţul fotoliului, stă dreaptă, cu mâinile încrucişate pe geantă, fără să pară deloc stingherită.

— Tocmai mă duceam la culcare.

— Adevărat? Nu e târziu. De asta faci o mutră aşa de sinistră?

Intră în cameră şi închide uşa.

— Sigur că nu! Nu-mi place să soseşti aşa ca o vijelie. Ar putea să fie la mine un prieten sau cineva.

Ia paharul pe care îi pusese pe masă. Ea se uită la el şi fața îi devine deodată la fel de inexpresivă ca a unui manechin de ceară.

— Nu ştiam că am nevoie de permisiune ca să intru în propria mea casă, zice ea calm.

Cu toate că vorbele sunt agresive, tonul este conciliant.

— De acum înainte am să ştiu.

Lui Mills nu prea pare să-i placă asta, dar nu spune nimic. Se întoarce în fotoliul lui şi se aşează. Urmează o lungă, prea lungă pauză.

— Nu-mi oferi nimic de băut? zice ea cu un ton degajat.

El nu se uită la ea.

— Eşti la tine acasă. Acolo sunt sticlele tale. Serveşte-te.

Ea se ridică şi se duce la masă. O văd turnându-şi trei degete de whisky şi adăugând un cubuleț de gheață. Spatele ei mic e țeapăn, mâinile sigure, dar buzele îi tremură.

— Ce se întâmplă, Cesar? întreabă ea fără să se întoarcă.

Încearcă să se stăpânească, dar amabilitatea ei prefăcută nu mai înşeală.

— Crezi că asta va dura multă vreme? întreabă el.

Ea se întoarce brusc şi îl priveşte în față.

— Ce să dureze multă vreme?

— Ştii tu: asta! răspunde el arătând cu un gest încăperea. Cât timp crezi că am să mai fac pe neghiobul în fața porții, salutând ca un lacheu? Cât timp crezi că am să mă mai urc pe furiş în dormitor în spatele lui Franklin care

ştie de ce-o fac şi se preface că nu ştie?

Ea se încruntă.

— Ce altceva ai vrea să facem?

— Ne-am putea căsători, nu? De câte ori va trebui să-ți repet? Putem să trăim aici, da? Ai banii tăi. Cerf nu se poate atinge de ei.

Apucă paharul, îl pune cu violență pe marginea căminului.

— Ne putem căsători! Asta putem face!

— E imposibil!

— E imposibil! Spune-i adevărul lui Cerf. Doar nu crezi că asta va schimba ceva, nu? Poate că asta l-a necăjit la început, dar acum nu. Un tip nu trăieşte doi ani de zile lângă o chestie ca asta fără să se obişnuiască. Te înşeli dacă crezi că-i mai poate face ceva. Îl doare-n cot.

— Nu.

Ochii ei par imenşi în contrast cu fața slăbănoagă.

Se ridică şi rămâne pe loc, cu mâinile înfundate în buzunarele halatului, cu capul uşor aplecat, cu un zâmbet palid şi ironic pe buzele subțiri.

— Îți spun că puțin îi pasă.

Amândoi vorbesc calm, dar între ei stăruie o mare tensiune. Ceea ce mă face să presupun că se stăpânesc ştiind prea bine că atâta vreme cât îşi vor controla reacțiile vor păstra situația în mână. Şi cum fiecare are ceva de pierdut, vor să păstreze situația în mână.

— Hai să-ți spun, continuă Mills. Uită-te cum se poartă cu tine. De câte ori vine să te vadă? De două ori pe zi.

Se opreşte căci ea face un mic gest de nerăbdare, apoi zice:

— Ştiu la ce te gândeşti.

— La ce mă gândesc?

— Crezi că nu vine să te vadă decât de două ori pe zi pentru că n-ar suporta să te vadă de mai multe ori. Îți închipui că conştiința lui e îndesată de remuşcări. Crezi că

de fiecare dată când intră în camera ta şi te vede stând pe scaun, sau întinsă în pat cu micul tău aer neurastenic pe mutrişoara ta de târfă, simte o lovitură în inimă. La asta te gândeşti, nu?

— Da. Asta este! începe ea să strige cu o voce deodată tăioasă şi pătrunzătoare. Ştiu că nu poate suporta să mă vadă şi sunt încântată. Auzi? Încântată!

— Ar fi timpul să deschizi ochii.

Vorbeşte cu glas scăzut; se uită la ea foarte sigur de el, legănându-se înainte şi înapoi.

— Ar fi timpul să-ți dai seama, păpuşo. Din ziua în care şi-a luat-o pe blonda aia de nevastă, şantajul tău n-a mai ținut.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! strigă ea. Destul, Cesar! Şi nu-mi spune mie „păpuşo”, e oribil de vulgar!

— Dacă nu vorbim despre asta imediat, atunci e pentru ultima oară când mai vorbim despre ceva.

Traversează încăperea şi ia o țigară dintr-o cutie de argint.

— Alege, îi zice el

— Ce vrei să spui?

— E simplu, nu? Mâine îmi scot cizmele şi şapca. M-am săturat să mai joc pe soldățelul în fața porții. M-am săturat să-mi scot încălțările ca să urc în camera ta fără să fac zgomot. Asta vreau să spun.

Deodată ea izbucneşte într-un râs strident. Neplăcut la auz.

— Presupun că laşi baltă şi toate astea?

— Dacă te referi la casa ta şi la restul, de data asta nu te înşeli, păpuşo.

Îşi aprinde țigara; două firişoare de fum îi ies pe nările încordate.

— Ne căsătorim sau las totul baltă!

— Nu te pot lua de bărbat atâta vreme cât el trăieşte.

— Crezi că va avea chef careva să te ia de nevastă când

el va fi mort?

— De ce să nu continuăm aşa? Ai tot ce doreşti, nu? Ai libertatea ta. Nu mă ocup de treburile tale.

Vine spre ea, o prinde de încheietura mâinii şi o trage la el.

— M-am săturat să joc pe valetul de cameră în patul tău.

Ea îl pălmuieşte. Palma pocneşte pe fața lui brunetă ca un foc de pistolet.

Stau pe loc şi se uită unul la altul, apoi el îi dă drumul şi se dă înapoi cu un zâmbet răutăcios.

Ea se lasă într-un fotoliu de parcă i s-a epuizat toată forța.

— N-am vrut să fac asta. Scuză-mă.

— Doar nu crezi că-mi pasă? zice el râzând. De data asta ai ajuns la capăt, frumuşico. Mă bucur teribil că te văd cedând, într-una din zile tot trebuia să se rupă. Cred că a sosit clipa preavizului. Sunt sătul.

— Nu vorbi aşa. Nu crezi asta. Eşti furios. Plec. Mai vorbim mâine.

— Mai vorbeşti mâine tu. Eu însă nu voi mai fi aici.

Îşi aruncă țigara în cămin. Nathalie nu se mai uită la el, priveşte țigara înroşită şi strânge din buze. Când e sigur că ea se uită fix la chiştoc, pune piciorul pe el şi-l striveşte.

— Uite aşa… face el domol.

— Cesar, te rog…

— Uite aşa… cu noi doi, uite aşa!

Urmează o lungă tăcere.

Glasul ei se aude după câteva minute.

— Îți va lipsi această casă… şi banii, şi tot ce fac pentru tine.

— Frumusețea mea, îți faci iluzii. Să simt lipsa banilor şi a barăcii tale! Nu e decât o casă, şi o fată care are lovele; nu cumva te crezi unică în felul tău?

— Să nu mai vorbim despre asta, Cesar.

Stă dreaptă şi pumnii i se crispează.

— Regret, dar trebuie să vorbim. Şi mâine dau peste altă fată ca tine, la fel de bogată. E uşor. Colţişorul colcăie. Fete care caută un băiat cu ceva muşchi să se joace cu el; fete cărora le-ar plăcea să-i plătească nişte ţoale, să-i împrumute o casă şi să pocnească din degete când au nevoie de el. Şi ştii de ce vor un flăcău? Nu e nevoie să pun punctul pe *i*. Plozi scârboşi de bogătani care nu au nimic mai bun de făcut decât să-şi plătească un tip pentru că are muşchi! Ascultă, frumuseţe, nu eşti prima şi nu vei fi nici ultima. Dacă vrei să mă păstrezi, mărită-te cu mine. Mărită-te cu mine ca să pot profita de lovelele tale. Şi nu uita, doar pentru asta mă însor cu tine.

— Spuneai că nu sunt prima?

A închis ochii şi pare extenuată. În timp ce el vorbea se lăsase pe spate în fotoliu. Pare bolnavă, are faţa cenuşie.

— Da, am spus că nu eşti prima. Şi, de altfel, nici ultima.

— Ba da, zice ea, poate că sunt ultima.

— Asta s-o crezi tu!

Bea tot din pahar, cască şi-şi trece mâna prin păr.

— Mă voi duce la culcare. Toate poveştile astea mă plictisesc. Ai face mai bine să te întorci acasă.

Ea deschide ochii.

— Şi mâine?

Vocea ei e tăioasă, rece.

— Mâine voi fi departe de târfa asta de baracă.

Ea se ridică încet.

— Vrei într-adevăr să pleci?

— Ce, eşti surdă? întreabă el brutal. E cât se poate de limpede. M-am săturat. Fac paşi. Te las baltă. Te înapoiez mamei tale. Pricepi acum? Vreau să mă debarasez de pânzele de păianjen pe care le-am strâns din cuibul nostru de dragoste. Am să uit de tine, de felul în care te porţi, de felul cum vorbeşti, ce spui, şi o să-mi ofer o vacanţă plină de

veselie, te rog să mă crezi!

Stă nemişcată cu privirea strălucind de febră.

— I-ai spus asta şi Anitei?

El ia deodată un aer întrebător, apoi izbucneşte în râs.

— Nu eşti proastă deloc! Prin urmare ştiai? N-a durat mult; nu merita deranjul. Nu avea entuziasmul tău juvenil.

Se întoarce şi-şi mai toarnă un pahar.

— De ce nu încerci cu Franklin? întreabă el râzând. E bătrân, dar pariez că are talente ascunse.

Ea îi întoarce spatele şi-şi deschide geanta. Scotoceşte în ea şi scoate un revolver automat calibru 25. Nichelul strălucitor al armei captează o rază de lumină şi o retrimite spre tavan în fulgere scânteietoare.

Mills aude clinchetul piedicii şi se întoarce în loc în momentul când ea îndreaptă revolverul spre el.

— Nu vei pleca, Cesar, spune ea cu convingere.

Stă cu spatele la mine. Nu-i văd fața, în schimb o văd pe cea a lui Mills. Zâmbetul lui mic şi satisfăcut îi alunecă de pe trăsături aşa cum alunecă un peşte într-o plasă. Rămâne pironit locului, abia îndrăznind să respire, cu ochii holbați.

— Ai face mai bine să pui la loc revolverul, zice dintr-o suflare, strâmbându-se de încordare. Se poate întâmpla un accident.

— O să şi fie unul.

Se retrage încet spre uşa-fereastră.

— Nu mişca, îl avertizează ea. Ştiu să mă folosesc de ce am în mână. O fată de miliardar îşi poate permite să învețe o sumedenie de lucruri, inclusiv asta printre altele: să tragă cu jucăria pe care-o vezi. Să ştii, Cesar, că trag foarte bine.

— Ascultă, păpuşo…

— Ți-am spus să nu-mi mai zici aşa. Taci şi nu mişca. E rândul meu să vorbesc.

E aproape lângă fereastră, la doi paşi de mine. Îi simt parfumul, îi văd ochii strălucind de febră. Stau nemişcat ca o statuie. Nu-i cunosc virtuozitatea de trăgătoare. O simplă

mişcare din partea mea şi poate foarte bine să se întoarcă şi să tragă în mine. Sunt prea aproape să mă rateze. Numai ce mă gândesc şi simt cum îmi curge sudoarea pe spate.

— Ştiam că într-o zi se va ajunge aici, zice ea. Nu eşti un om care să respecte un târg, Cesar. Dar eşti băiat frumos, bine făcut şi câteodată distractiv; nu întotdeauna. Nu eşti simpatic. Mutra ta scârboasa de golan iese adesea la iveală. Şi să nu crezi că m-ai înşelat. Nu. Ştiam. Ştiam de Anita. Te-am urmărit. Ce porc eşti, Cesar! Ce porc frumos cu botic drăguț! Oh, ştiu! Voiam ca totul să continue între noi, dar eram conştientă că mai devreme sau mai târziu vei obosi şi vei găsi pe altcineva. Ştiam că nu-ți va fi greu şi că vei spune totul celei care mă va urma. Nu te poți abține să nu vorbeşti, nu-i aşa, Cesar? Şi mie mi-ai povestit despre altele. Credeai că apreciez toate detaliile pe care mi le dădeai despre ele, stând culcat lângă mine, ştiind că într-o zi vei vorbi şi despre mine alteia. Dar n-o vei face, Cesar. Nu vei mai vorbi niciodată nici unei femei despre nicio altă femeie.

Mills are vocea tremurătoare:

— Eşti nebună!

— Nici pomeneală. Aş fi fost dacă te-aş fi lăsat să pleci de aici, dar nici nu poate fi vorba. Te vor găsi mâine dimineață şi vor reconstitui scena omorului: se va vedea că a fost o femeie, dar care femeie? Au trecut atâtea pe aici, nu-i aşa, Cesar? Regimente de femei, şi toate au avut poftă să te omoare la un moment dat. Cred că nici măcar nu voi fi suspectată. Toată lumea, în oraşul ăsta plin de cancanuri, ştie că nu pot să merg. Cum aş putea să vin aici să te ucid? Ar putea să creadă, căci această casă îmi aparține. Dar e suficient să vorbesc cu doctorul Mac Kindley şi acesta le va spune că nu pot să merg. Nu va voi niciodată să admită că l-am înşelat luni de zile. Şi apoi mai e şi fidelul Franklin. Ştie că am venit la tine. Când va auzi că ai murit, va fi încântat, Cesar! Te detestă. Nu mă va denunța.

Mills are buzele strâmbe de spaimă, albicioase.

— Lasă ăla din mână, idioato! răcneşte el. Auzi? Lasă-l!

— Adio, Cesar.

Şi țeava scânteind urcă încet spre capul lui Mills.

— Nu trage! strigă el şi aruncă brațele înainte, întorcându-se, căci vede că într-adevăr ea va trage şi că el nu poate face nimic.

În momentul în care glonțul pleacă, o lovesc cu pumnul peste braț. Şocul îi paralizează degetele. Dă drumul la armă, se întoarce şi mă loveşte. Îi simt unghiile smulgându-mi pielea de pe obraz. Vreau să pun mâna pe ea, dar se trage înapoi cu o săritură şi fuge în grădină.

O las să plece. Aleargă în bătaia lunii, traversează grădina, trece de poartă şi urcă în maşină.

4

— Salut, nenică, zice Mills. Sunt totuşi momente când cazi la ţanc.

Se prăbuşeşte în fotoliu de parcă picioarele nu l-ar mai susţine. Faţa lui de culoarea seului e scăldată în sudoare. Mă întreabă:

— Vrei să bei un păhărel?

Păşesc în încăpere tamponându-mi zgârieturile de pe obraz cu batista. Într-un loc sângerez, în rest am doar pielea luată.

— S-ar părea că te-a zdruncinat? zic aşezându-mă pe braţul fotoliului exact acolo unde stătea Nathalie Cerf ceva mai înainte. O să fii mereu cu un picior în groapă.

— Ştiu, răspunde Mills.

Încearcă să-şi toarne whisky în pahar, dar mâinile îi tremură atât de rău încât nu reuşeşte decât să stropească covorul.

Îi iau sticla din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Se întinde în fotoliu, cu faţa plină de sudoare. Olaf Kruger avusese dreptate spunându-mi că dacă îl atingi o dată, se dezumflă. Nathalie îl atinsese.

Torn pentru amândoi suficientă băutură să plutească un yaht, îi întind paharul şi conţinutul celuilalt îl expediez pe gâtlejul meu pergamentos. N-am băut nimic care să-mi pară atât de bun în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Mills şi-l bea pe al lui din trei înghiţituri. Ca un lăptic. Imediat ce termină îmi dă paharul.

— Încă unul la fel de mare. Dumnezeule! Târfa asta m-a speriat! Dacă n-ai fi intrat în acțiune…

— Dădeai în primire, termin eu servindu-i un alt pahar. Mă întreb cum nu se curăță mai curând secături de felul tău. Dacă nu aveam nevoie să stau de vorbă cu tine, aş fi lăsat-o să te ucidă.

Îmi adresează o strâmbătură care vrea să fie un zâmbet.

— Eşti un amic, nenică. Îți sunt dator. Ce bucluc! E nebună. Ştiai? E mai periculoasă decât un şarpe cu clopoței călcat din greşeală pe coadă. Am crezut că-mi iau adio de la viață.

Îi întind un pahar pe măsura primului.

— Nu bea totul dintr-o dată. Aş vrea să ai mintea clară în următoarele zece minute.

— Dă-mi o pipă, zice. Am impresia că un regiment de miriapozi mi se preumblă pe coloana vertebrală. Simt că mă voi căra de aici în fundul unui tren. O cunosc. Ştii ce, nenică? E capabilă să se ducă acasă, să ia alt revolver şi să vină iar. N-am să mucezesc aici. Trebuie să te fereşti când ai de-a face cu o scrântită ca ea.

Îi dau o țigară şi i-o aprind. Degeaba a tot vorbit, n-a reuşit să se liniştească. Reacția începe să se facă simțită şi nu m-ar mira să-l văd leşinând.

— Domol, îi zic, nu se mai întoarce. Vino-ți în fire.

Mai bea un gât şi se aşează. Fixează covorul cu un aer tâmp. N-ar servi la nimic să-l zgâlțâi. A fost pocnit şi n-are destul bojog pe el să-şi revină repede.

Timp de cinci minute nu scoate o vorbă, apoi spune cu o voce care îmi pare mai normală:

— Ce căutai aici, nenică? Nu-mi răspunde dacă nu vrei. Îmi pare bine că te găseai aici. Fără tine acum începeam să mă răcesc.

— Am venit să stăm de vorbă. Poți să mă ajuți să rezolv o mică problemă de care mă ocup.

Se uită la mine şi-mi zâmbeşte:

— După ce-ai făcut pentru mine, nenică, zice el serios, poţi să mă întrebi ce vrei. Îmi pare rău că te-am pocnit zilele trecute. Ştiu că-mi porţi pică. Scuză-mă.

— Da, îţi port pică, dar să nu mai vorbim despre asta. Credeam că fata asta nu poate să meargă. De ce se preface?

— Vrea să-i otrăvească viaţa lui Cerf. Ţi-am spus că e nebună de legat.

— Ce i-a făcut Cerf?

Mills se lungeşte în fotoliu.

— Vrei să ştii? Am să-ţi povestesc în fugă dacă ţii să afli.

— Dă-i drumul.

— Îşi adora mama, dar tatăl ei n-o interesa. Ca lucrurile să fie „perfecte", Cerf era nebun după ea. Nu exista nimic care să nu fie făcut pentru ea şi era gelos pentru dragostea ce o avea pentru mama ei. Într-o zi au plecat toţi trei cu maşina. Cerf se afla la volan. S-au oprit undeva să ia masa şi Cerf a tras o băută pe cinste. În hotel mai treacă-meargă, dar afară – catastrofă nu altceva! Se matolise rău! Uite aşa pocnea din degete! În loc să cedeze volanul uneia din femei, s-a încăpăţânat să conducă el. Şi a intrat într-un camion. Tipul cu camionul a fost ucis, Nat lovită zdravăn şi mama ei şi-a tăiat gâtul trecând cu capul înainte printr-unul din geamurile maşinii. Cerf nu a avut nici măcar o zgârietură. Când Nat s-a trezit, se scălda în sângele mamei ei care era lungită alături de ea, cu capul ce nu se mai ţinea de corp decât prin pielea gâtului. Şi ştii ce cred eu?

Se îndreaptă şi mă priveşte în faţă.

— Cred că Nat a înnebunit. Nu s-ar spune, dar asta este. Cerf era gata să înnebunească şi el când a văzut că Nat era rănită; şi ea şi-a dat repede seama de reacţiile lui. Din ziua aceea – ea mi-a spus – a devenit dură ca stânca. El era vinovat de moartea mamei sale, şi a început să-l urască cu o violenţă din ce în ce mai mare. Ca să-l pedepsească s-a

prefăcut că nu mai poate să meargă. Poate că a fost pedepsit primele două luni; după cele spuse de ea. Cerf o iubea sincer, dar după o vreme s-a obişnuit s-o vadă aşa. Nu vrea să creadă că asta nu mai are niciun fel de efect asupra lui; eu sunt sigur că aşa e. Îți dai seama? A stat în fotoliul cu rotile sau lungită în pat vreme de doi ani; nu ieşea din casă decât atunci când Cerf era plecat sau noaptea când sigură că nu vine la ea s-o vadă. Asta dovedeşte cât e de sonată.

— Cum ai ajuns în povestea asta?

— Voiau un paznic pentru poartă. Eram pe drojdie la vremea aia. Am intrat la ei. Ştii cum e... După două zile a început să-mi facă avansuri. Presupun că se plictisea singură; s-a gândit că ar fi simpatic să aibă un flăcău cu care să se veselească.

— Ştii ceva de o valiză plină cu obiecte furate care a fost găsită în camera Anitei?

— A fost ideea sonatei de Nat. Eu le-am strâns şi ea a pus valiza. Îşi spunea că asta le va strica luna de miere şi aşa a fost. Îi bubuia capul de idei încântătoare ca asta.

— Poți să-mi vorbeşti de Gail Bolus?

Pare surprins.

— Ştii o grămadă de lucruri, nenică. O cunoşti?

— Pe tine te întreb. O cunoşti?

Încuviințează cu o mişcare uşoară a capului

— Da. A sosit în oraş acum patru luni. E pasionată de box. Ne întâlneam la Kruger. Atunci boxam un pic. Am trăit amândoi, îi plăcea să mă vadă luptând. Când am abandonat boxul m-a părăsit. Ştii ceva, nenică, e a naibii de şmecheră... şi fără scrupule, ca nimeni alta. Prea trebuie să-ți torturezi creierul cu o fată ca asta. N-am continuat. Tot ce pot să-ți spun e că îşi câştigă viața jucând pocher. Jongla cu aşii aşa cum ai aprinde o țigară. Nu ştiu ce mai e cu ea.

— Ți-a vorbit vreodată de Lee Thayler?

Scutură din cap.

— Cine e?

— N-ai treabă. Ce făceai acasă la Barclay acum două zile?

Asta îl uimeşte.

— Auzi… eşti peste tot în acelaşi timp? Ce făceai la el?

— Eram acolo, atâta tot. Ce căutai tu acolo?

— Tot o idee de-a fetiței lui Cerf. Mă trimisese să caut probe care să-l convingă pe Cerf că Anita îl înşela. Dar n-am găsit nimic.

Golesc paharul şi mă ridic.

— Nu ai nicio idee „specială” în legătură cu asasinarea Danei Lewis?

Scutură din cap.

— Niciuna. Nat pretinde că e vorba de Anita, dar nu cred. Nu e genul ei!

Se ridică şi el. Frica şi băutura îl fac să se clatine.

— Dacă asta e tot ce voiai să ştii, nenică, atunci am să plec. Îmi fac valiza şi părăsesc oraşul. N-am să mă simt liniştit până când n-am să fiu departe de această țicnită.

— Bine. Asta era tot ce voiam să ştiu, îi zic.

5

Pe drumul de întoarcere la Ocean City rumeg ce am auzit şi ce mi-a spus Mills. La prima vedere nimic din ce am aflat nu are legătură cu moartea Danei, dar s-au mai lămurit nişte puncte care trebuiau lămurite.

Însă asasinul Danei e tot liber.

Sunt în continuare la fel de sigur că cheia problemei este mobilul crimei şi motivul pentru care colierul a fost găsit la ea acasă. Dar explicația acestor două fapte – ioc! După părerea mea, toate bănuielile trebuie să se îndrepte spre Thayler sau Bannister, Thayler fiind numărul 1. Nu-l văd pe Bannister omorând-o pe Dana. Doar dacă nu cumva înmânarea colierului constituia prețul crimei, şi că, neprimind plata, a rezolvat conturile omorând-o pe Anita. Nu-mi prea place asta, dar trebuie totuşi să o am în vedere. Nu cred că Nathalie a putut s-o ucidă pe Dana. Mai întâi că nu avea motiv, şi apoi că nu e în stare să se folosească de un calibru 45.

Şi continui să sucesc toate acestea pe toate părțile, încercând să plasez la locul lor piesele jocului de puzzle şi nu ajung la nimic când opresc în fața casei.

Mi se pare tare ciudat că nu mai găsesc casa luminată. Aprind lumina după ce deschid uşa şi intru greoi în prima încăpere. Pendula de pe cămin arată ora unu şi un sfert. Sunt atât de obosit încât aş dormi îmbrăcat.

În momentul în care mă îndrept spre dormitor sună telefonul. Bombăn o mulțime de înjurături, mă aşez pe marginea patului şi ridic receptorul.

E Pat Finnegan şi pare foarte agitat.

— L-am găsit, domnule Malloy. S-a ascuns la Joe Betillo; acolo e în clipa asta.

Îmi încordez auzul.

— Cine? Thayler?

— Da. Vreți să vin cu dumneavoastră?

— Nu, du-te la culcare, zic atingându-mă uşor peste ureche cu regret. Cred că mă voi descurca singur. Mulțumesc pentru informație, Pat.

— Ascultați, dom'le Malloy, nu puteți să vă duceți acolo singur. Betillo e un tip periculos. Fiți atent.

— Las-o moartă, Pat. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, sună-l pe Kerman la Frisco şi spune-i să se întoarcă cu primul avion. Spune-i unde e Thayler.

Îi dau numărul de telefon al lui Kerman şi adaug:

— Lasă-i pe mine pe Joe şi pe Thayler; sunt ai mei.

— Dar Joe e periculos...

Îl întrerup:

— Şi eu. Du-te la culcare. Bună seara.

Închid, arunc o ultimă privire încărcată de regrete spre pernă şi mă întorc la maşină.

CAPITOLUL IX

1

Îl cunosc pe Joe Betillo din vedere şi după reputaţie. E antreprenor de pompe funebre, îmbălsămător, fabricant de coşciuge, provocator de avorturi şi îngrijeşte fără să pună întrebări rănile provocate de gloanţe sau tăişuri. Are un magazin cu două intrări în Coral Gables, cartierul păduchios din Ocean City. Antrepozitul lui e situat la capătul unei fundături la intrarea căreia barul *Delmonico* domină cheiul.

Coral Gables este un cartier periferic situat în vestul oraşului; o adunătură de barăci care au apărut în jurul golfuleţului natural care serveşte drept port. Aici prosperă comerţul cu bureţi, peşte, carapace de broască ţestoasă, şi toată această industrie constituie o sursă de venituri pentru lichelele din cartier.

Colţişorul nu e deloc liniştit iar curcanii nu se aventurează niciodată singuri pe aici; rareori trece vreo noapte fără vreo lovitură de cuţit în coaste sau un cap spart cu lovitură de sticlă.

Garez maşina în întuneric, la câţiva metri de intrarea inundată de lumină de la *Delmonico.* Ceasul de la tabloul de bord arată ora două fără un sfert. Un pian mecanic lălăie o muzică da jazz stridentă. Cheiul e pustiu.

Cobor din maşină şi înaintez până la străduţa ce duce la Betillo. Prin ferestrele barului văd câţiva întârziaţi

prăbuşiţi pe tejghea şi două fete în şort stând la o masă de lângă uşă; privesc cu ochii lor extenuaţi luminiţele care scânteiază pe apa presărată cu pete de păcură din port.

Rămân în întuneric şi cobor liniştit străduţa într-o duhoare de whisky stricat, peşte putrezit şi urină de pisică. Străduţa face o cotitură bruscă şi ajung în faţa locuinţei lui Betillo. E o casă cu două etaje făcută cu material din demolări, care se clatină, e prost întreţinută şi e albită de soare şi de vântul sărat. În faţa clădirii se ridică un gard. După o privire în jur, trec peste el dintr-o săritură.

Aterizez într-o curte mare plină de scânduri, de rumeguş şi de talaş. Printre acoperişurile din jur luna răspândeşte la întâmplare parcele de lumină şi de umbră şi nu cred că pot fi văzut, dacă din întâmplare cineva s-ar uita pe fereastră.

Traversez curtea lăsându-mă în jos, folosind mereu colţurile întunecate, în căutarea unei ferestre. Găsesc una în partea din spate a barăcii. E la o înălţime bună şi e închisă prin interior cu un zăvor simplu. Împing zăvorul, introduc lama cuţitului între fereastră şi toc şi salt batantul. Alunecă fără zgomot. Nu mă grăbesc. Panoul urcă centimetru cu centimetru până când am loc să mă strecor înăuntru. Aprind lanterna să văd încotro mă îndrept. Fasciculul de lumină luminează o încăpere goală a cărei podea e acoperită cu rumeguş şi talaş. Trec un picior, apoi pe celălalt, şi cad în cameră.

Lângă fereastră e o uşă ce se deschide într-un culoar. La capătul culoarului e o scară, şi la capătul de sus al scării e o altă uşă. Văd totul proiectând în două rânduri fasciculul de lumină al lanternei.

Înainte de a părăsi încăperea care mă adăposteşte deocamdată, sting lanterna şi ascult. Prăvălia şi locuinţa de deasupra mea sunt la fel de liniştite şi de întunecate ca un puţ de mină într-o zi de sărbătoare.

Înaintez cu circumspecţie de-a lungul culoarului, fără

să mă servesc de lanternă decât atunci când e necesar. Deschid uşa care dă pe palier şi arunc un ochi într-o încăpere ce-mi pare destul de mare şi în fundul căreia se îngrămădesc mai multe coşciuge. Prima senzație pe care o am este mireasma dulce şi plăcută a dezinfectantului în care se vâră cadavrele.

Mă strecor în încăpere, închid uşa şi luminez pereții cu lanterna. De-a lungul celui pe care îl am în față se îngrămădesc trei duzini de coşciuge: articole ieftine din brad care mi se par a fi îngrămădite aici în grabă. De-a lungul peretelui din dreapta se află trei articole mai serioase dintre care unul din abanos cu mânere de argint. În centru e pusă piesa de colecție făcută din nuc, cu mânere de aur. În alt colț zăresc o masă lungă de marmură, şi foarte aproape de ea un soi de cadă adâncă: presupun că e cea în care Betillo îmbălsămează cadavrele.

Mă chiorăsc puțin peste tot, ridic capacele coşciugelor, arunc o privire pe ici, pe colo, nu prea mândru de mine, neştiind prea bine ce caut, dar sperând că voi găsi ceva. Şi descoperirea nu întârzie.

Iată-mă din nou lângă coşciugele îngrămădite în fund: chestiile ieftine din brad. La al doilea capac pe care îl ridic, dau nas în nas cu Anita Cerf.

Aproape că mă aşteptam s-o găsesc pe undeva prin împrejurimi şi-mi pregătisem nervii pentru zdruncinătura pe care mi-ar fi provocat-o fața ei însângerată. Dar în lumina crudă şi vie a lanternei e şi mai oribilă decât mi-am imaginat-o. Betillo a îmbălsămat-o aşa cum era; n-a căutat s-o aranjeze sau să astupe gaura pe care o are în frunte, nici măcar să-i spele fața. Tresar şi înainte de a fi putut să-mi revin las să cadă capacul coşciugului cu un zgomot care îmi răsună în urechi ca bubuitura unui tunet.

Ascult nemişcat cu inima bătându-mi cu putere şi gura uscată. Îmi dau deodată seama că nu am revolver şi că, dacă voi fi prins aici, Betillo îşi va face o plăcere din a-mi înfige

lama cuțitului în burtă şi de a mă arunca în port; sau dacă nu vrea să-mi fie găsit cadavrul, să mă îmbălsămeze şi să mă lase să devin mumie în una din cutiile lui preț de vreo douăzeci de ani. La gândul ăsta simt cum mă trece o transpirație rece şi hotărăsc să plec de acolo rapid şi să supraveghez baraca de afară, aşteptând să apară Kerman cu puşcociul lui.

Imediat ce iau această hotărâre, timpul de care am nevoie ca să ies mi se pare că nu se mai sfârşeşte. Ajung la uşă în vârful picioarelor. În momentul în care ating clanța, o simt cum mi se mişcă în mână. Tensiunea mea arterială face un salt şi inima mi se urcă în gât. Cineva care vine din exterior deschide uşa.

Sting lanterna, mă trag înapoi trei paşi de la uşă şi aştept. Încăperea e cufundată în întuneric şi toate ieşirile sunt astupate, mirosul de dezinfectant devine dezgustător. Îmi țin răsuflarea, ascult, scrutez întunericul aşteptând să se întâmple ceva.

Tăcere de moarte. Nu aud decât bătăile surde ale inimii mele şi murmurul uşor al unei respirații reținute. Podeaua trosneşte lângă mine. Cel care a intrat, oricine ar fi el, are probabil ochi de pisică. Vine spre mine de parcă m-ar vedea. Simt că e chiar lângă mine pentru că întunericul se face şi mai adânc în momentul în care silueta lui se iveşte în fața mea. Înainte de a putea să mă dau înapoi, două mâini reci ies din întuneric şi mă înhață de gât.

Preț de o secundă, rămân împietrit: frică, panică, spuneți-i cum vreți, dar sunt paralizat. Nişte degete mi se înfig în gât, două arătătoare îmi strivesc carotida. Este o strânsoare ucigătoare, sălbatică, nu mai am aer în plămâni, nu mai am sânge în cap.

Instinctul îmi duce mâinile spre mâinile adversarului. Probabil că are nişte încheieturi tari ca oțelul şi aş pierde un timp prețios încercând să mă eliberez din strânsoare. N-am timp de pierdut. Deja văd roşu în fața ochilor şi plămânii mei

răcnesc după ajutor. Îmi sucesc corpul şi îi ating pieptul ca să măsor distanța, apoi îi trag o dreaptă în care pun toată forța pe care o mai am. Pumnul mi se înfundă sub coastele lui, aerul îi iese din plămâni cu un gâlgâit. Îmi dă drumul la gât, dar înainte de a se putea da înapoi, îi servesc un croşeu care îl trimite grămadă pe undeva prin beznă.

Apăs pe butonul lanternei. Fasciculul luminos îl prinde pe Betillo care se repede spre mine clătinându-se. Fața lui grasă strivită reflectă o suferință şi o furie animalice. Mă las în jos ca să treacă un swing de dreapta ce m-ar fi decapitat dacă şi-ar fi atins ținta, dau drumul la lanternă şi-i trag sub ureche un punch care face un zgomot asemănător cu cel unui satâr de măcelar tăind din came de vită. Îşi pierde echilibrul şi cade. Nu-i las timp să se ridice, sar pe el, aterizez cu genunchii pe pieptul lui şi-l fac pesmet. Cad alături de el, dar nu-i mai trebuie nimic. Fac un salt şi mă ridic. Îndrept spre el lanterna. E lungit pe spate, cu corpul agitat de tresărituri, încercând să facă în aşa fel încât să-i pătrundă ceva aer în plămâni, sub coastele strivite.

Îngenunchez lângă el, îl apuc de părul lung şi-l izbesc cu capul de podea. Podeaua tremură. Dă ochii peste cap şi părăseşte sala de şedințe.

Totul s-a petrecut în mai puțin de o jumătate de minut; adevărată luptă de animale. Îmi trag sufletul şi mă aplec peste el să văd dacă e bine pocnit. Nu va reveni la suprafață decât după mai multe ore, dacă va mai reveni vreodată. Îi deschid haina în speranța că voi găsi un revolver în toc, dar nu poartă aşa ceva. Am făcut un tămbălău bun de trezit morții.

Mă duc la uşă, deschid şi holbez ochii în întuneric. În momentul când intru pe culoar, tăcerea e întreruptă de o detunătură. Mă las în jos, crezând că se trage în mine. Trei focuri de armă răsună în toată casa, asurzindu-mă. În orice caz, nu în mine se trage. Zgomotul e foarte aproape, dar n-am văzut nicio lucire.

Ud de sudoare, rămân în continuare ghemuit lângă perete şi ascult. Se trânteşte o uşă. Nişte paşi aleargă de-a lungul unui culoar, deasupra mea, şi o altă uşă se trânteşte. Apoi tăcere.

2

Nu sunt grăbit să urc treptele. Nu ştiu deloc unde mă duc să-mi vâr nasul, iar fără armă mă simt la fel de vulnerabil ca un melc care şi-a pierdut cochilia. Dar îmi zic deodată că acolo sus cineva e pe cale să moară şi că poate aş putea să fac ceva.

Urc treptele în patru labe. La jumătatea scării îmi intră în nări un nor de fum. Fum de praf de puşcă ars. Continui să urc fără să fac zgomot, cât pot de repede, dar cu precauţie.

Pe palier risc şi aprind lanterna. Sunt în faţa unui culoar. Lângă locul unde stau ghemuit văd o uşă deschisă care lasă să treacă un nor de fum vizibil la lumina lanternei.

Cum nimeni nu trage în mine, încep să sper că tipul cu bang-urile s-a omorât. Dar ţin la pielea mea, aşa că ascult, tot în patru labe. După un moment mă obişnuiesc cu bătăile inimii mele şi cu cele ale tâmplelor. Dar percep alt zgomot: o respiraţie ce se aude din camera unde a avut loc partida de tir. Spun respiraţie dar mai curând s-ar zice că e zgomotul a două foale găurite. Şi iată că aud bine alt zgomot. Un fior rece îmi trece pe şira spinării: un flop-flop-flop regulat ca al picăturilor de apă sau de altceva, căzând pe jos.

Mă ridic, îmi iau inima în dinţi şi înaintez până la uşă. Când intru în cameră mă întâmpină un miros de sedită. Zgomotul respiraţiei pe care am auzit-o se transformă într-un suspin şi un gâlgâit care îmi face părul măciucă ca nişte ace de cactus. Aprind lanterna. Fasciculul luminează un tablou pe care am să-l visez încă zece ani de acum în înainte. După ce arunc o privire caut întrerupătorul; câteva clipe mai târziu

încăperea se umple de o lumină albă şi violentă.

Este o cameră mică; mă aflu în fața patului. Pe pat e întins un bărbat îmbrăcat cu pantaloni de pijama. Are torsul gol. Două gloanțe de calibru 45 i-au pătruns în mijlocul pieptului alb şi păros. Sângele curge de-a lungul coastelor într-un val violaceu şi strălucitor. Un al treilea glonț i-a rupt artera jugulară şi sângele îi țâşneşte prin deschizătură cu un jet roşu aprins, oribil, care loveşte peretele şi şiroieşte pe jos.

Îmi trebuie o secundă să-l recunosc pe tipul lungit pe pat. Fața lui stropită de sânge, de o nuanță pământie, pare că aparține unui cap gata să fie expus la muzeul figurilor de ceară al doamnei Tussaud.

Dar e Thayler. Nu poate fi altcineva. Nu mai pot face nimic pentru el. E un miracol că mai e în viață. Chiar dacă aş putea opri hemoragia arterială, tot n-aş putea face nimic în privința găurilor din piept.

Stă foarte liniştit şi se uită fix la mine cu ochii lui cenuşii unde nu se citeşte nicio urmă de frică. Viața se scurge din el, stropeşte peretele şi picură pe podea.

— Cine? îl întreb aplecându-mă deasupra patului. Repede, poți încă vorbi. Cine?

Nu mai are mult de trăit, plămânii i se umplu cu sânge, dar încearcă să vorbească. Gura i se mişcă, maxilarele se contractă: e tot ce poate face. Dar face în aşa fel încât să fie înțeles. Din cauza efortului transpiră din abundență, sudoarea i se amestecă cu sângele; ridică încet o mână şi arată ceva. Urmăresc direcția indicată de deget şi am în fața ochilor un dulap.

— Ceva acolo înăuntru?

Dau ocol patului, deschid uşa dulapului. Nu văd decât un costum, o pălărie şi o valijoară. Mă uit la el pe deasupra umărului. Privirea lui mă fixează, străduindu-se să mă facă să înțeleg ce vrea să spună.

— În costum?

Scot costumul din dulap.

Degetul stă tot întins. Scot pălăria şi valiza şi mă uit din nou la el. Degetul e îndreptat tot spre dulap care e, după cum pot să văd, gol.

— Ascuns aici înăuntru?

Ochii spun că da şi mâna cade. Îi vine din ce în ce mai greu să respire. Pe găurile din piept încep să se formeze bule de aer.

Mă întorc spre dulap, îndrept fasciculul lanternei spre podea, dar nu văd nimic în afară de praf.

Scot cuțitul, deschid lama cea mai solidă şi ridic şipcile duşumelei. Deodată îmi dau seama că nu mai aud respirația şuierătoare. Arunc o privire peste umăr. Pe perna murdară de sânge, fața lui a căpătat o nuanță de argilă şi maxilarul puternic pare desprins. Degetul e îndreptat tot spre dulap şi ochii lui goi şi morți se uită la mine.

Smulg una din şipci şi explorez cavitatea cu lanterna. Numai praf, unu-doi gândaci şi dovada că pe vremuri a locuit acolo, probabil, un şobolan. Mă ridic, examinez dulapul, ştiind că ar fi trebuit să părăsesc casa, dar sunt sigur că Thayler voia să mă facă să descopăr ceva; poate explicația acestui şir îngrozitor de crime.

Lângă mine e un scaun cu fundul împletit din pai; îl trag la mine şi mă urc pe el să mă uit pe etajera de sus. Un panou de lemn închide fundul dulapului. Trec cu lama cuțitului pe deasupra şi încerc să-l smulg. Rezistă dar mă îndârjesc; simt lama cum se îndoaie din cauza presiunii şi sunt atent să nu apăs prea mult; forțez prin mici apăsări, fără să mă opresc…

Panoul începe să se mişte, când aud un zgomot uşor care ar putea să fie cel al unui toc de lemn. Cobor de pe scaun, mă strecor spre uşă şi ascult. Nu aud nimic şi sting lumina, deschizând uşa şi scrutez întunericul de pe culoar. Inima mi se bate de coaste şi mă întreb dacă nu cumva bate în sens contrar când jos zidul se luminează brusc.

Ies din încăpere şi mă aplec peste rampă. Cineva se

mişcă jos pe culoar. Se aprinde o lanternă şi zăresc un curcan la picioarele scărilor. Ridică capul şi se uită spre mine în întuneric.

— Trebuie să fie sus, Jack, murmură o voce. Jos nu e nimeni.

Nu aştept să văd sau să aud mai mult; mă întorc rapid şi fără zgomot în camera mortuară, închid uşurel uşa şi reaprind lumina. Trag zăvorul care este foarte solid. Mai am două minute să găsesc ce caut. Mă întorc la dulap, vâr degetele în gaura pe care am făcut-o şi trag de panou cu toată forța. Se mişcă, cuiele se smulg cu un scrâşnet ascuțit. Trag iar şi rămân în mână cu bucata de lemn. Aprind lanterna. În fața ochilor am două lucruri: un Colt 45 echipat cu ceva care seamănă cu un telescop în miniatură şi un carnet cu copertă de piele. Pun mâna pe amândouă în momentul când se bate la uşă.

— Deschide! strigă o voce. În numele legii, deschide!

Strecor arma în buzunarul de la spate şi carnetul în haină.

Cobor fără zgomot de pe scaun şi mă duc la fereastră.

În momentul când o deschid, unul din curcani se aruncă cu toată greutatea în uşă, dar zăvorul rezistă.

— Coboară şi dă ocol prin spate, îl aud zicând. Va încerca să iasă pe fereastră.

Îl aud pe celălalt curcan coborând treptele în goană.

Sunt pe tocul ferestrei. Curtea e la zece metri sub mine. Nu pot să plec pe aici. De altfel curcanul va apărea în curte dintr-o clipă în alta. Burlanul de scurgere e chiar deasupra capului meu. Îl apuc şi trag de el să văd cât e de solid. Îmi pare destul de rezistent. Încep să mă cațăr pe acoperiş cu un efort enorm. Preț de patru secunde atârn în gol. În cele din urmă reuşesc să pun călcâiul în jgheab şi mă trag înainte. Simt jgheabul îndoindu-se sub greutate. De jos o voce răcneşte ceva. După un efort fantastic reuşesc să mă rostogolesc pe acoperişul în pantă, şi urc cu disperare spre a

mă adăposti în spatele unui coş de şemineu. Se aude o detunătură. Sfărâmături de cărămidă mă plesnesc peste gât. După un alt salt convulsiv, reuşesc să trec în spatele coşului şi rămân acolo întins încercând să-mi trag sufletul. Ştiu că nu am mult timp înainte ca cei de jos să urce după mine. Luna luminează aşa de puternic încât te-ai crede în plină zi. La câțiva metri de mine văd acoperişul plat al barului *Delmonico,* separat de casa lui Betillo de străduță.

— E pe acoperiş, Jack, strigă curcanul de jos. Urc după el.

Mă cațăr până la cealaltă extremitate a acoperişului, mă ridic şi evaluez distanța dintre cele două clădiri. Trebuie să trec fără înconjur, cu străduța la zece metri sub mine.

Îmi iau elan de pe marginea acoperişului şi mă arunc. Ideea că s-ar putea să nu ajung dincolo îmi trece prin minte când sunt în aer. Zvâcnesc înainte şi îmi strivesc pieptul de jgheabul din față, recad şi mâinile râcâie suprafața plată a acoperişului căutând să se agațe de ceva. Simt o conductă de apă şi mă agăț. Mă cațăr pe acoperiş, mă rostogolesc deasupra şi încerc să respir.

Nu există coş care să mă ascundă şi luna mă luminează ca un proiector. Văd o lucarnă, urc până acolo, ridic capacul şi, fără să mă uit unde voi ateriza, mă las să cad în întuneric.

Preț de o jumătate de minut rămân pe podea, trăgând cu putere în plămâni un aer fierbinte. Îmi simt picioarele ca de lână; puțin îmi pasă unde sunt şi ce se va întâmpla. În momentul în care mă hotărăsc să mă ridic, se deschide o uşă lângă mine şi mă învăluie o revărsare de lumină cernută.

Fac un salt şi mă pregătesc de caft, dar mă pomenesc nas în nas cu o fată, în cămaşă de noapte neagră şi şifonată, transparentă ca sticla.

E o blondă înaltă cu fața obosită; se uită la mine cu o curiozitate adormită.

— Bună seara, zice ea. Ai necazuri, scumpule?

Caut un surâs şi nu ştiu unde să-l găsesc.

— Necazuri! Adevărată nenorocire! Sunt tipul cel mai necăjit de pe pământ.

Se freacă la ochi şi cască.

— Curcanii?

— Da, curcanii! şi mă ridic.

Se dă într-o parte.

— Intră, vor scotoci peste tot.

O urmez în încăperea ei. O adevărată cameră de casă de acest gen. *Delmonico* are pentru toate gusturile şi toate viciile; e o cămăruță murdară, sărac mobilată: un pat, o comodă, o chiuvetă şi lângă pat un covoraş uzat până la urzeală. Acesta e luxul pe care îl oferă încăperea.

— Ce-ai făcut, scumpule? mă întreabă căscând şi aşezându-se pe pat.

Are dinți mari şi albi iar gura ei nu e decât un pachet enorm de ruj gras.

— Am auzit trăgându-se. Tu ai tras?

— În mine se trăgea. Era gata-gata să pună mâna pe mine curcanii. Aşa că trebuia să fac ceva repede.

Deodată pe culoar răsună un zgomot de paşi greoi şi înfundați.

— Curcanii! Au ajuns aici, zic.

— S-au țicnit de vin să-şi bage nasul aici.

Traversează încăperea repede şi fără zgomot, trage zăvorul şi apasă pe o sonerie.

— Asta ca să chem în ajutor, zice ea cu un mic zâmbet încordat. Nu te nelinişti, scumpule. O să scapi.

Cineva mişcă uşa.

O voce zice:

— Deschideți că altfel trag în broască.

O trag pe fată din fața uşii.

Pe scară se aud paşi apăsați. O voce strigă:

— Curcanii! Ei, Joe! Dau buzna peste noi.

Unul din curcani strigă:

— Înapoi. Nu are nicio legătură cu voi. Înapoi sau trag.

Se aude o detunătură, un țipăt. Alți paşi zguduie scara.

Smulg cearceafurile din patul fetei, la înnod cap la cap şi mă reped la fereastră. Hărmălaia creşte. Dacă nu mă mişc un pic mai repede, în curând vor apărea motocicliştii să mă culeagă. Adun toți banii pe care îi am la mine şi îi pun în mâna fetei.

— Adio, fetico, zic, şi mulțumesc.

Unul dintre curcani trage prin uşă. Cineva pe culoar intră în dans cu o chestie ce-mi pare a fi un pistol-mitralieră.

Am deschis fereastra.

— Ah! exclamă blonda înviorată, trezită acum de-a binelea. Ador treburile astea. Vezi să nu te loveşti prea tare şi să-ți rupi gâtul.

Fac un nod la capătul unui cearceaf şi urc pe marginea ferestrei.

— Închide fereastra peste nod şi mişcă-te. Am să te cinstesc când voi trece pe aici.

Închide fereastra. În toată casa se trage al dracului. Îmi face cu mâna prin geam.

Apuc cearceaful şi cobor cât ai zice peşte.

În momentul în care aterizez o voce strigă: „Hei!” şi o umbră se repede spre mine.

Mă rotesc în loc în momentul în care o mână mă înhață de umăr. Nu mă simt dispus să fac frumos. Pumnul meu drept se transformă în upercut şi întâlneşte maxilarul tipului. Scoate un mârâit şi cade înainte agățându-se de mine. Îi trag un picior şi ajunge în patru labe. Rămâne aşa horcăind.

Alerg până la capătul aleii unde m-am lăsat maşina.

3

Nu cred că mai e mult până la ora trei când frânez în fața unei clădiri de pe Jefferson Avenue. Casa e puțin retrasă de la stradă şi curtea împodobită cu un bazin cu fântână arteziană, semn evident de distincție. Apartamentele sunt mai curând nişte vizuini de iepuri: înguste, înghesuite unele în altele şi scumpe. Am mai fost aici. Nu au decât un singur avantaj, sunt lipsite de acustică. Dar chiar şi aşa, tot aş prefera să trăiesc într-un cort.

Cele două camere ale domnişoarei Bolus se află la parter, spre est. N-o pot necăji folosind intrarea principală. Portarul ar aprecia foarte prost această vizită la o tânără femeie singură, mai ales la asemenea oră. Traversez o peluză mişto, trec prin fața fântânii şi calc pe un drum cimentat ce duce la uşa-fereastră care dă spre salonul domnişoarei Bolus.

Apartamentul ei e cufundat în întuneric. Fereastra de lângă uşă trebuie să fie cea de la dormitor. Bat încetişor în geam. Probabil că doarme uşor căci la a treia bătaie văd printre perdele cum se aprinde o lumină. Mă dau înapoi, îmi scot pălăria şi caut o țigară. Sunt frânt, mi-e cald, sper că înăuntru se găseşte ceva de băut. Când îmi aprind țigara perdelele se dau în lături şi domnişoara Bolus mă examinează. Nu văd decât silueta capului, dar ea îmi vede fața la lumina chibritului. Îi zâmbesc.

Îmi face semn să mă duc la uşa-fereastră. Dispare. Perdeaua cade la loc.

În fața uşii simt o picătură de ploaie pe față. De vreo

zece minute pe cer se strâng nori negri. S-ar zice că se pregăteşte o ploaie serioasă. Asta nu-mi displace deloc. Am oroare de căldura înăbuşitoare. Începe să plouă puternic şi uşa se deschide.

— ... seara, zic, plouă.

— Ca să-mi spui asta m-ai trezit?

Stă cu corpul în uşă şi mă cercetează cu privirea. Lumina care vine din salon mă luminează puțin.

— Asta e altceva. Pot să intru? Mi-e sete.

Se trage în lături.

— Când te-am auzit bătând am crezut că au venit spărgătorii; probabil că visam nişte bandiți.

Intru în mica şi confortabila încăpere, mobilată prea modern față de gustul meu. Mă aşez într-un fotoliu care are forma unui S, arunc pălăria pe un divan din apropiere şi trimit spre gazda mea o privire aprobatoare.

Peste cămaşa de noapte poartă un halat de casă de culoarea sidefului. Are picioarele mici vârâte în nişte mocasini îmblăniți şi părul strălucitor e prins la spate cu o bucată de panglică albastră. Mi se pare foarte trează şi machiajul de o prospețime surprinzătoare. În ochii ei verzi de chinezoaică se zăreşte puțină furie şi o surpriză prost disimulată.

— Să nu ne ocupăm de bandiți, îi zic. Bem? Ce ai?

Trece pe lângă mine şi se duce la bufet.

— Cred că am să mă supăr foc pe tine! Nu m-ai văzut niciodată supărată foc?

— Nu, nu cred. De ce să te superi?

Îmi întinde un pahar cu whisky.

— Nu-mi place să fiu trezită din somn brutal. Cred că te porți prea cum ai tu chef cu mine.

Înghit băutura. Excelentă.

— Poate, zic punând paharul pe masă cu un suspin. Dar nu e o vizită mondenă. Am venit cu treabă: vreau să lămuresc o problemă care nu poate aştepta până mâine.

Se aşează pe brațul canapelei, îşi pune unul peste altul picioarele subțiri şi îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce problemă?

Trag adânc din țigară şi trimit fumul spre tavan.

— Lee Thayler a fost omorât cam acum o oră. Două gloanțe în piept, iar al treilea i-a retezat o arteră.

Urmează o lungă, lungă pauză. Tăcerea e întreruptă din când în când de motorul frigiderului care, din vreme în vreme, mai şi mârâie în bucătărie.

Mă uit la ea. E foarte calmă: brațele încrucişate la piept, privire inexpresivă, gura închisă, dură. Nu degeaba joacă pocher; fața ei nu spune nimic.

În cele din urmă se decide să întrebe:

— Cine l-a omorât?

— Asasinul Danei, al lui Leadbetter şi al Anitei. Eşti o mică hoțomancă. Nu ştiam că eşti prietenă cu Anita, şi că Thayler a fost prietenul tău la aşternut.

— E o poveste veche, zice ea dând din umeri. Cum ai aflat?

— Am făcut cunoştință cu un anume Nick Nedick. Mi-a arătat o fotografie a lui Thayler. Erai şi tu acolo.

— Cred că am să mă duc să fac puțină cafea, spunea ea părăsind brațul canapelei. Presupun că ai să-mi pui o mulțime de întrebări?

— Exact, fă cafea, răspunde eu aprinzând o țigară. Putem vorbi acum sau mai târziu, n-are importanță! Nu te zdruncină cine ştie ce moartea lui Thayler?

— De ce? Eram despărțiți, chiar uitasem că mai există.

Trece în bucătărie şi eu mă lungesc în fotoliu. Coltul 45 îmi atârnă în buzunar. Îl scot şi îl examinez. Telescopul mă intrigă, țintesc o vază albastră de deasupra căminului şi mă uit în instrument. Nu văd nimic. Îl examinez mai de aproape întrebându-mă ce poate fi. Cu toate că seamănă cu un telescop, totuşi nu e un telescop. E ceva ce n-am mai văzut prins vreodată pe un revolver. Sunt obosit, am capul

supraîncărcat, pun revolverul pe masă lângă mine şi-mi aşez pălăria peste el. Am să-l dau spre examinare lui Clegg care ştie totul despre otrăvuri, revolvere şi pete de sânge. Este o cunoştinţă care trebuie întreţinută.

Deodată aud un zgomot uşor, întorc capul şi privesc spre bucătărie: plânge o femeie.

Mă ridic din fotoliu, traversez încăperea fără să fac zgomot şi arunc o privire în bucătărie.

Domnişoara Bolus stă în picioare lângă ceainicul electric, cu capul în mâini.

— Du-te şi aşează-te lângă foc! Fac eu cafeaua.

Îşi şterge lacrimile cu dosul palmei şi îmi întoarce spatele.

— Lasă c-o fac, zice ea cu o voce înăbuşită de un suspin. Dă-mi pace, fir-ar să fie!

O iau de braţ şi o duc în salon.

— Stai aici jos.

Şi în două minute fac cafeaua. Mă întorc în salon. E în picioare în faţa focului şi fumează; îmi ascunde faţa. Pun jos tava.

— Neagră? o întreb.

— Da.

Torn într-o ceaşcă, îi dreg gustul cu whisky şi o pun pe cămin, lângă ea. Apoi stau şi eu jos şi mă servesc.

— Hai să dăm cărţile pe faţă. N-o să ducă la nimic, dar voi fi satisfăcut că am rezolvat toate problemele. Ştii o mulţime de lucruri despre povestea asta, mult mai multe decât mine. Erai în legătură cu Thayler, nu-i aşa?

— Ce înţelegi prin... Asta n-o să ducă la nimic? mă întreabă cu un glas slab şi ascuţit.

— Asta nu poate să ducă la nimic. Orice s-ar întâmpla, trebuie să-l acopăr pe Cerf, ţi-am mai spus. Dacă pun mâna pe asasin trebuie să-l chem pe Brandon şi el să mă bage la zdup pentru că nu l-am chemat mai devreme. E un cerc vicios. Thayler l-a ucis pe Benny, Thayler a murit. Perfect!

Asta e deja ceva. Dar nu Thayler a ucis-o pe Dana. Chiar dacă nu pot să fac nimic împotriva lui, aş vrea cel puțin să-l cunosc pe asasin, şi cred că tu poți să-mi spui cine este.

— Ghiceşte, îmi răspunde ea cu un aer dispreţuitor.

Clatin din cap.

— Aş putea, dar prefer să mi se spună. Thayler îl cunoştea pe asasin... iată de ce a fost suprimat. Leadbetter îl ştia şi el pe asasin... a fost suprimat. Îl cunoşti şi tu. Spune-mi numele lui înainte de a fi şi tu lichidată.

Se aşează de partea cealaltă a mesei, ținându-şi ceaşca în mână.

— Cine ți-a spus că-l ştiu?

— Intuiția mea. Presupun că tu şi Thayler ați vorbit despre asta după moartea Anitei. Cred că ți-a spus ceea ce i-a destăinuit Anita.

— Foarte bine. Acum e mort şi nu mai are nicio importanță, spune ea aşezându-se în fotoliu. Mințeam spunând că totul se sfârşise între noi şi că uitasem şi că mai există. Îl iubeam. Eram nebună după el şi am fost fericită până când a venit târfa asta. Nicio fată în afară de mine n-ar fi avut curajul să se preteze la numărul pe care îl făceam, şi dacă nu l-aş fi iubit, dacă n-aş fi vrut să reuşească, să-şi facă un nume, n-aş fi făcut-o niciodată. Dar o făceam, şi el urca, şi se vorbea de el şi oamenii veneau să-l vadă. A trebuit să vină ea şi să strice totul!

Ia o țigară şi o aprinde cu o mână nesigură.

— Dar imediat ce a reuşit să ne despartă, l-a părăsit şi s-a măritat cu Cerf. Mă aflam din întâmplare la Ocean City când a adus-o la proprietatea lui. Am văzut-o într-o zi. Am făcut o anchetă. Am descoperit că s-a măritat cu el fără să divorțeze de Lee. Putoarea îmi distrusese fericirea – eu aveam să-i distrug viața. I-am scris lui Cerf o scrisoare anonimă aducându-i la cunoştință lui Cerf că era măritată.

Îmi mai torn o ceaşcă de cafea, adaug whisky şi aprind altă țigară.

— E ciudat, dar nu-mi închipuiam că eşti genul de fată care să trimită scrisori anonime.

— Serios? După ce-mi făcuse? Ei bine, i-am trimis scrisoarea şi i-am spus lui Lee. Şi Lee a venit s-o vadă pe Anita. În momentul acela se săturase de Cerf şi-l frecventa pe Barclay. I-a fost frică auzind că vine Lee şi i-a cerut lui Bannister s-o ascundă în localul lui. Lee mi-a povestit ce se petrecuse. Îi spusese înainte să moară. Moartea agentului tău, Dana Lewis, a fost o eroare. Cerf a confruntat-o pe Anita cu scrisoarea mea. Ea a încercat să scape mințind, dar el n-a crezut-o. I-a fost teamă să n-o omoare şi a fugit. În noaptea aceea a venit la tine acasă să vadă dacă Cerf ştia despre povestea cu Barclay. Plecând, l-a văzut pe Cerf care o fila. Cuprinsă de panică, i-a cerut Danei s-o protejeze. Dana a dus-o la ea acasă. Cerf s-a ținut după ele şi a aşteptat afară. Anita i-a oferit Danei colierul ei cerându-i să-şi schimbe cu ea hainele şi să-l atragă pe Cerf cât timp i-ar fi trebuit ei să se refugieze la *Steaua.* Dana a acceptat. Şi-au schimbat hainele. Înainte de a părăsi apartamentul, Dana a ascuns colierul sub saltea pentru eventualitatea în care Anita s-ar fi răzgândit şi ar fi vrut să-l ia înapoi. Cerf a ucis-o pe Dana la dune luând-o drept Anita. Acum ai înțeles? Cerf l-a omorât pe Leadbetter. Căci Leadbetter îl văzuse luând de pe Dana hainele Anitei şi încercase să-l şantajeze.

— Cum se face că ştii toate astea?

Mă îndrept şi o privesc în față.

— De la *Steaua,* Anita i-a scris lui Lee o scrisoare în care îi povestea totul. El mi-a spus. Era ideea ei ca Lee să-l şantajeze pe Cerf. Spunea că ei doi puteau să pună mâna pe toți banii lui Cerf, dacă ştiau cum să procedeze.

— Şi Thayler ce-a făcut?

— Lee avea tot timpul nevoie de bani. A acceptat, zise ea cu ochii verzi plini de amărăciune. Te-ai întrebat de ce vesta şi fusta Danei au fost găsite la Barclay acasă. Anita era îmbrăcată cu ele. S-a dus acasă la Barclay, căci lăsa

totdeauna haine de-ale ei acolo. Barclay era plecat. S-a îmbrăcat cu hainele ei lăsându-le pe cele ale Danei în dulapul lui Barclay şi s-a dus la *Steaua.* Acolo ai găsit-o. Bannister a dat-o afară. Nu ştia unde să se ducă, Cerf o căuta în continuare; aşa că s-a dus acasă la tine. Tu erai la Cerf. Cerf şi-a spus probabil că ştii prea mult; a venit la tine acasă cu intenția de a te omorî, dar a găsit-o pe Anita. S-a hotărât să vină la tine şi să te întrebe dacă ştii unde e. A sosit prea târziu ca să-l împiedice pe Cerf s-o omoare pe Anita, dar în încăierare Cerf şi-a pierdut revolverul. A fugit. În timp ce Lee îl căuta pe afară, ai sosit tu. În momentul acela Lee a pus la cale un plan care să-i smulgă lui Cerf ultimul dolar. Un revolver cu inițialele lui şi care fusese folosit pentru uciderea Danei, a lui Leadbetter şi a Anitei. Te-a pocnit în cap, şi a dus-o pe Anita la Betillo. M-a chemat la telefon şi mi-a spus să vin la tine acasă şi să văd ce ai de gând să faci.

Se întrerupe să-şi stingă țigara. Gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Nu mai e mare lucru de spus. Mai mult sau mai puțin poți să bănuieşti ce s-a întâmplat după aceea. Lee a intrat în contact cu Cerf şi i-a spus că va trebui să plătească dacă nu voia ca trupul Anitei şi revolverul să fie predate poliției. Lee i-a cerut pentru început o jumătate de milion de dolari bani gheață.

— Şi ai să-mi spui că Cerf a răspuns amenințării? Că s-a dus în seara asta acasă la Betillo şi că l-a lichidat pe Thayler, nu-i aşa?

Încuviințează şi privirea îi devine vagă.

— Îl prevenisem că Cerf e primejdios, zice cu un suspin punându-şi mâna la ochi.

Mă ridic dintr-o săritură şi fără o vorbă alerg spre dormitor. Ajung acolo cu trei secunde înaintea ei. Îmi aruncă o privire intrigată.

— Ce cauți?

Pare furioasă.

Examinez încăperea, îmi trec mâna prin păr şi dau din cap.

— Ascultă, domniță. Cred că am nervii bolnavi. Aş fi jurat că era cineva aici. N-ai auzit că merge cineva? Că merge cineva pe vârful picioarelor?

Holbează ochii şi aruncă o privire în jur, nițeluş nervoasă. Dau cu brutalitate la o parte perdelele duble. Scrutez noaptea. Ploaia izbeşte în geam.

— Încerci să mă sperii.

Vocea ei tremură pe două octave.

— Doar tu şi cu mine ştim că Cerf e asasinul.

Mă apropii de ea şi îmi înfig privirea în ochii ei mari şi verzi şi adaug:

— Şi niciunul dintre noi n-o crede, nu-i aşa?

Mâna ei albă şi mică se aşează pe umărul meu.

— E greu de crezut. Nici eu n-aş fi crezut dacă nu mi-ar fi spus Lee.

Îi zâmbesc.

— Faptul că Lee ți-a spus asta nu are darul de a mă convinge. Nu-mi fac iluzii, nu fac multe parale ca detectiv, dar aruncă o privire. Uită-te la pat. N-ai dormit în el în seara asta. De ce? Cuvertura nu e nici măcar desfăcută. Uită-te aici. Locul unde ți-ai aruncat hainele dezbrăcându-te exact înainte de a bate eu în geam.

Iau un pantof şi i-l întind.

— I-ai tăiat o arteră şi a sângerat ca un porc. Îmi ziceam că pe undeva o să găsesc sânge. Uite-l pe partea asta a pantofului.

Îşi trece vârful limbii peste buze.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Nu are deloc aerul că nu înțelege. Se îndreaptă spre salon.

Vin după ea agitând pantoful.

— Nu? Şi totuşi e uşor. Pune în istorioara ta pe Gail

Bolus în locul lui Jay Franklin Cerf şi vom ajunge la ceva. Tu ai omorât-o pe Dana crezând că e Anita. Tu l-ai omorât pe Leadbetter care te-a văzut când o dezbrăcai pe Dana şi care, după aceea, te-a ameninţat că te va denunţa. Tu ai omorât-o pe Anita pentru că o detestai şi voiai să i-o plăteşti din ziua în care ţi l-a furat pe Thayler, şi tu ai fost la Betillo în seara asta şi l-ai omorât pe Thayler pentru că...

Mă opresc şi o întreb:

— Spune-mi? De ce l-ai omorât pe Thayler?

4

În bucătărie frigiderul mormăie ceva. Pe cămin pendula îşi continuă tic-tac-ul regulat sub învelişul ei de stejar.

Gail Bolus este foarte calmă: pieptul i se ridică şi i se lasă uşor sub halatul fin de mătase. Nu pare emoţionată. Mâna nu-i tremură când toarnă cafea. Îşi pune zahăr, amestecă cu linguriţa. Pe faţă i s-a întipărit o expresie vagă, îndepărtată.

— Vorbeşti serios? îmi zice ea.

Mă aşez în faţa ei, cu mâna lângă pălărie.

— Până acum ai jucat minunat; nu strica piesa. Lacrimile, povestea cu Cerf aşa de sincer spusă, calmul cu care ai venit după mine în dormitor, ştiind că voi vedea că n-ai dormit acolo, totul a fost perfect. Să continuăm pe acelaşi ton. De ce l-ai ucis pe Thayler?

Se hotărăşte să se uite la mine; are ochii gânditori.

— Nu l-am omorât eu, răspunde calm. Îl iubeam. Cerf l-a omorât, ţi-am mai spus.

— Ştiu ce mi-ai spus. Din nenorocire pentru tine, vechiul tău amic Thayler ţinea un jurnal. Mi l-a făcut cadou înainte de a muri. L-am citit şi tot ce scrie acolo nu se potriveşte cu ce mi-ai povestit. Zice că Anitei îi era frică de tine; ştia că vrei să-i găureşti pielea cu un glonţ. Iată de ce am venit aici. De ce m-am uitat în dormitor. Ştiam că tocmai te întorseseşi de la Coral Gables. Voiam să fiu sigur că nu te-ai atins de pat. Ştiam că după un aşa masacru trebuia să ai neapărat sânge pe tine. De ce l-ai omorât?

Se uită la mine un lung moment, apoi începe să râdă.

Un râs lipsit de veselie care sună ca un zornăit de fiare.

— Prin urmare ticălosul ăla ținea un jurnal? E comic.

— Da. În general un jurnal are supărătorul obicei de a pune lucrurile la locul lor.

Bea din cafea, face o mică strâmbătură şi pune ceaşca pe masă.

— E frig, zice ea.

— Chiar arşiță dacă ar fi, tot n-ar avea vreo importanță. Să vorbim de Thayler.

— El a căutat-o, prostul. Nu puteam să scap o astfel de ocazie. Nimeni nu mă bănuia că le-am comis pe celelalte, ce mai conta o crimă în plus? face ea cu un ton degajat. Îmi pare rău pentru Dana. Dacă ai fi văzut-o în plină noapte, la lumina lunii, cu rochia Anitei, ai fi făcut şi tu aceeaşi greşeală.

— Da. Păcat pentru Dana. Dacă n-ar fi fost ea, mi-aş fi luat bagajele şi aş fi plecat fără să spun nimănui nimic. Ceilalți nu valorau cine ştie ce. Dana valora ceva. Vei plăti pentru moartea Danei.

Dă din umeri.

— Nu poți face mare lucru împotriva mea.

— Ba da. Sunt două soluții: sau fac eu însumi dreptate, sau te dau pe mâna poliției. N-am poftă să-ți sucesc gâtul tău frumos. Păcat, căci asta ar evita o sumedenie de complicații, dar am o conştiință şi ea nu m-ar lăsa să fac aşa ceva. Rămâne deci poliția. Pentru mine va însemna câțiva ani de puşcărie pentru complicitate, dar n-am ce face.

— Lui Cerf n-o să-i placă asta, îmi aminteşte ea încruntându-se.

— De acord, doar până aici a scăpat. Va trebui să se resemneze. Vrei să pui ceva pe tine înainte de a-l chema pe Brandon? Te va duce la post aşa cum eşti, îl cunosc. Ai face mai bine să te îmbraci.

— Presupun că glumeşti!

Ridică din sprâncene.

— Acum nu mai glumesc, baby. S-a sfârşit cu gluma. Nu-ţi fie teamă. Cu ochii tăi frumoşi, n-o să capeţi mai mult de cincisprezece ani.

— Dacă o iei aşa, zice dând din umerii ei frumoşi, aş face mai bine să mă îmbrac.

Apucă ceaşca de cafea.

— Vrei să-mi torni puţin whisky? Poate n-ai să mă crezi, dar nu mă simt bine.

Nu-mi iau ochii de la ea.

— Serveşte-te.

Îmi aruncă ceaşca în faţă. Mă cam aşteptam eu, dar a fost iute, aşa cum nu-mi închipuiam că poate să fie cineva. Cât mi-am şters cafeaua care mă orbea, a şi pus mâna pe Coltul 45.

— Am căutat-o cu lumânarea, zic eu cât se poate de calm. Ar fi trebuit să-mi amintesc că eşti o expertă în arme de foc.

— Da, face ea cu ochii strălucitori ca două smaralde. Trage-te înapoi şi să nu faci pe grozavul. Sunt o trăgătoare la fel de bună ca Lee şi chiar dacă aş vrea, tot n-aş putea să nu te nimeresc.

Mă dau înapoi în dormitor.

— La perete, şi întoarce-te. Un gest şi trag. Mă voi îmbrăca.

M-a pus într-un loc prost căci lângă mine e o toaletă şi o văd în oglindă. De altfel, asta nu-mi serveşte la mare lucru, între noi se găseşte patul şi ne despart cel puţin şase metri. A lichidat deja patru persoane: una în plus n-o să-i provoace coşmaruri în cazul în care ar avea aşa ceva, lucru de care încep să mă îndoiesc.

— Lucrurile iau o întorsătură proastă, zic, aşa ca să spun ceva. Detectivul se căsătoreşte totdeauna cu eroina. Dacă mă omori, sfârşitul povestirii va fi imoral.

Râde.

— Îmi plac poveştile imorale. Ai maşina afară?

— Da. Vrei cheile?

Se aşează pe un scaun şi îşi trage ciorapii. Revolverul e aşezat la îndemână pe marginea ferestrei. Dacă n-ar fi fost patul, mi-aş fi încercat şansa, dar patul face încercarea dificilă.

— Le iau mai târziu, nu te mişca.

Se ridică şi caută ceva în sertare. Are într-o mână revolverul.

— Unde vrei să te duci?

— New York. Datorită ţie poliţia nu mă va bănui niciodată. Sper să-mi refac viaţa la New York. Cu fizicul meu, sunt liniştită. Cred că ţi-am mai spus-o deja.

— Da.

Îmi dau seama că încep să transpir. Fie că e prea cald, fie că a dat frica în mine. Dat fiind situaţia, nu mă obosesc să analizez faptul.

Ia o fustă verde de mătase, îşi pune picioarele înăuntru şi o trage pe şolduri, pe sub cămaşa de noapte. Îmi întind nervii şi îmi încordez muşchii. Nu-şi trece cămaşa pe deasupra capului, o face să-i alunece pe umeri şi o lasă să cadă.

E o sinucidere, dar prefer să mor aşa cu sânge rece: în momentul când e într-un picior spre a se debarasa de cămaşa de noapte, mă întorc şi mă catapultez spre ea pe deasupra patului, cu respiraţia tăiată, înţepenită de frică.

Nici măcar nu clipeşte; rămâne nemişcată, silueta adorabilă pe jumătate goală, cu un zâmbet pe buzele rujate. Ţeava armei îmi apare în faţă ca gura unui butoi ce se lasă asupra mea. Văd degetul apăsând pe trăgaci. Mă arunc ca un nebun asupra ei, am braţele întinse cu disperare spre ea, dar sunt la depărtare de kilometri. Sunt cu ore întregi în întârziere. Arma face explozie într-un mârâit continuu: praful de puşcă îmi arde faţa. Primul glonţ nu mă loveşte, nici al doilea, nici al treilea. Am pus deja mâna pe ea şi îi smulg arma din mâini. Apoi rămân încremenit! E lungită pe podea,

cu ochii măriți de teroare, cu gura strâmbată de o grimasă neomenească, cu pieptul zdrobit. Dintr-o gaură destul de mare ca să intre o minge de tenis țâşneşte un val de sânge. Rămân locului, buimăcit, stupefiat, depăşit. Dă ochii peste cap şi mâna îi cade greoi pe covor.

Examinez încet revolverul căzut lângă ea. Un firicel de fum iese din telescop. Îmi trebuie un moment pentru a înțelege despre ce e vorba: e un revolver trucat; un revolver care îl ucide pe ucigaş, un revolver care trage invers. Ultima farsă a lui Thayler. Mie mi l-a dat. Dar a ieşit pe dos.

Mă depărtez de sângele care curge şi îşi croieşte drum prin desenul complicat al covorului. Apartamentul e izolat sonic, nu cred să fi auzit cineva detunăturile, dar nu vreau să risc. Mă întorc în salon. Îmi iau ceaşca, farfurioara, paharul de whisky gol şi pălăria. Şi chiştoacele de țigară. Arunc o privire în jur, încercând să-mi amintesc dacă am atins ceva. Şterg masa cu batista pentru mai multă siguranță. Sting lumina, deschid uşa şi scrutez primele luciri ale zorilor. Nimeni. Plouă cu găleata.

Alerg ca un nebun spre maşină.
